

PHILIP K. DICK
Az ember a Fellegvárban

Agave könyvek Philip K. Dick: The Man in the High Castle Copyright (C)
Philip K. Dick 1962

Hungarian translation (C) Gerevich T. András, 2003.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült: Philip K. Dick:
The Man in the High Castle Penguin Books, London 1965

Második kiadás

Fordította: Gerevich T. András

Kizárólagos terjesztő a Magyar Könyvklub

MAGYAR KÖNYVKLUB

ISBN: 963 863611 4

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Készült: Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2003-ban

Mr. R. Childan egy héten keresztül izgatottan várta a postát. De az értékes szállítmány a Sziklás-hegységi Államokból csak nem érkezett meg. Amikor pénteken reggel kinyitotta az üzletet, és csupán leveleket látott a földön a levélnyílás előtt, azt gondolta, az ügyfele dühös lesz.

Miután ivott egy csésze instant teát az ötcentes automatából, seprűt ragadott és felsepert. Felkészült az új munkanapra. Hamar ragyogott is az Amerikai Műtárgyak üzlethelyisége, a kasszát feltöltötte apróval, a vázába margarétát állított, és bekapcsolta a rádiót, szóljon valami háttérzene. Kint, a kirakatablak előtt, a Montgomery Streeten üzletemberek siettek munkába. A távolban egy villamos haladt el, és Childan megállt, hogy gyönyörködjön a látványban. Nők hosszú, színes selyemruhákban. Őket is megnézte. De ekkor megszörrent a telefon. Felvette.

– Halló – szólt bele egy ismerős hang. Childan elcsüggedt. – Itt Tagomi. Megérkeztek már a polgárháborús toborzó plakátjaim, uram? Bizonyára emlékszik, már a múlt hétre megígérte.

A telefonból ingerülten és türelmetlenül szólt a hang, már-már megszegve az udvariasság szabályait.

– Vagy nem ezzel a feltétellel fizettem ki az előleget, uram, Mr. Childan? – folytatta. – Ajándéknak lesz, tudja. Elmagyaráztam. Egy ügyfélnek.

– Alaposan utánajártam, Mr. Tagomi – kezdett bele Childan, – a saját költségemen. Gondolom tisztában van vele, uram, hogy a szóban forgó csomag régiókon kívülről érkezik, *ezért...*

– Tehát még nem érkezett meg – vágott közbe Tagomi.

– Nem, uram. – Fagyos csend.

– Nem tudok tovább várni – mondta Tagomi.

– Nem, uram. – Childan rosszkedvűen bámulta a meleg, napos utcát és San Francisco irodaházait a kirakatüvegen keresztül.

– Mivel tudja pótolni, Mr. Childan? Mit ajánl? – Tagomi szándékosan rosszul ejtette a nevet. A sértés, amelyet nem lehetett számon kérni, hasogatta Childan fülét. A helyzet elviselhetetlenül kellemetlenné vált. Robert Childan félelmei és gyötrelmei egyszerre törtek fel és lettek rajta úrrá, lebénítva a nyelvét. Hebegett, kezében ragadt a telefon az izzadságtól. Az üzletet betöltötte a margaréták illata, a háttérzene, és ő mégis úgy érezte, mintha egy távoli tengerbe zuhanna.

– Hát... – mondta végül. – Vajköpülőt. 1900 körüli fagyigépet.

De az agya kikapcsolt, kiürült. Mikor már az ember majdnem elfelejtené, mikor már illúziókba ringatná magát. Harmincnyolc éves volt, és még emlékezett, milyen volt az élet a háború előtt, az a régmúlt világ, Franklin D. Rooseveltt és a Világkiállítás. Azok voltak a boldog, szép napok.

– Óhajtja, hogy kivigyek az irodájába bemutatni néhány különleges darabot? – motyogta.

Megállapodtak délután kettőben. Be kell majd zárnom a boltot, gondolta, amikor lerakta a telefont. Nincs más választásom. Meg kell őriznem az ilyen ügyfelek bizalmát, rajtuk múlik az üzlet.

Ahogy ott állt, még remegő térddel, észrevette, hogy közben egy fiatal pár lépett a boltba. Jóképű fiú és csinos lány, jól öltözöttek. A tökéletes vevők. Megnyugtatta magát, és a profi üzletember lazaságával mosolyogva indult feléjük. Éppen elmélyedve hajoltak egy vitrin fölé. A fiatalember felvett egy formás hamutartót. Bizonyára házasság, gondolta. Kint élhetnek a Kígyózó Ködök Városában, a Belmontra néző elegáns új lakásokban a Skyline-on.

– Jó napot – köszönt oda, és máris jobban érezte magát. Rámosolyogtak kedvesen, a felsőbbrendűség leghalványabb jelzése nélkül. Láttá, hogy az áruk elrendezése – ebben valóban ő volt a legjobb az egész nyugati parton – egy kicsit elbűvölte őket, és ezért hálás volt. Végre valaki értékelte.

– Igazán kiváló darabok, uram – mondta a fiatalember. Childan ösztönösen meghajolt.

Szemükből nem csak emberi melegség sugárzott, hanem a műtárgyak közös csodálata, az ízlés és az igények azonossága is. Tekintetükkel köszönték meg, hogy ilyen élményben lehet részük, hogy megérintheik és tanulmányozhatják az alkotásokat anélkül is, hogy megvennék. Igen, gondolta, tudják, milyen üzletben járnak, ezek nem turista szuvenírek, nem vörösfenyő táblák “Muir Woods, Marin megye, Csendes-óceáni Államok” felirattal, vagy vicces játékok, gagyi gyűrűk, képeslapok, nem festmények a hídról. A lánynak hatalmas fekete szeme volt. Milyen könnyen, gondolta Childan, milyen könnyen bele tudnék szeretni egy ilyen lányba. És milyen tragikus lenne akkor az életem, mintha nem lenne elég szörnyű így, ahogy van. Divatos frizura, lakkozott körmök, lyukasztott fül a kézzel készített, hosszú, himbálózó, réz fülbevalónak.

– A fülbevalója – szólította meg félénken. – Itt vette?

– Nem – mondta a lány. – Otthonról van.

Childan bólintott. Itt csak a múltnak van helye, a kortárs amerikai művészetnek nincs, egy ilyen boltban.

– Sokáig maradnak itt? – kérdezte. – A mi szép San Franciscónkban?

– Meghatározatlan időre helyeztek ide – válaszolt a fiatalember. – A Hátrányos Helyzetű Területek Felzárkóztató Tervbizottságának kutató-csoportjába.

Arcáról sugárzott a büszkeség. Nem a hadseregnél van. Nem egy, a kultúrálatlan, rágógumin kérődző, parasztképű kiskatonák közül, akik a Market Streeten bóklásznak, és rácsodálkoznak a peep-showkra, szexmozikra,

a céllovó termekre és az olcsó mulatókra, amelyek plakátjain középkorú szőke cicák csípi össze mellbimbójukat ráncos ujjaikkal és sokatmondó tekintettel. A dzsessztől visszhangzó nyomornegyedekre, amelyek San Francisco nagy részét kiteszik, rozoga bádogg- és deszkaputrikra, amelyeket még a bombázás alatt húztak fel a romokon. Nem – ez a fiatalember az elithez tartozott. Művelt, valószínűleg még Mr. Tagominál is kifinomultabb lehetett, pedig ő a nyugati parti Központi Kereskedelmi Kirendeltség magas rangú tisztviselője. De Tagomi öreg ember volt. Stílusán még a Háborús Kormány ideje tükröződött.

– Ajándékot keresnek? – kérdezte Childan. – Vagy netán új lakásukat szándékozzák feldíszíteni amerikai népművészeti tárgyakkal?

Mert ha az utóbbi... Erősen vert a szíve.

– Eltalálta – válaszolta a lány. – Most kezdtünk berendezkedni. Még kicsit bizonytalanok vagyunk. Esetleg a segítségünkre tudna lenni?

– Igen. Kimehetek a lakásukra – mondta Childan. – Kivinnék néhány táskányi műtárgyat, és a helyszínhez illő ajánlatokat tehetnék, ha önöknek így megfelel. Ez, természetesen, a mi specialitásunk.

Lesütötte szemét, hogy elrejtse, mennyire reménykedik. Lehet, hogy több ezer dollár a tét.

– Most várok egy New England-i asztalt – folytatta. – Juharfából. Csak faszögekkel, semmi fém. Hihetetlenül gyönyörű és értékes darab. És egy tükröt az 1812-es háború idejéből. Valamint néhány népi alkotást: egy szett természetes színekkel festett kecskeszőr szőnyeget.

– Én – mondta a férfi – az urbánus művészetet kedvelem.

– Hát persze – vágta rá Childan lelkesen. – Uram, ezt hallgassa meg. Van egy falfestményem a WPA postahivatalából. Eredeti, fadeszkára készült, négy részben, Horace Greeley-t ábrázolja. Felbecsülhetetlen értékű, muzeális darab.

– Á! – csillant meg a férfi fekete szeme.

– És egy 1920-as wurlitzerből kialakított bársekrényem.

– Á!

– És uram: Jean Harlow dedikált, bekeretezett képe! – A fiatalembernek majd kipotyogtak a szemei.

– Akkor miben állapodjunk meg? – kérdezte Childan, megragadva a tökéletes lélektani pillanatot. A belső zsebéből elővett egy tollat és a jegyzetfüzetét. – Lejegyzem a címüket, uram és hölgyem, ha megengedik.

Később, ahogy a pár tovább sétált, Childan az utcát figyelte újból, és kezeit összekulcsolta a háta mögött. Örült. Bár csak minden munkanap így alakulna... De nem az üzleti siker volt a legfontosabb. Lehetősége nyílt, hogy megismerkedjen egy fiatal japán párral, akik ráadásul emberszámba vették, nem pedig jenkiként vagy kereskedőként kezelték, aki művészeti tárgyakat

árul. Igen, ezek a fiatalok jelentették a világ új reményét, az új generáció, akik nem emlékezhetek a háború előtti világra, sőt a háborúra sem. A társadalmi különbség nekik nem számított.

Vége lesz, gondolta Childan. Egyszer. A társadalmi helyzet fogalma is megszűnik. Nem kormányzó és kormányzott, hanem emberek lesznek.

Mégis remegett a félelemtől, amint elképzelte, hogyan kopog majd be az ajtajukon. Átolvasta a jegyzeteit. A név: Kaszura. Majd beengedik és teával kínálják. Sikerral jár? Tudni fogja minden pillanatban, hogyan kell helyesen viselkednie, mit kell mondania? Vagy szégyent hoz magára, mint egy barom, valami szerencsétlen baklövással?

A lányt Bettynek hívták. Az együttérzés az arcára volt írva, gondolta. Kedves, megértő tekintet. Milyen rövid idő alatt megsejtette az ő reményeit és kudarcait!

Reményeit – hirtelen elszédült. De micsoda örült, sőt már-már az öngyilkossággal határos elképzeléseket dédelget? Persze előfordult már japánok és jenkek közötti kapcsolat, bár általában a férfi volt a japán. Ez... Inkább visszarettent a gondolat elől. És a lány ráadásul férjnél volt. Abbahagyta a fantáziálgatást, és nekilátott, hogy átnézzze a reggeli postát.

Most vette csak észre, hogy a kezei még mindig remegnek. Eszébe jutott, hogy két órákor találkozója van Tagomival. Az idegességből elszántság lett, és a remegése is megszűnt. Valami elfogadhatót kell kitalálnom, mondta magának. Hol? Hogyan? Mit? Egy telefonhívás. Források. Üzleti érzék. Előkaparni egy teljesen felújított 1929-es Fordot, fekete vászontetővel, kompletten. Egy ilyen verhetetlen darab örökre megtart egy vevőt. Kifogástalan állapotú, eredeti csomagolású hárommotoros postarepülő, amire egy alabamai istállóban bukkantak. Előkészíteni Mr. Buffalo Bill mumifikált fejét lobogó fehér hajával: szenzációs amerikai műkincs. Ismertté kell válnom a Csendes-óceán partjain élő műértő elit köreiből, beleértve a Hazai-szigeteket is.

Hogy tovább lelkesítse magát, rágyújtott egy marihuánás cigarettára: a Mosoly Ország volt a kedvenc márkája.

Hay Street-i szobájában Frank Frink az ágyban azon mélázott, hogyan tudna felkelni. A napfény beszökött a redőny résein, és megvilágította a földön szétdobált ruhákat. És a szemüvegét. Vajon rá fog lépni? Más nyomvonalon kellene a fürdőbe kikászálódni, gondolta. Kivonszolni magát. Fájt a feje, de nem volt szomorú. Nem rágódom a múlton, döntötte el

magában. Mennyi lehet az idő? Az óra a kredencen ketyegett. Fél tizenkettő! Atyaúré! De nem kelt fel.

Kirúgtak, gondolta.

Az előző nap hibát követett el a gyárban. Nem a megfelelő hangon beszélt a belapított képű Wyndam-Matsonnal, akinek szókratészi orra volt, gyémánt gyűrűje és aranyozott slicce. Más szóval hatalma. Trónja. Frink gondolatai kábán elkalandoztak.

Igen, gondolta, most feketelistára kerülök. A képességeim meg semmit nem érnek így, szakma nélkül. Tizenöt év szorgalomnak annyi.

És most majd beidézik a Munkások Igazoló Bizottsága elé, hogy felülvizsgálják munkaügyi besorolását. Soha nem tudta megfejtetni, milyen viszonyban van Wyndam-Matson a pinocokkal és a sacramentói fehér bábkormánygal, ezért nem lehetett biztos benne, hogy egykori munkaadója mennyire tudta befolyásolni a hatalom valódi birtokosait, a japánokat. A MIB a pinocok kezében volt.

Négy-öt tokás, középkorú, fehér férfi ül majd vele szemben, akik mind Wyndam-Matsonra emlékeztetik. Ha ott nem adnának neki igazat, megpróbálkozik majd az egyik tokiói székhelyű Import-Export Kereskedelmi Kirendeltségnél, akik számos irodát tartanak fenn szerte Kaliforniában, Oregonban, Washington államban és Nevada azon részein, amelyek az Amerikai Csendes-óceáni Államok irányítása alá tartoznak. De ha ott sem járna sikerrel...

A tervek csak úgy nyüzsgöttek a fejében ahogy az ágyban feküdt, és a plafonon a régi csillárt bámulta. Például a Sziklás-hegységi Államokba is átszökhetne. Bár az lazán együttműködött a Csendes-óceáni Államokkal, és még a végén ki is adhatják. És a Dél? A hátán átfutott a hideg. Jaj! Csak oda ne! Bár, mint fehér ember nagyobb lenne az élettere, mint itt. De nem olyan élettérre vágyott.

Sőt, a helyzet még ennél is rosszabb volt. A Dél gazdaságilag, ideológiailag és sok egyéb szállal kötődött a Birodalomhoz. Frank Frink pedig zsidó volt.

Eredetileg Frank Finknek született a keleti parton, New Yorkban. 1941-ben, a Szovjetunió összeomlása után sorozták be az Amerikai Egyesült Államok hadseregébe. Miután a japánok megszállták Hawaii-t, a nyugati partra helyezték át. Így a háború végén, a kiegyezéskor megrajzolt határ japán oldalán találta magát. És még most, tizenöt évvel később is ott van.

A Kapituláció Napján, 1947-ben, szinte teljesen elvesztette a józan esztét. Mivel gyűlölte a japánokat, bosszút esküdött, és elásta a szolgálati fegyvereit egy pincében három méter mélyre, jól megolajozva és bebugyolálva őket, arra a napra, amikor majd társaival felkelnek a megszállók ellen. Aztán az idő

múlásával begyógyultak a sebei az élet egyszerű törvénye szerint, amit korábban nem vett számításba. Ha manapság felidézte egykori terveit, a nagy vérfürdőt, a pinocok és a japcsik kiűzését, úgy érezte, mintha az egyik régi, elsárgult gimnáziumi évkönyvet lapozgatná, és abban olvasná kamaszkori elképzeléseit. Frank Fink, becenevén az Aranyhal paleontológusnak készül, és megfogadja, hogy Norma Prout-ot veszi feleségül. Norma Prout volt az osztályban a *schönes Mädchen*, és valóban megfogadta, hogy feleségül veszi. De ez már mind olyan istentelenül régen történt, azokban az időkben, amikor még Fred Allem hallgatták és W. C. Fields filmjeit néztek. 1947 óta legalább hatszázezer japánnal került kapcsolatba, és azt az első hónapokban rátörő vágyat, hogy kinyírja őket, soha nem valósította meg. Az idő múlásával egyszerűen az egész elvesztette aktualitását.

De várjunk csak! Volt egy eset, egy bizonyos Mr. Omuro, aki San Francisco belvárosában nagyszámú kiadó ingatlan használati jogát vásárolta fel, és így egy ideig Frank is tőle bérelt szobát. Az aztán rohadt egy fráter volt, gondolta Frank. Egy hiéna, aki soha nem javíttatott meg semmit, a szobákat egyre kisebbekre osztotta fel, a lakbért meg folyton megemelte... Omuro az ötvenes évek gazdasági válsága alatt kiszipolyozta a szegényeket, főleg a nyomorgó, munkanélküli, leszerelt katonákat. Végül az egyik japán kereskedelmi kirendeltség fejezte le az üzérkedés miatt. És mára már a kemény, rugalmatlan, de igazságos japán polgári törvénykönyv ilyen megszegése ismeretlenné vált. Ez is azt bizonyította, hogy a japán megszállás tisztviselőit nem lehetett megvesztegetni, főleg azokat nem, akik a Háborús Kormány bukása után érkeztek.

A Kereskedelmi Kirendeltségek szigorú és sztoikus tisztessége biztonságérzettel töltötte el Frinket. Még Wyndam-Matsont is elhessegetnék, akár egy zajos legyet. Hiába a W-M Vállalat tulajdonosa. Legalábbis ezt remélte. Mintha tényleg hinnék ebben a Csendes-óceáni Szövetség a Közös Jólétért miafenében, mondta magában. Különös, így, hogy visszagondol, hogyan is indult az egész... akkor még olyan álságosnak tűnt. Üres propagandának. Mostanra pedig...

Felkelt, és bizonytalanul kibotorkált a fürdőbe. Mosdás és borotválkozás közben meghallgatta a déli híreket.

– Ne tegyük nevetség tárgyává ezt az erőfeszítést – mondta éppen a rádió, amikor Frink egy pillanatra elzárta a meleg vizet.

Nem, nem fogjuk, gondolta Frink keserűen. Tudta pontosan, milyen erőfeszítésről volt szó. Bár volt valami kétségkívül humoros a dologban, ahogy egykedvű, mogorva németek sétálnak a Marson a vörös homokban, ahol ember még nem járt előttük. Miközben arcára kente a borotvahabot, egy gúnydalt dúdolt magában. *Gott, Herr Kreisleiter. Ist dies vielleicht der Ort wo*

man das Konzentrationslager bilden kann? Das Wetter ist so schön. Heiss, aber doch schön...

– A Közös Jóléti Civilizáció feladata – folytatta a rádió – elhatározni, hogy törekvésünket a kölcsönös teherviselés és felelősség kiegyensúlyozott elosztásában az ellenszolgáltatással párosítva...

Az uralkodó osztály jellegzetes zsargonja, nyugtázta Frink.

– Nem hagytuk ki számításainkból a jövőbeli arénát, amelyben az emberiség közügyei zajlanak majd, legyen akár északi, japán vagy negroid... – ömlött a végtelen szöveg.

Ahogy felöltözött, örömmel töprengett el a gúnydalon. Az idő *schön*, annyira *schön*. Majd belefulladunk.

Viszont tény volt, hogy a Csendes-óceáni Államok nem kísérelte meg a bolygók gyarmatosítását. *Ezzel* szemben részt vett, vagy inkább belekeveredett a dél-amerikai helyzetbe. Miközben a németek buzgón kiépítették hatalmas mechanikus konstrukcióikkal a világűrt, a japánok még mindig a közép-brazíliai esőerdőket irtották, és nyolcemeletes agyagházakat húztak fel egykori fejvadászoknak. Mire a japánok fellövik az első űrhajót, a németek már az egész világűrt teletömtek. Egykor, a különös, történelemkönyvekből ismert korban a németek kimaradtak, míg az európai gyarmatosító hatalmak az egész világot felosztották egymás között. Ezúttal, következett Frink, nem akartak utolsóként célba érni, ennyivel okosabbak lettek.

És ekkor Afrika jutott az eszébe, és az ottani náci kísérlet. A vér megállt az ereiben, tétován, majd továbbfolyt.

Az a hatalmas, lepusztított földrész.

... büszkén kell döntenünk, bármi legyen is a célunk az egész emberiség alapvető fizikai szükségleteit illetően, a lélekalatti vágyakat le kell...

Frink lezárta a rádiót. Aztán, lehiggadva, újra bekapcsolta.

A rohadt életbe, mondta magában. Afrika. A kihalt törzsek kísérletei. Kiirtották őket... és miért is? Ki tudta? Talán még a tervek kiagyalói sem Berlinben. Lélektelen robotokat csináltak belőlük, akik güriznek, építenek. Építenek? Rombolnak. Emberevő szörnyek azzal a feladattal, hogy az ellenség koponyáját bögreként hasznosítsák, de előtte még kikaparják belőle az agyvelőt, tápláléknak. És a sípcsont is milyen praktikus eszközzé alakítható! Gazdaságos, hisz nemcsak elfogyasztod, akit nem kedvelsz, de konkrétan kieszed a saját koponyájából. Az első technikusok! Nem mások, mint őseimbek, steril, fehér laboratóriumi köpenyben egy berlini egyetemen, akik azon kísérleteznek, vajon hányféleképpen használható még fel az emberi koponya, bőr, fül vagy zsír. Ja, Herr Doktor. Nézze, a nagylábujjnak új funkciót találtunk, az ízület egy gyors működésű öngyújtó meghajtó

szerkezetévé alakítható. Hamármost Herr Krupp megfelelő mennyiségben le tudná gyártani...

A gondolat megrémítette: az ősi, óriás kannibál emberelőd újra aranykorát éli, újra a világ ura. Egymillió éven át menekültünk előle, gondolta Frink, és most utolért. És nem egyszerű ellenségként... hanem felettünk uralkodni.

–... helytelenítjük – üzenték a rádióban a tokiói apró sárga fazonok. Istenem, gondolta Frink, és mi lemajmoztuk ezeket a civilizált dongalábú vakarcsokat, pedig éppúgy nem építenének gázkamrákat, ahogy nem jutna eszükbe a feleségüket beolvasztani pecsétviasznak.

–... ahogy már korábban is számos alkalommal helytelenítettük az emberi élet irtózatossá válását ezért a megszállott haladásért, amely az emberek meghatározó többségét a törvényen kívül helyezi – a japcsiknak bezzeg a törvénykezés volt az erőssége. – Ahogy egy közismert nyugati szent is megállapította: “Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

A rádió elcsöndesült. Frink, aki éppen a nyakkendőjét kötötte, szintén egy pillanatnyi szünetet tartott. Ez volt a reggeli megtisztulási szertartás.

Itt kell velük kiegyeznem, ébredt rá. Akár feketelistára kerülök, akár nem, végem van, ha elhagyom a japán felségterületet, és lenn Délen vagy Európában kötök ki – vagy bárhol a Birodalomban.

Az öreg Wyndam-Matsont is meg kell békítenem.

Leült az ágyra egy csésze langyos teával, és levette a Ji Kinget a polcról. A bőrtokokból előhúzta a negyvenkilenc cickafarkkóró pálcikát. Koncentrált, hogy gondolatain teljesen úrrá legyen, és megfogalmazódjanak benne a kérdések.

– Hogyan közelítsem meg Wyndam-Matsont, hogy viszonyunkat tisztességesen rendezzem? – kérdezte fennhangon. A kérdést az írotáblára is feljegyezte, és addig dobálta egyik kezéből a másikba a cickafarkkóró pálcikákat, míg össze nem állt az első vonás, a kezdet. Egy nyolcas, így már a hatvannégy jel fele nem jöhetett ki. Elosztotta a szárazakat és leszámolta a második vonást. Hamarosan, hiszen ebben profi volt, mind a hat vonás összeállt. Kész volt a jel, és még a táblázatból sem kellett kikeresnie. Megismerte: a Tizenötös. Csien. A szerénység. Á! Utolsókból lesznek az elsők, a hatalmasok megbuknak, a gazdagok elszegényednek, bele se kellett néznie a leírásba, mert már kívülről tudta. Szerencsés előjel. A jóskönyv kedvező tanácsot adott.

Mégis csalódott volt. A Tizenötös Jel olyan ostobaságnak tűnt. Túl jókisfiúsnak. Hiszen természetes, hogy szerénynek kell lennie. Bár talán mégiscsak jó tanács. Végül is semmi hatalma nem volt az öreg W-M felett. Nem kényszeríthette, hogy vegye vissza. Nem volt más választása, mint magáévá tenni a Tizenötös Jel szemléletét. Ez volt az a pillanat, amikor

könyörögni kell, remélni, és hittel várni. Mert ha eljön az ideje, a mennyeknek ura felemeli régi beosztásába, sőt, talán még jobb munkát is adhat.

Nem voltak megfajtott vonások, se kilencesek vagy hatosok. A jel nyugalomban volt, nem alakult át új jellé. Ezzel akkor megvolt.

– Fogom-e még látni Julianát? – tette fel hangosan az új kérdést.

Juliana a felesége volt. Vagyis az egykori felesége. Már egy éve elváltak, a nő otthagya, és Frink már hónapok óta nem látta, sőt, fogalma sem volt, hogy merre lehetett. Nyilvánvalóan már nem San Franciscóban lakott. Talán már nem is a Csendes-óceáni Államokban. Közös barátaik szintén nem hallottak felőle semmit, vagy csak nem árulták el neki.

Serényen átigazította a cickafarkkórókat, szemét le nem véve a pálcákról. Hányszor tett már fel ezelőtt kérdést Julianáról? Már alakult is az új jel, a sors mozgatta a zöldségszárakat. Véletlenszerűen, mégis az adott pillanat függvényében. Hiszen ebben a pillanatban élt és fonódott össze az élete a világegyetem minden életével és részecskéjével. A jel folytonos és megszakított vonásokkal feltárta és kirajzolta a helyzetet. Benne őt, Julianát, a Gough Street-i gyárat, a Kereskedelmi Kirendeltségeket, a bolygó kutatásokat, a milliárdnyi vegyi kupacot Afrikában, amelyek már holttestre sem emlékeztettek; körülötte a San Franciscó-i nyomortelepeken élő emberek ezreinek vágyait, és a berlini nyugodt arcú szörnyeket mániákus terveikkel – mind összefonódtak ebben a pillanatban, amint elvetette a cickafark pálcikákat, hogy megtalálja a megfelelő bölcsességet egy könyvben. Ezt a könyvet a kínai bölcsek még az időszámításunk előtti harmincadik században kezdték el írni, és ötezer éven keresztül dolgoztak rajta, hogy a tökéletességig rostálják és csiszolják – a kozmológiatudomány teljességét már akkor kodifikálták, amikor Európában még összeadni és kivonni sem tudtak.

A jel. Elszontyolodott. A Negyvennégyes. Kou. Az előzékenység. Józanító jóslat. A szűz erős. Nem szabad ilyen szűzzel egybekelni. Már megint Julianával kapcsolatban kapta ezt a tanácsot.

Ajvé, gondolta, és hátradőlt. Nem volt nekem való, tudom. Nem ezt kérdeztem. Miért kell a jóslatnak erre emlékeztetnie? Megpecsételte a sorsomat, hogy megismertem és beleszerettem, és hogy szeretem most is.

Juliana volt a legszebb nő, akit valaha látott. Koromfekete haj és szemöldök. A spanyol vér a színében mutatkozott, még az ajkában is. Ahogy olyan rugalmasan és teljesen hangtalanul sétált! Még egy gimnáziumból megmaradt férficipőt hordott. Ami azt illeti, minden ruhája kopottnak tűnt, meglátszott rajtuk az idő múlása és a gyakori mosás. Olyan sokáig nem volt egy vasuk sem, hogy szépsége ellenére pamutpulóverben járt, cipzáros vászonkabátban, barna gyapjúszoknyában és bokazokniban. Azt mondta, úgy

néz ki, mint aki teniszeznek, sőt, mint aki az erdőbe jár gombát szedni, ezért a ruháin kívül Frinket is utálta.

Mindezek felett a kezdetekben a dilinyós tekintete vonzotta igazán. Juliana minden ok nélkül baljós, bárgyú Mona Lisa mosollyal üdvözölte az utcán az idegeneket, akik zavarukban nem tudták, hogy visszaköszönnének-e. Ám olyan szép volt, hogy általában viszonzták üdvözlését, de addigra Juliana már továbbsétált. Eleinte Frink azt hitte, hogy a lány csak rosszul lát, de végül rájött, hogy ilyenkor egyébként rejtett, mégis súlyos butaságát villantja meg. Így végül ez a szokása, könnyelmű pillantása idegesíteni kezdte, és az is, ahogy jött-ment, mint valami zöldség, némán, akárha titkos küldetésen lenne. De még ekkor, a vége felé is, amikor már folyton veszekedtek, még mindig úgy érezte, hogy Isten személy szerint neki találta ki ezt a nőt, hogy miért, soha nem fogja megtudni. És mert ebben szinte vallásos meggyőződéssel hitt, nem tudta magát túltenni azon, hogy elvesztette.

Most is úgy érezte, mintha a közelében lenne... mintha még összetartoznának. A szellem még ott sürgött-forgott az életében, nesztelen léptekkel kereste a szobájában a... bármi volt is az, amit Juliana keresett. És a gondolataiban is, akárhányszor forgatta a jóskönyvet.

Ahogy a magányos rumli közepén az ágyon ült, és lassan felkészült, hogy kilépjen az ajtón és elkezdje a napot, azon töprengett, hogy San Francisco hatalmas és szövevényes városában ki más fordulhatott a jóskönyvhöz ugyanebben a pillanatban. És vajon mindenki olyan nyomasztó tanácsokat kapott, mint ő? Vajon ez a Pillanat másoknak is olyan kedvezőtlen, mint neki?

Mr. Nobuszuke Tagomi a konfuciánus bölcsélet Ötödik Könyvéhez fordult tanácsért, a taoista jóskönyvhöz, amit évszázadok óta Ji Kingnek, vagy a Változások Könyvének neveztek. Aznap délben baljós előérzete támadt, nyugtalanította a két órával későbbre megbeszélt találkozás Mr. Childannel.

A Taylor Street-i Nippon Times irodaház huszadik emeletén lévő hivatali szobái az öbölre néztek. Az üvegfalon át figyelhette a hajókat, amint átúsznak a Golden Gate híd alatt. Ebben a pillanatban épp egy teherhajó került meg az Alcatraz szigetét, de ez Mr. Tagomit egyáltalán nem érdekelte. A falhoz sétált, majd kioldotta és leengedte a bambuszrolót. A tágas, központi irodára homály borult. Már nem kellett hunyorognia a vakító napfényben. Kitisztultak a gondolatai.

Belátta, nincs rá módja, hogy az ügyfele kedvében járjon. Bármivel jöhet Mr. Childan, az ügyfél nem lesz elragadtatva. Ezzel szembe kell nézni, mondta magában. És legalább meg kell előzni, hogy elégedetlen legyen.

Nem szabad megsérteni holmi rozsdás ketyerével.

Az ügyfél hamarosan megérkezik a San Francisco-i repülőtérre az új német elit rakétán, a Messerschmitt 9-E-n. Mr. Tagomi ilyen géppel még soha nem utazott. Amikor kimegy majd Mr. Baynes elé, blazírt képpel kell fogadnia, bármilyen káprázatos is a rakéta. Ezt gyakorolnia kell. Az iroda falitükre elé állt, nyugodt, magabiztos, enyhén unott képet vágott, és megvizsgálta saját rideg arcvonásait, nehogy bármilyen árulkodó jel is maradjon. *Igen, Mr. Baynes, uram, valóban nagyon zajosak. Még olvasni sem lehet.* De hát az út Stockholm és San Francisco között csak negyvenöt perc. Akkor talán utaljon a német technika kudarcaira? *Gondolom, hallotta a híreket, uram. A Madagaszkár feletti ütközésről.* Mit ne mondjak, nem is voltak rosszak azok a régi propelleres repülők.

A politikát mindenképpen kerülni kell. Nem ismerte Mr. Baynes álláspontját az aktuális kérdésekben. Pedig ezek is szóba jöhetnek. Mr. Baynes bizonyára semleges, hiszen svéd. Mégis Lufthansával jön SAS helyett. Óvatosan ki kell puhatolnia... *Mr. Baynes, uram, azt mondják, Herr Bormann súlyos beteg. És még most ősszel új Birodalmi Kancellárt választ a Párt. Vagy talán csak pletyka?*

Sajnos nagy a titkolózás a Csendes-óceáni Államok és a Birodalom között.

Az asztalán mappában hevert egy beszámoló Mr. Baynes legutóbbi beszédéről, a New York Timesból vágta ki. Mr. Tagomi nekifogott, hogy gondosan áttanulmányozza. Föléhajolt, mert hibás kontaktlencséjével csak így tudott rendesen olvasni. A beszédben Mr. Baynes a Hold vízforrásainak felkutatása érdekében emelt szót – ami ezidáig vagy kilencvennyolcszor járt eredménytelenül. “Meg kell találnunk a megoldást e fájdalmas helyzetre”, idézték Mr. Baynest. “Legközelebbi szomszédunk, és mégis a leghasznontalanabb; csak katonai célra alkalmas hely.” Sic! – gondolta Mr. Tagomi az elit latin kifejezéssel. Árulkodó jel Mr. Baynes személyiségéről. Bizalmatlan a hadsereggel szemben, nyugtázta magában Mr. Tagomi.

Kiszólt a háztelefonon.

– Miss Ephreikian, kérem, hozza be a magnóját.

Az iroda külső ajtaja megnyílt, és belépett a magas, barna örmény lány, Miss Ephreikian. Haját ma lila virágok díszítették.

– Orgona – állapította meg Mr. Tagomi. Egykor szakszerűen kertészkedett otthon, Hokkaidón.

Miss Ephreikian meghajolt.

– Felkészült a Zip-Track Sebesmesterrel? – kérdezte Mr. Tagomi.

– Igen, Mr. Tagomi – Miss Ephreikian leült, és elővette a hordozható elemes magnót.

– Azt a kérdést tettem fel a jóskönyvhöz – kezdett bele Mr. Tagomi –, hogy az üzlet Mr. Childannel nyereséges lesz-e. Megdöbbenve kellett tudomásul vennem, hogy baljós jel jött ki, a “nagy túlsúly”. A mestergerenda meghajlik. Túl nagy a terhelés közepén, nincs egyensúlyban. Nyilvánvalóan távol áll a taótól.

A magnó búgott, ahogy pergett a szalag. Mr. Tagomi szünetet tartott, hogy elgondolkodjon. Miss Ephreikian várakozóan figyelte. A bugás abbamaradt.

– Kérem, küldje be Mr. Ramsey-t egy pillanatra.

– Máris, Mr. Tagomi.

A lány felállt és lerakta a magnót. A sarkai a padlón kopogtak, ahogy kísértelt az irodából.

A hóna alatt egy vastag mappa fuvarlevéllel lépett be a fiatal Mr. Ramsey. Mosolygott, divatos amerikai zsinórnyakkendőt, kockás inget és feszes, övnélküli farmert viselt, amely annyira elitnek számított elegáns körökben.

– Hello, Mr. Tagomi! – üdvözölte. – Szép napunk van, uram.

Mr. Tagomi meghajolt.

Erre Mr. Ramsey arcáról is eltűnt a mosoly, és szintén meghajolt.

– A jóskönyvhöz fordultam tanácsért – mondta Mr. Tagomi, ahogy Miss Ephreikian visszaült a magnóval. – Gondolom, tisztában van vele, hogy Mr. Baynes – aki, mint tudja, hamarosan személyesen is megtisztel bennünket – az Északi nézeteket vallja az úgynevezett távol-keleti kultúráról. Bár jobb belátásra bírhatnám, elkápráztathatnám eredeti kínai Tokugava kori kalligráfiával vagy kerámiákkal, de a térítés nem tartozik a munkakörünkbe.

– Értem – felelte Mr. Ramsey. Európai arcát eltorzította a feszült figyelem.

– Ezért eleget teszünk előítéleteinek, és megajándékozunk valamilyen rendkívüli amerikai műkinccsel.

– Igen.

– Ön, uram, ugyebár amerikai ősök leszármazottja, annak ellenére, hogy mindent megtett a sötétebb bőrszínért – alaposan szemügyre vette Mr. Ramsey-t.

– Csak a szoláriumban bámultam le – mormolta Mr. Ramsey. – Hogy pótoljam a D-vitamin hiányt – arcáról sugárzott a megalázottság. – Biztosíthatom önt, hogy őrzöm ősi kultúránk... – megakadt a nyelve. – Nem vágtam el minden szálat, ami őshonos népi hagyományainkhoz köt.

– Folytassa, kérem – fordult Mr. Tagomi Miss Ephreikianhoz. A magnó újra búgni kezdett. – A jóslatban a Huszonnyolcas jelet, a Ta Kuót kaptam, és még ezen belül is a kedvezőtlen kilences vonást az ötödik helyen, így szól:

Egy száraz nyárfa kivirágzik. Egy idős nő férjhez megy. Makulátlan. Nincs dicséret.

– Ebből tisztán kiolvasható, hogy kettőkor Mr. Childan semmi érdemeget nem tud majd felajánlani. – Mr. Tagomi szünetet tartott. – Hogy őszinte legyek, nem bízhatom a saját ítélőképességemben, ha amerikai műtárgyakról van szó. Ezért – eltöprengett, hogyan fejezze ki – van szükségem önre, Mr. Ramsey, hiszen maga, hogy úgy mondjam, őslakos. Nyilvánvalóan a legtöbbet kell kihozunk a helyzetből.

Mr. Ramsey nem tudta, mit feleljen. Hiába próbálta elrejtetni, sugárzott arcáról a sértettség és a düh; néma frusztráltság lett rajta úrrá.

– Mármost – folytatta Mr. Tagomi –, ekkor újra a jóskönyvhöz fordultam. Elvi megfontolásból nem árulhatom el önnek, Mr. Ramsey, a kérdést.

Ezen azt értette, hogy nem tartoznak ráatok, pinocokra, a szóban forgó fontos ügyek.

– De azt szükséges elmondanom – így Mr. Tagomi –, hogy teljesen váratlan választ kaptam. Mélyen el kellett rajta gondolkodnom.

Se Mr. Ramsey, se Miss Ephreikian nem vette le róla a szemét.

– Mr. Baynesszel kapcsolatos – tette hozzá.. Bólintottak.

– A kérdésre, ami Mr. Baynesre vonatkozik, a Seng Jelet kaptam, a Negyvenhatosat. A fölfelé törés. Az első helyen hatos vonással, és a másodikon kilencessel.

A kérdése pedig úgy hangzott, hogy sikeres üzletet bonyolít-e majd le Mr. Baynesszel. És a kilences a második helyen biztosította a sikerről, így szólt:

Ha igaz vagy, kíváncsú vagyok egy kis áldozatot is hozni.

Makulátlan.

Mr. Baynes nyilvánvalóan elégedett lesz, bármilyen ajándékkal áll elő a rangos Kereskedelmi Kirendeltség Mr. Tagomi szíves közbenjárásával. De Mr. Tagomit, amikor feltette a kérdést, valami még ennél is mélyebben foglalkoztatta, amivel ő maga is alig volt tisztában. Gyakran a jóskönyv ezt a lényegesebb kérdést is felismerte, és míg az egyikre választ adott, a másikkra, a tudatalattira is felelt.

– Mint tudjuk – mondta Mr. Tagomi –, Mr. Baynes a Svédországban kifejlesztett új injekciós téglák részletes leírásával érkezik. Amennyiben sikerül szerződést kötnünk cégével, kétségkívül felválthatnánk a jelenleg használatos fémek egy részét műanyaggal.

A Csendes-óceáni Államok már évek óta kérte a Birodalom segítségét szintetikus anyagok előállításához. A nagy német vegyipari kartellek viszont, elsősorban az I. G. Farben, féltve őrizték szabadalmaikat, így tulajdonképpen nemzetközi monopóliumra tettek szert a műanyagok terén, kiváltképpen a poliészterek fejlesztésében. Ezáltal a Birodalom kereskedelmi mérlege mindig kedvezőbben alakult a Csendes-óceáni Államokénál, és tudományos fejlettségben legalább tíz évvel járt előtte. A Festung Európáról fellőtt

bolygóközi rakéták is mind hőálló, könnyű műanyagból készültek, amelyek még a nagyobb meteoritok becsapódását is kiállták. A Csendes-óceáni Államok semmi ilyesmit nem tudott legyártani, még természetes anyagokat használtak, elsősorban fát és a gyakori fémeket. Mr. Tagominak a hátán futott végig a hideg, ahogy ez az eszébe jutott. Különböző kereskedelmi kiállításon már látta a legújabb német termékeket, többek között egy teljesen szintetikus anyagokból készült autót, a DSS-t, *Der Schnelle Spukot*, amely a Csendes-óceáni Államok valutájában körülbelül hatszáz dollárba került.

A rejtett kérdést, amit nem árulhatott el a Kereskedelmi Kirendeltség irodáiban tébláboló pinocoknak, egy Tokióból érkezett, Mr. Baynesre utaló, titkosított távirat keltette benne. Először is, ritkán kapott titkosított anyagot, és azok is általában nemzetbiztonsági ügyekkel foglalkoztak, nem pedig kereskedelmi szerződésekkel. Az üzenetet metaforákkal titkosították, versidézetekkel, hogy keresztülhúzzák a Birodalom ügynökeit, akik bármilyen titkosírást megfejtettek, lehetett akár mennyire összetetten is rejtjelezve. Tehát a tokiói hatóságok nyilvánvalóan a Birodalommal számoltak, és nem a Hazaiszigeteken garázdálkodó kvázi-áruló csoportokkal. A kulcssor pedig, hogy "szereti a sovány tejet" arra a kísérteties Pinafore-dalra utalt, amely a doktrínákat fejtette ki. "...A sovány tej tejszínnek öltözik, látszat s való gyakran különbözik." Mr. Tagomi megérzését a Változások Könyve is alátámasztotta, így szólt:

"Erős, a környezetébe nem illeszkedő, nyers természetű, a formaságokra keveset adó emberről van szó. De egyenes jelleme miatt elfogadják, és a külsőségek mellőzése nem okoz neki kárt."

A megérzés annyi volt csupán, hogy Mr. Baynes látszatra és valóra különbözött, és San Franciscó-i útjának tulajdonképpen nem is az volt a célja, hogy a tégelyekről szerződést írjon alá. Mr. Tagominak az a benyomása támadt, hogy Mr. Baynes valójában kémkedni jön.

De az isten szerelmére, Mr. Tagomi el se tudta képzelni, miféle kém lehetett, kinek dolgozott, vagy milyen céllal küldték.

Aznap délután egy óra negyvenkor Robert Childan vonakodva zárta be az Amerikai Műtárgyak ajtaját. Kivonszolta a nehéz bőröndöket a járdaszegélyhez, fogott egy riksát, és közölte, hogy a Nippon Times irodaházba megy.

A görnyedt, izzadt, keszegképű kínai helyeselve nyögött, és felpakolta Mr. Childan bőröndjeit. Aztán besegítette Mr. Childant a huzattal bevont ülésre,

beindította az órát, visszaült a pedálhoz, és már tekert is a Montgomery Streeten a gépkocsik és autóbuszok között.

Az egész nap a keresés jegyében telt. A műtárgy után kutatott, ami Mr. Tagomi ínyére lehetne. Az elhaladó épületeket nézve Mr. Childan alig tudta magában tartani keserűségét és idegességét. És mégis – győzedelmeskedett. Ez a képessége szinte független volt egész lényétől: megtalálta az ideális tárgyat, ami kiengeszteli majd Mr. Tagomit, és az ügyfele, bárki legyen is az, szintén el lesz ragadtatva. Mindig sikerül a vevők kedvében járnom, gondolta Childan.

Csodával határos módon sikerült beszereznie a Tip Top képregényújság első évfolyamának első számát, szinte vadonatúj állapotban. Elsőrangú amerikai emlék a harmincas évekből, az egyik első vicclap, amiért a gyűjtők bármit megadtak volna. Persze más árut is vitt magával, azokat akarta először bemutatni, hogy aztán fokozatosan jusson el a legnagyobb bőrönd közepében a bőrmappába csúsztatott, papírba bugyolált képregényig.

A riksa rádiója ontotta a slágereket, túlüvöltve az autók, buszok és más taxik rádióit. Childan semmit sem hallott: már megszokta. És a hatalmas neon hirdetések sem tűntek fel neki, pedig szinte minden nagyobb épület frontját teljesen eltakarták. Elvégre az ő üzletének is hatalmas neontáblája volt, éjszaka együtt villogott a többi reklámmal. Hogyan máshogy hirdethette volna? Ez van, ezt kell szeretni.

A harsogó rádiók, dudák, hirdetések és a tömeg zaja tulajdonképpen megnyugtatta. Elfeledtették vele gondjait. És kimondottan kellemes volt, hogy egy másik emberi lény hajtotta, érezte a kínai izmainak feszülését a riksa rezdüléseiben. Mint egy relaxálógép, gondolta Childan. Húzzák, és nem neki kell húznia. És részesült, hacsak egy pillanatra is, a magasabbrendűség érzésében.

Bűntudattal tért magához. Túl sok mindent kellett még végiggondolnia, nem engedhetett meg egy kora délutáni szunyókálást. Biztos megfelelően öltözött, hogy beléphessen a Nippon Times Irodaházba? Lehet, hogy elájul a gyorsliftben. Erre felkészült: volt nála német fejlesztésű szédülésgátló pirula. A különböző megszólítások... de hiszen tudta, melyiket mikor használja. Kivel kell udvariasan, kivel gorombán beszélni. Legyen lekezelő a portással, a liftessel, a recepcióssal, a kísérelővel és a takarítókkal. Hajoljon meg a japánok előtt, ami persze magától értetődő, mégha ez azt is jelenti, hogy összevissza fog hajlongani. A pinocokkal meg... Kényes ügy. Meghajol, de közben átnéz rajtuk, mintha nem is léteznének, így most már felkészült minden eshetőségre? Hogy viselkedjen például egy külföldi látogatóval? Hiszen sok német fordul meg a Kereskedelmi Kirendeltségeken, számos semleges ország állampolgára úgyszintén.

És persze még rabszolgával is találkozhat.

San Francisco kikötőjében folyamatosan tartózkodtak német és déli hajók, és a feketéket néha rövid időre leengedték. Mindig háromnál kisebb csoportokban. És sötétedés előtt vissza kellett térniük, még a helyi törvények szerint is vonatkozott rájuk a kijárási tilalom. A dokkmunkások is rabszolgák voltak, ők viszont a parton laktak, a rakodópart alatti putrikban, épp a tengerszint felett. Persze egy se lenne a Kereskedelmi Kirendeltség irodáiban, hacsak éppen árut nem pakolnak. A bőröndjeit például maga vigye fel Mr. Tagomi irodájába? Micsoda badarság, hiszen ez a rabszolgák feladata, találnia kell egyet, még ha az egy órába telik is. Még ha el is késne miatta. Szóba se jöhetett, hogy egy rabszolga őt meglássa, ahogy maga cipekedik, erre ügyelnie kellett. Ilyen baklövés sokba kerülne, hiszen elvesztené társadalmi megbecsültségét azok szemében, akik észrevennék.

Valahol szinte élvezném is, ha fényes nappal magam hurcolnám be a bőröndöket a Nippon Times Irodaházba, gondolta Childan. Micsoda impozáns gesztus volna! Hiszen nem is ütközik törvénybe, nem csuknának le. Saját véleményemet és érzéseimet demonstrálnám, mindent, amit az ember nem mutat ki nyilvánosan. Bár...

Megtehetném, gondolta, ha nem téblábolnának mindenfelé azok az átkozott rabszolgák. Azt még kibírnám, ha csak a felettem állók látnának, hiszen így is megvetnek, és nap mint nap megaláznak. De hogy az alattam állók lássák, és ők nézzenek le! Mint ez a kínai is, ahogy itt teker előttem. Ha nem ültem volna riksába, és meglátott volna, ahogy egy üzleti tárgyalásra magam sétálok...

A helyzetről a németek tehettek. Mindig túl nagy fába vágták a fejszét. Végül is kis híján múlt, hogy nem veszítették el a háborút, mégis rögtön nekivágtak a Naprendszer meghódításának, míg rendeleteikkel itt a Földön... hát, legalább az elképzelés jó volt. Mindenesetre győzelmet arattak a zsidók, a cigányok és a hittanosok felett. A szlávokat pedig kétezer évvel tolták vissza ázsiai őshazájukba. Ki Európából, mindenki örömére. Most újra jakon jártak vadászni, nyíllal és lándzsával... És az a rengeteg csillogó magazin, amelyeket a müncheni nyomdákban a világ minden könyvtárába és újságosbódéjába eljuttatnak... azokban az ember maga is megnézheti az egészoldalas, színes fotókat: kékszemű, szőke árja telepések, akik szorgosan szántanak, vetnek, aratnak a világ hatalmas éléskamrájában, Ukrajnában. Sugárzik arcukról a boldogság. Tanyáik és farmjaik csillognak a tisztaságtól. Többé nem találni képeket a részeges, nehéz felfogású lengyelekről, ahogy lerogynak a rozoga tornácon, vagy a falusi piacon próbálják fonnyadt répáikat elsózni. Ez már mind a múlté, mint a kátyús földutak a beleragadt szekerekkel, amikor az esős évszakban mindent elönt a sár.

Aztán Afrika. Egyszerűen saját felbuzdulásuk rabjává lettek, ami tulajdonképpen csodálatra méltó is lehetne, bár ha valaki átgondolta volna, bizonyára azt tanácsolja, hogy várják ki a Szántó föld Projekt végét. A nációk abban kimutatták zsenialitásukat, kibújt belőlük a művészi hajlam. Bepalackozták a Földközi-tengert, lecsapolták, termőterületté tették a fenekét, ráadásul atomenergiával. Micsoda bátorság! Ócsárlóikat ez jól észhez térítette, mint például azt a néhány nagyszájú kereskedőt a Montgomery Streeten. És Afrika is majdnem sikerült, bár egy ilyen tervben a *majdnem* egy baljóslatú kifejezés. Rosenberg 1958-ban kiadott, közismert, erőteljes vitairatában használta ezt a szót először. Az Afrikai Kérdés Végső Megoldásához *majdnem* eredményesen kiviteleztek terveinket. De sajnos...

Az amerikaiaknak kétszáz évbe tellett, hogy az őslakosokat végleg kiirtsák, a németeknek ez Afrikában majdnem sikerült mindössze tizenöt év alatt. Semmilyen bírálat nem lett volna jogos. Ezt Childan nemrég ki is fejtette néhány másik kereskedőnek ebéd közben. Azok csodákat vártak, mintha a nációk képesek lennének varázsszóval átgýúrni a világot. Nem, itt tudományról és technológiáról volt szó, és hihetetlen munkabírásról, a németek ugyanis a munkáért élnek. És ha nekilátnak egy feladatnak, azt tisztességesen meg is csinálják.

Különben is, a Mars-expedíciók elterelték a figyelmet az afrikai kudarcról. Mindez azt bizonyítja, ahogy ezt a kollégáinak is kifejtette, hogy a nációk felettünk állnak nemes jellemükkel. Csodálhatjuk őket munkaszeretetükért vagy teljesítményükért, de az álmok kavargják fel az embert igazán. Úrutazás a Holdra, majd a Marsra, hiszen ez az ember legősibb vágya, a remény és a dicsőség megtestesülése. A japánok pedig... Jól ismerem őket, nincs nap, hogy ne fordulnának meg az üzletemben. Ők – nevezzük nevén – keletiek. Sárgák. Meg kell hajolnunk előttük, nekünk fehéreknek, mert hatalmuk van. De közben meg ott van Németország, amely bebizonyította, mire képes egy ország, ha a fehéreké a hatalom, és mennyivel jobban megy ott minden.

– Uram, mindjárt megérkezünk a Nippon Times Irodaházhoz – szólt hátra az ürge. Zihált, ahogy hajtott a hegyen felfelé. Lelassított.

Childan megpróbálta elképzelni Mr. Tagomi ügyfelét. Nyilvánvalóan egy rendkívül fontos személyről volt szó. Ez kiderült Mr. Tagomi hangszínéből és nyugtalanságából a telefonon. Childannek az egyik saját nagyon fontos ügyfele jutott az eszébe, egy úriember. Neki köszönhette, hogy a környéken lakó magasabb rendű személyiségek körében ismertté vált.

Négy évvel korábban Childan még nem ritkaságokkal és műtárgyakkal kereskedett, mint ma, hanem a Geary Streeten volt egy kis, homályosan kivilágított antikváriuma. A szomszédos üzletekben használt bútort és háztartási cikkeket árultak, és volt egy patyolat is. Sötét környék volt.

Esténként fegyveres rablások helyszínévé vált, néha meg is erőszakoltak egy-egy szerencsétlen lányt a San Franciscó-i Rendőrség és a Kempeitai, a japán elitalakulat minden igyekezete ellenére. A kirakatokat vasrács védte záróra után a betörőktől. Ennek ellenére ebben a kerületben telepedett le egy idősebb leszerelt japán hadtiszt, egy bizonyos Ito Humo őrnagy. Magas, vékony, ősz ember volt, merev tartással és határozott léptekkel. Humo őrnagy vezette rá Childant, mit is kezdhet valójában egy ilyen üzlettel.

– Gyűjtő vagyok – magyarázta Humo őrnagy. Egész délután az üzletben halomban álló magazinokat lapozgatta. Lágy hangon fejtett ki valamit, amit Childan akkor még nem értett meg: sok gazdag, művelt japán az amerikai tömegkultúra termékeit is ugyanúgy megbecsülte, mint a hagyományos antik tárgyakat. Hogy miért, azt az őrnagy sem tudta, de ő maga olyan régi újságokat gyűjtött, amelyekben egykori amerikai rézgombokról írtak, és gyűjtötte persze magukat a rézgombokat is. Ez olyan volt, mint az érme- vagy bélyeggyűjtés, minden értelmes magyarázatot nélkülözött. És a gazdag gyűjtők jól fizettek.

– Mondok egy példát – kezdte az őrnagy, és közben szemét nem vette le Childanról. – Tudja, mi az a “háborús rémségek” kártya?

Elmerülve emlékezetében, Childan lassan felidézte. A kártyalapokat gyerekkorában rágógumiban árulták. Egy cent volt darabja. Egész sorozatot tett ki, minden lapot más rémség illusztrált.

– Egy kedves barátom – folytatta az őrnagy – gyűjti a “háborús rémségek” lapokat. Már csak egy hiányzik a teljes sorozatból. A Panay elsüllyesztése. Tekintélyes összeget ajánlott fel ezért az egy lapért.

– Játékkártyák.

– Uram?

– Játsoztunk velük, amikor nyolcéves lehettem. Mindenkinek volt egy csomag kártyája. Felálltunk ketten, szemtől szembe. Leejtettünk egy-egy lapot, úgy, hogy megpördüljön esés közben. Akié színével ért a padlóra, az nyerte el a másik lapját. – Azok a boldog, szép napok. Milyen jólesett felidézni gyerekkorát.

– A barátom mesélt már a lapokról – gondolkodott el Humo őrnagy. – De erről még soha nem beszélt. Véleményem szerint fogalma sincs, valójában mire is használták a kártyákat.

Végül az őrnagy barátja személyesen is felkereste az üzletet, hogy elsőkézből hallgassa meg Childan történelmi beszámolóját. A császári hadsereg nyugdíjazott tisztje teljesen el volt ragadtatva.

– Kupakok! – kiáltotta Childan hirtelen. A japánok értetlenül pislogtak.

– Gyerekkoromban a tejesüvegek kupakjait gyűjtöttük. A kerek kupakokat, a márkanevekkel. Több ezer tejgazdaság működhetett az USA-ban azokban az időkben. És mindegyiknek megvolt a saját egyedi kupakja.

A tiszt szeme felcsillant.

– Megőrizte egykori gyűjteményét, uram?

Természetesen nem. De valószínűleg még szert tehetne az ősrégi, feledésbe merült kupakokra a háború előtti időkből, amikor a tejet még üvegben árulták, és nem eldobható kartondobozban. Így, lépésről lépésre lett belőle műtárgykereskedő. Mások is próbálkoztak hasonló vállalkozással, kihasználták az amerikai ipar- és népművészet iránti növekvő japán érdeklődést, de Childannek sikerült megőriznie vezető pozícióját.

– A viteldíj egy dollár lesz – térítette vissza gondolataiból a riksás. Már lepakolta a csomagokat.

Childan szórakozottan kifizette. Igen, valószínűleg Mr. Tagomi ügyfele olyan lehet, mint Humo őrnagy. Legalábbis nagyjából, gondolta Childan, az én szememben. Már annyi japán üzletfele volt, mégis csak nehezen tudta őket megkülönböztetni. Voltak alacsony, köpcös, birkózó alkatú japánok. Mások kertészekre emlékeztették. Childan kategorizálta őket. És a fiatalok, akik már nem is igazán voltak japánok. Mr. Tagomi ügyfele valószínűleg egy kövér üzletember, aki fülöp-szigeteki szivart szív.

De akkor, ahogy ott állt a Nippon Times Irodaház előtt, és a csomagok a lábánál sorakoztak a járdán, hirtelen egy gondolata támadt, amitől átfutott a hátán a hideg. Hátha az ügyfél nem is japán! Hiszen amikor a bőröndöket megpakolta, japán vevőben gondolkodott, az ő ízlésük szerint állította össze a portékákat...

Csak japán lehet. Mr. Tagomi eredetileg egy polgárháborús toborzó plakátot rendelt, csak japánt érdekelhetett ilyen szemét. Mániájuk volt a jelentéktelenség, a dokumentációs kényszerből fakadó rajongás az okmányok, kiáltványok és hirdetések iránt. Ismert egyet, aki minden szabadidejét az 1900-as amerikai gyógyszerhirdetések gyűjtésének szentelte.

Más kihívásokkal is szembe kellett néznie. Sürgősen. A Nippon Times Irodaház magas kapuján át ki-be jártak a jól öltözött nők és férfiak. Childan felfigyelt a hangokra, és maga is elindult. Felnézett a toronyházra, San Francisco legmagasabb épületére. Irodák, ablakok, a japán építészet ízléssége – és körülötte a park, a törpe örökzöldek, sziklák, a karesansui táj, egy homokos, kiszáradt folyómeder imitációja, ami gyökerek és egyszerű, formátlan lapos kövek között tekergett.

Meglátott egy feketét, aki éppen leadta a csomagokat, amelyeket cipelt. Rögtön utána is kiáltott: – Gyere ide!

A fekete nagy mosollyal odafutott.

– A huszadikra – adta ki Childan, amilyen durván csak tudta. – B hivatal. Siess! Egy pillanattal később már a gyorsliftben, a tömeg közepén találta magát.

Elsősorban japánok vették körül, tiszta arcuk enyhén csillogott a lift ragyogó fényében. Aztán jött a lift hányingerkeltő húzása, az elhagyott emeletek gyors kattogása; becsukta a szemét, talpával szinte gyökeret vetett a padlóban, és imádkozott, hogy legyen már vége. A fekete természetesen a szolgálati lifttel vitte fel a bőröndöket. Ellentmondott volna a józan észnek, ha megengedi, hogy vele jöjjön. Tulajdonképpen, nyitotta ki szemét Childan egy pillanatra, alig volt rajta kívül egy-egy fehér a liftben.

Miután kiszállt a huszadikon, gondolatban már hajlongott is, készült a találkozóra Mr. Tagomi irodájában.

Naplementekor, ahogy felfelé nézett, Juliana Frink egy fénypontot látott átsuhanni az égbolton és eltűnni nyugatra. Már megint egy náci rakéta, mondta magában. A partvidék felé repül. Tele nagykuttyákkal. Én meg itt vagyok lent a mélyben. Integetett, pedig a rakéta már rég nem volt sehol.

Árnyak húzódtak le a Sziklás-hegységből. A kékes csúcsokat beborította a sötét. Egy vándorló madárraj szállt el lassan, párhuzamosan a hegyvonulattal. Itt-ott, egy-egy autó felkapcsolta a fényszóróját. Juliana a pöttypárokat nézte az országúton. És egy benzinkút fényeit. Házakat.

Már hónapok óta Coloradóban élt, Canon Cityben. Cselgáncsot oktatott.

Munka után éppen tusolni készült. Fáradtan. A zuhanyfülkék foglaltak voltak: a Ray's Gym vendégei mosdottak. Ezért csak állt, és várt kint az esti hűvösben, élvezte a hegyi levegőt és a csendet. Csak az országútszéli hamburgeres távoli zaját hallotta halkan az út végéről. Két hatalmas dízel kamion állt meg, és látta a félhomályban, ahogy a sofőrök kiszállnak és felveszik bőrkabátjukat, mielőtt belépnek a helyiségbe.

Azon gondolkodott, hogy ugyebár Diesel kiugrott a luxuskabinja ablakán. Vízbefűlt. Öngyilkos lett egy óceánjárón. Nekem is ezt kéne tennem. De itt nincs óceán. Bár mindig meg lehet oldani valahogy. Mint Shakespeare-nél. Egy hosszú tüvel átszúrni a szívet, és pá-pá Frink. A lány, akinek nem kell félnie a sivatagból be-betörő, fosztogató hajléktalanoktól. Aki az idegtépő lehetőségek tudatában is emelt fővel jár ebben az ősülő, nyáladzó, ellenséges világban. Vagy válasszon más halálnemet? Mondjuk szívja magába a kipufogógázt az országút menti városban egy gumicsövön keresztül?

Ezt, gondolta, a japánoktól tanultam. Belenyugodott a halál gondolatába amikor a cselgáncsot elsajátította. Meg kellett élnie valamiből. Megtanult ölni és meghalni. Jin és jang. De az már a múlté, hiszen ez protestáns föld.

Kellemes érzés fogta el, ahogy figyelte a rakétákat elsuhanni, jó volt, hogy nem szálltak le, ügyet se vetettek Canon Cityre az isten háta mögötti Coloradóban. Ahogy Utahra, Wyomingra és Nevada keleti részére sem, ezek a puszta sivatagok és hatalmas legelők kívül estek látószögükön. Értéktelen föld ez, mondta magában. Értéktelen emberek vagyunk, békében leélhetjük apró kis életünket. Ha akarjuk. Ha még számít egyáltalán valamennyire.

Meghallotta, ahogy az egyik zuhanyzófülkének kattan a zárja. Láta kilépni a hatalmas Miss Davist, elkészült, már fel is öltözött, táskáját hóna alatt szorongatta.

– Itt várt, Mrs. Frink? Ne haragudjon...

– Semmi baj – válaszolta Juliana.

– Tudja, Mrs. Frink, rendkívül sokat jelent nekem a dzsúdó. Még a Zennél is többet. Ezt el akartam mondani.

– Fogjon csípőből a Zen útját járva – mondta Juliana. – Adjon le kilókat könnyedén szatorival. Ne haragudjon, Miss Davis, félrebeszélek.

– Sokat bántalmazták? – kérdezte Miss Davis. – Kik?

– Hát a japánok. Mielőtt meg tudta volna védeni magát.

– Borzalmas volt – felelte Juliana. – Ön még soha nem járt ott, a Parton. Ahol azok is ott vannak.

– Nem, még soha nem jártam Coloradón kívül. – Miss Davis hangja alig hallhatóan remegett.

– Még itt is megtörténhet – mondta Juliana. – Még ide is bevonulhatnak.

– Nem. Ha akarnák, már régen megtették volna.

– Soha nem tudhatja, mire készülnek – mondta Juliana. – Valódi szándékaikat soha nem mutatják ki.

– Magát... mire kényszerítették? – lépett közelebb Miss Davis az esti sötétben, és hogy tisztán hallhassa Julianát, táskáját mindkét karjával a testéhez szorította.

– Mindenre.

– Istenem! Én megküzdénék velük.

Juliana elbúcsúzott, és bement az üres fülkébe, amikor meglátta, hogy más is hasonló terveket dédelget törölközővel a karján.

Később az ízes Charley Roston Sült Hamburgereinél félrevonult az étterem egyik bokszába, és az étlapot olvasta. A wurlitzer tingli-tangli zenét játszott, steel gitár pengésére nyögött egy érzelmektől fuldokló hang... A levegő nehéz volt a zsírszagtól. A hely mégis feldobta, meleg volt és fényes. A kamionsofőrök a pultnál ültek, a pincérnő egy másik asztalnál vette fel a

rendelést, a nagydarab fehér kötényes ír szakács meg a kasszánál váltott fel éppen pénzt.

Mikor Charley észrevette, maga ment oda, hogy felszolgáljon.

– Kisasszonka, most kér teát? – húzta a szavakat nagy vigyorral.

– Kávét – felelte Juliana, már megszokta a szakács hajthatatlan humorát.

– Hát persze – bólogatott Charley.

– És egy steak-szendvicset, öntettel.

– Esetleg egy tányér patkányfészek-levest? Vagy olíva olajban sült kecskeaggyelöt?

Mindkét kamionos odafordult, hogy vigyorral értékeljék a poént. Meg persze Juliana szépségét is megcsodálták. Még ha nem is viccelődne a szakács, akkor is tüzetesen szemügyre vették volna. A több hónapi mindennapos cselgáncstól szokatlanul feszesek lettek az izmai, tudta magáról, hogy jól néz ki, hogy remek alakja van.

A vállizmaim keltik a legnagyobb hatást, gondolta, ahogy a tekintetük találkozott. Ez a táncosoknál is így van. Semmi köze a mérethez. Küldjétek le a feleségeket a konditerembe, és megtaníttuk nekik is. És mindenki elégedettebb lesz az életével.

– Csak tartsátok a távolságot! – kacsintott a szakács a kamionosokra. – Mert seggel szántjátok majd a padlót.

– Honnan érkeztél be? – kérdezte Juliana a fiatalabbik kamionsofőrt.

– Missouriból – felelték mind a ketten.

– Az Egyesült Államokból vagytok? – kérdezte Juliana.

– Én igen – mondta az idősebbik. – Philadelphiából. Három gyerek vár odahaza. A legnagyobb tizenegy.

– Figyelj csak – kezdte Juliana. – Könnyű... arra munkát találni?

– Persze – vágta rá a fiatal. – Ha stimmel a bőröd színe.

Ahogy kimondta, keserűséget sugárzott a tekintete. Sötét, füstös arca volt és göndör, fekete haja.

– Digó – tette hozzá, az idősebb.

– De... – csodálkozott Juliana – nem nyerte meg Olaszország a háborút?

Rámosolygott a fiatal kamionosra, de az nem viszonzta. Sötét, komor szemei egyre hevesebben égtek, majd hirtelen elfordult. Sajnálom, gondolta Juliana. De nem mondott semmit. Nem tehetek róla, ha túl sötét a bőröd, nem tehetek se érted, se másért se semmit. Frank jutott az eszébe. Vajon még életben van? Mindig a rossz dolgokat mondta a rossz helyen, szeretett kilógni a sorból. Bár nem mindig, gondolta. A japcsikat például szerette valamiért. Talán azonosul velük, mert olyan csúfak. Mindig Frank szemére vetette, hogy milyen csúnya. Tág pórusok, nagy orr. Az ő bőre viszont selymes volt,

szokatlanul selymes. Vajon meghalt nélkülem? Olyan törékeny, mint egy kismadár. És a kismadarak nem élnek sokáig.

– Még az éjjel hazamentek? – kérdezte az olasz kamionost.

– Majd holnap.

– Ha nem vagy boldog az USA-ban, miért nem települsz át? Itt élek már a Sziklásban egy ideje, és nem is olyan rossz, mint hinnéd. Régen a Parton éltem, San Franciscóban. Ott is megy ez a bőrszín dolog...

– Hölgyem, már az is elég borzalmas, ha csak egy estét kell eltöltenem egy ilyen porfészekben. – Az olasz görnyedten ült a pultnál, aztán Julianára pillantott. – Hogy itt éljek? Jézusmária! Bárcsak lehetne más állásom, hogy ne kelljen folyton úton lennem, és ilyen helyeken vacsoráznom...

Ekkor észrevette a szakács rákvörös arcát, és inkább csendben itta tovább a kávé.

– Joe – mondta a másik kamionos. – Ne légy sznob.

– Letelepedhetnél például Denverben. Az inkább neked való – mondta Juliana.

Ismerlek titeket, kelet-amerikaiak, gondolta magában. Mindent nagyban szerettek. Nagy terveket szőttök álmaikban. A Sziklás nektek csak falu. Itt semmi nem történt a háború előtti idők óta. Nyugdíjasok, farmerek, idioták, semmittevők, szegények. Akinek valami agya is volt, már mind keleten van, New Yorkban. Tömegesen keltek át a határon, néhányan szabályosan, mások meg csak átlógtak. Mert hát, gondolta, ott a pénz, ott az ipari tőke. A terjeszkedés. A német befektetések fellendítették a gazdaságot – a németek gyorsan felépítették a lerombolt Egyesült Államokat.

– Öcskös – mondta a szakács dühös, érdes hangon. – Magam sem vagyok egy zsidóbuzi, de láttam még negyvenkilencben szegény szerencsétlen zsidókat, hogyan menekültek a te USA-dból. Tartsd meg csak magadnak azt az USA-t, légy vele boldog. Lehet, hogy ott sikeresen építitek a fasizmust, mert sok a könnyen jött pénz, de csak azért, mert a zsidóktól lopták el, akiket kiűldöztek New Yorkból. Az a kurva Nürnbergi Törvény. Én Bostonban nőttem fel, és mit sem érdekeltek engem a zsidók, de azt azért sosem gondoltam volna, hogy a náci törvényeket az USA-ban is megszavazza az a kibaszottul tisztelt ház, még ha éppen el is veszítettük a háborút. Meg vagyok lepve, hogy nem szolgálsz az Egyesült Államok hadseregében, nem készülödsz valami kis délamerikai ország megszállására, csak hogy a németek megint egy kicsivel visszaszorítsák a japánokat.

Fagyos tekintettel pattant fel mindkét kamionos. Az idősebb felkapott egy ketchupos üveget a pultról, és megszorította a nyakánál, ütésre készen. A szakács, anélkül, hogy levette volna a szemét a másik kettőről, hátranyúlt, és kitapogatta a kezével a grillező villát. Felkapta, és fenyegetően előrántotta.

– Denverben most építik ki a hőálló leszállópályákat – mondta Juliana. – Hogy a Lufthansa rakétákat is tudják fogadni.

A három férfi némán és mozdulatlanul állt. A vendégek szótlanul ültek. Végül a szakács törte meg a csendet:

– Most repült át egy naplementekor.

– Nem Denverbe tartott – állapította meg Juliana. – Hanem nyugatra, a Part felé.

A két kamionos lassan, fokozatosan ült vissza a helyére.

– Mindig elfelejtem – dörögte az idősebbik. – Errefelé mindenki egy kicsit sárga.

– A japcsik nem gyilkolták le a zsidókat – mondta a szakács. – Sem a háborúban, sem utána. A japcsik nem építettek gázkamrákat.

– Nagy kár – felelte az idősebb kamionos, majd felemelte a kávéját, és folytatta a vacsorát.

Sárgák, gondolta Juliana. Bizonyára igaza van. Errefelé mi imádjuk a japcsikat.

– Hol szálltok meg? – kérdezte a fiatalabbik kamionsofőrt, Joe-t.

– Fogalmam nincs – mondta. – Épphogy kiszálltunk a kamionból megvacsorázni. Herótom van ettől az egész államtól. Szerintem a kamionban alszom.

– A Honey Bee Motel nem rossz – ajánlotta a szakács.

– Jó lesz – mondta a fiatalabbik. Kivehető akcentussal beszélt, hiába próbálta rejtteni. – Meghúszom magam ott. Ha fogadnak olaszokat is.

Ahogy figyelte, az volt Juliana benyomása, hogy a srác idealista, azért olyan keserű. Túl sokat akar az élettől. Mindig úton van, nyughatatlan és eltökélt. Pont, mint én. Én sem maradhattam a nyugati parton, és itt se fogom sokáig bírni. Mint régen. Legalább már nem itt húzódik a határ, hanem a bolygókon.

Jelentkeznünk kellene, gondolta, ezzel a sráccal, valamelyik gyarmatosító rakétára. Bár a németek kizárnának, őt a bőre, engem a hajam miatt. A sötét hajam miatt. Azok a sápadt, pizkafa, északi SS-tündérkéek a bajor kiképzőkastélyokban. Ennek a srácnak, akármilyen Joe-nak, még az arckifejezése sem felelne meg. Hiányzott az a hideg és megszállott tekintet, amiből sugárzik, hogy semmiben nem hisz, mégis teljes odaadással él az eszméért. Mert azok ilyenek. Nem idealisták, mint Joe vagy én, hanem cinikusak, akik határtalanul bíznak az eszmében. Ez valamilyen agykárosodás lehet, olyasmi, mint a lobotómia, az az operáció, amit a német pszichiáterek terápia helyett alkalmaztak.

Minden baj forrása, gondolta Juliana, a szex. Az egész ocsmányság, kiforgatták magából még a harmincas években, és azóta csak romlott a

helyzet. Hitler kezdte... kivel is? A húga volt talán, vagy nagynénje, unokahúga? Pedig már maga is vérfertőzés gyümölcseként jött világra, hiszen anyja és apja első unokatestvérek voltak. Az egész beltenyészet, mindenki az eredendő vágyat, az anya utáni szexuális vonzódást élhette ki. Ezért mosolyogtak az SS-elit tündérkei olyan angyalian, olyan kisbabás ártatlansággal. Hiszen Anyunak őrizték magukat. Vagy talán egymásnak.

Mert ki nekik az Anyu? A vezér, Herr Bormann, aki állítólag éppen haldoklik? Vagy... a Beteg.

Az öreg Adolf. Úgy hírlík, valami szanatóriumban van. Szenilis bénulással. A vérbaj az agyára ment. Bécsi szuvenír, abból az időből, amikor még éhenkórász volt. Hosszú, fekete kabátban, piszkos alsóban járt, és munkásszállókban lakott. Nyilvánvalóan ez Isten gúnyos büntetése, egyenesen egy némafilmből. Azt a gazembert leterítette a saját mocska, az emberi gonoszság történelmi pestise.

Az egészben a legborzalmasabb, hogy a Német Birodalom ennek az agynak a terméke. Először egy párt nőtt ki belőle, majd egy egész nemzet, mára meg a fél világ. És az a sarlatán természetgyógyász, aki Hitlert kezelte, az a bizonyos Dr. Morell, aki Hitlert Dr. Koetler Gázvédő Tablettáival kúrálta, eredetileg a nemi betegségek szakembere volt. Az egész világ tudott róla, de a Vezér szófosása így is maga volt a szentírás. Nézetei az egész civilizációt megfertőzték, és mint az ártalmas spórák, a vak, szőke náci királykisasszonyok az egekbe szálltak, hogy azt a többi bolygón is továbbterjeszthessék.

A vérbaj ajándéka az örület, a vakság és a halál.

Húúúú. Átfutott Juliana hátán a hideg.

– Charley – szólt a szakácsnak. – Kész van már a kajám?

Juliana átérezte a férfi elhagyatottságát. Felállt, a pulthoz sétált, és leült a kassza mellé. Csak az olasz kamionsofőrnek tűnt fel, sötét szemével figyelte. Joe-nak hívták. Joe micsoda? Így közelelről nem is volt olyan fiatal, mint Juliana hitte. Nehéz volt megmondani, mennyi idős lehetett, az életerő, ami sugárzott belőle, a lányt megzavarta. Joe folyamatosan a haját simítgatta, kifésülte görbe, merev ujjával. Van valami különleges ebben a pasiban, gondolta Juliana. A lélegzetének haláliszaga van. Ez egyszerre feszélyezte és vonzotta. A másik kamionos odahajolt Jóéhoz és a fülébe súgott valamit. Majd mind a kettőnek Julianára tapadt a szeme, de már több volt a tekintetükben a szokásos férfias érdeklődésnél.

– Szépségem – mondta az idősebbik. Mind a ketten egyre feszültebben figyelték. Feltartott egy fehér, nem túl nagy, lapos dobozt. – Tudod mi ez?

– Tudom – felelte Juliana. – Nejlonharisnya. Szintetikus szövetből, amit csak a New York-i kartell, az LG. Farben tud előállítani. Drága hiánycikk.

– Meg kell hagyni, ezek a németek tudják, mit csinálnak. Jó üzlet a monopólium – az idősebb kamionos a dobozt a társának adta, az meg könyökével Julianához tolta.

– Van kocsid? – kérdezte az olasz, miközben a kávéját szürcsölgette. A konyhából kilépett Charley, kezében Juliana vacsorájával.

– Mert akkor kitehetnél ezen a helyen. – Vad, indulatos szemét nem vette le a lányról, akit ez nyugtalanított, de közben meg is ígézett. – Ennél a motelnél, ahol meg tudnék szállni.

– Persze. Van kocsim, egy öreg Studebaker.

A szakács rápillantott mindkettőjükre, mielőtt a pultra, Juliana elé rakta a tányért.

– Achtung, meine Damen und Herren – mondta a hangosbemondó. Mr. Baynes álmából riadva felnyitotta szemét, és a rakétán találta magát. Jobb oldalon, az ablakon át zöld és barna foltokat látott a mélyben, a földet magát, messzebbre pedig kéket, a Csendes-óceánt. A rakéta megkezdte lassú ereszkedését, állapította meg.

Először németül, majd japánul, és végül angolul is felszólította a hangosbemondó az utasokat, hogy ne dohányozzanak, és csatolják be az öveiket. A leszállás, mondta, nyolc percig fog tartani.

Hirtelen és hangosan indultak be a fékezőrakéták, olyan hevesen rángatták a gépet, hogy sok utas felszisszent. Mr. Baynes elmosolyodott, mire a folyosó másik oldalán egy másik utas, egy fiatalember rövidre nyírt szőke hajjal szintén elmosolyodott.

– Sie fürchten dass... – kezdte a fiatalember, de Mr. Baynes rögtön félbeszakította angolul:

– Elnézést, nem beszélek németül.

A fiatalember kérdően nézett rá, ezért Baynes németül is megismételte.

– Nem tud németül? – mondta megdöbbenve, kemény akcentussal, angolul a fiatalember.

– Svéd vagyok.

– Tempelhofban szállt fel.

– Igen, üzleti ügyben voltam Németországban. Sok országban megfordulok üzleti céllal.

A fiatal német nyilvánvalóan nem hitte el, hogy bárki a modern világban, bárki, aki a nemzetközi kereskedelemben vett részt, és ráadásul megengedhette magának, hogy a legújabb Lufthansa rakétával utazzon, nem beszél, vagy talán nem is hajlandó németül beszélni.

- Mi a területe? – érdeklődött Baynestől.
- Plasztik. Poliészterek. Gyanták. Ipari alkalmazásban. Nem fogyasztói szinten.
- Svédországban van műanyagipar? – döbrent meg újból a német.
- Igen, ráadásul nagyon fejlett. Ha megadja a nevét, elküldetem önnek cégünk brosróját – vett elő Mr. Baynes egy jegyzetfüzetet és egy tollat.
- Hagyja. Nem lenne sok értelme. Ne vegye rossz néven. Művész vagyok, nem üzletember. Bizonyára látta már a képeimet, amikor a kontinensen járt. Alex Lotze vagyok. – Várta a reakciót.
- Sajnálom, de engem a modern művészet nem érdekel – felelte Mr. Baynes. – A régi, háború előtti alkotók híve vagyok, a kubistáké, az absztrakt festőké. Szeretem, ha egy képnek van értelme, és nem egyszerűen csak a tükéleleset ábrázolja.
- Elfordult.
- De hiszen éppen az a művészet feladata – felelte Lotze – , hogy az ember szellemét az érzékei fölé emelje. Az ön absztrakt művészete dekadens, maga a szellemi káosz, egy elzüllött társadalom és a plutokrácia terméke. A zsidó és kapitalista nagytőkések, az internacionalisták voltak a dekadens művészet hívei. Az a kor már elmúlt, a művészet fejlődik, nem ragadhat le a mélyponton.
- Baynes bólogatott, ahogy kinézett az ablakon.
- Járt már a Csendesben? – kérdezte Lotze.
- Többször is.
- Én még soha. San Franciscóban nyílik egy kiállításom, Dr. Goebbels irodája szervezte, a japán hatóságok közbenjárásával. Kulturális összefogás a kölcsönös megismerés és barátság nevében. Fel kell oldanunk a feszültséget Kelet és Nyugat között, nem gondolja? Párbeszédre van szükség, és erre a művészet a legalkalmasabb.
- Baynes bólogatott. Alattuk, a rakéta tűzpárnáján túl már ki lehetett venni az öblöt, és magát San Francisco városát.
- Milyen éttermet ajánl San Franciscóban? – kérdezte Lotze. – A Palace Hotelben fogok megszállni, de úgy tudom, jó a koszt a nemzetközi szektorban, mint például a kínai negyedben.
- Úgy van.
- Drága város ez a San Francisco? Teljesen le vagyok égve, a Minisztérium nagyon takarékos – nevetett.
- Attól függ, milyen árfolyamon tud váltani. Gondolom Reichsbank-csekket hozott. Azt ajánlom, menjen el a Samson Street-i Bank of Tokióba, és váltsa be ott.
- Danke sehr. Látja, én a hotelben váltottam volna be.

A rakéta már majdnem leszállt. Baynes így a repülőteret is látta, a hangárokat, parkolóházakat, a városi autobahnt, a lakótömböket... Milyen jó a kilátás, gondolta. Hegyek és tenger és ködfoltok a Golden Gate-nél.

– Mi az a hatalmas építmény odalent? – kérdezte Lotze. – Még csak félig van kész, az egyik oldala teljesen nyitott. Egy űrállomás? Azt hittem, a japánoknak nincs is űrhajója.

– Az a Golden Poppy Stadion. Baseball pálya,

– Hát tényleg, ezek imádják a baseballt – nevetett Lotze. – Hihetetlen. Ez a sport egyszerű időpazarlás, és ekkora építményt kezdtek el felhúzni miatta...

– Már elkészült – vágott a szavába Baynes. – Ez a végleges formája. Fél oldalán nyitott. Új építészeti koncepció. Nagyon büszkék rá.

– Úgy néz ki – állapította meg Lotze, ahogy bámult lefelé –, mintha zsidó tervezte volna.

Baynes szeme megakadt a németen. Egy pillanatra megérezte a német agy ferdeségét, azt a pszichotikus beütést. Lotze komolyan gondolta, amit mondott? Vagy teljesen spontán jegyezte meg?

– Remélem, lesz szerencsénk még San Franciscóban találkozni – mondta Lotze, ahogy földet ért a rakéta. – El lennék veszve honfitársak nélkül.

– Hiszen nem is vagyok az ön honfitársa.

– Hát persze, valóban nem. De fajilag nagyon közel állunk egymáshoz. Szinte egy vérből vagyunk. – Lotze forgolódni kezdett az ülésén, az övvel bajlódott.

Fajilag rokonom ez az alak? – tűnődött el Baynes. Annyira, hogy szinte egy vérből vagyunk? Akkor nekem is pszichotikus beütésem lenne? Pszichotikus világban élünk. Az örültek vannak hatalmon. Milyen régóta is van ez így? Milyen régóta kell ezzel együtt élnünk? Egyáltalán, hányan tudunk róla? Lotze az nem. Talán, ha tudod, hogy örült vagy, akkor nem is vagy örült. Vagy éppen visszanyerted ép elmédet. Magadhoz térsz. Bizonyára csak kevesen tudnak erről. Egy-egy magányos ember. De a tömegek... ők mit gondolhatnak? Ez a sokszázezer ebben a városban itt. Azt képzelik, hogy egy egészséges, épelméjű világban élünk? Vagy néha ráéreznek az igazságra?

Bár, tűnődött, mi is az az örület? Mit jelent ez a szó? Egy jogi definíció kellene. Mit értek alatta? Érzem, látom, de mi is az valójában? Olyasvalami, amit cselekszenek, olyasvalami, amiből vannak. Maga a tudattalanjuk. Mások ismeretének a hiánya. Az, ahogy fogalmuk sincs, mit tesznek másokkal, és ahogy pusztítottak és pusztítanak. Vagy mégsem. Mégsem az, gondolta, magam sem tudom. Csak érzem. De – tudatosan kegyetlenek... ez lenne az? Dehogy, gondolta, jaj, istenem. Nem tudom kitapintani, nem látok tisztán. Talán a valóságról nem vesznek teljesen tudomást? Részben, de ennél azért

több. A terveik. Igen, a terveik. A bolygók megszállása. Örjögés és téboly, mint Afrika leigázása volt, vagy azelőtt Európa és Ázsia megszállása.

A nézeteik. Kozmikusak. Nem ember vagy gyerek, hanem levegőből kapott absztrakciók: faj, haza. Volk. Land. Blut. Ehre. Nem becsületes ember, hanem maga az Éhre, a becsület. Az elvont lett a valóságos, míg a létező láthatatlan. Die Güte, de nem jó, nem a jó ember. Túlnéznek azon, ami itt és most van, és csak a végtelen, örök feketeséget látják. Ilyen a képzetük térről és időről. És ez végzetes. Mert végül kihal az élet, ahogy egykor is csak porszemnyi részecskékből állt a világ, forró hidrogéngázból, semmi másból, és nem is marad majd semmi más. Ez egy átmeneti állapot, egy pillanatnyi szünet, ein Augenblick. Mert nem állt meg a kozmikus folyamat, az életet gránitba és metángázba fojtja, pörög a létezés kereke. Minden ideiglenes. És ezek az elmebetegek meg engedelmessé válnak, pornak, az életteleniség vágyának, segítik a Natúr munkáját.

És, gondolta, tudom is miért. A történelem irányítói akarnak lenni, nem az áldozatai. Azonosulnak Isten hatalmával, és azt hiszik, maguk is istenek. Ebben gyökerezik az örültségük. Mindegyikből egy archetípus lesz, annyira betegesen megnőtt az egójuk, hogy már nem is tudják, meddig tartanak ők maguk, és hol kezdődik az Isten. Ez nem büszkeség vagy önteltség, ez az ego végsőig való tágítása. Összemoszták, ki az, aki imádkozik, és ki az, akihez imádkoznak. Nem az ember falta fel az Istent, hanem az Isten az embert.

Nem értik meg, hogy az ember tehetetlen. Gyenge vagyok és jelentéktelen, a világegyetemen nem hagyhatok semmilyen nyomot. Mert ügyet se vet rám, láthatatlanul élem le az életemet. És ebben mi a rossz? Hát nem jobb így? Hiszen halállal lakóinak, akikre az istenek felfigyelnek. Maradj jelentéktelen, és nem lesznek rád féltékenyek a hatalmasok.

– Mr. Lotze, ezt még soha nem mondtam el senkinek – mondta Baynes, ahogy kioldotta az övet. – Zsidó vagyok. Tudja?

Lotze lesajnálva bámult rá.

– Nem jött volna rá – mondta Baynes. – Hiszen semmi testi adottságom nem utal erre. Átoperáltattam az orromat, a tág, zsíros pórusaimat is beszűkíttettem, a bőrömet vegyszerekkel kifehéríttettem, még a fejformámat is megváltoztattam, hogy semmi jele ne maradjon zsidó származásomnak. Nem mutatható ki. Sokszor vettem már részt a legrangosabb náci körök összejövetelein. Senki nem buktathat le. És... – szünetet tartott, közelebb hajolt Lotzéhoz, és nagyon halkán súgta a fülébe, hogy véletlenül se halhassa meg más. – És nem vagyok egyedül. Érti, sokan vagyunk. Nem haltunk meg. Létezzünk. Életünket láthatatlanul éljük.

– Rendőrség... – dadogta Lotze.

– A biztonságiak hiába ellenőriznék a papírjaimat. Jelentsen fel. Nagyon magas körökben vannak kapcsolataim. Néhány árja, mások meg szintén zsidók, berlini vezető pozíciókban. A jelentését érvénytelenítik, és akkor én jelentem fel magát. És a kapcsolatok révén őrizetbe veszik – mosolygott, biccentett és felsétált a rakétafolyosón, otthagya Lotzét, és csatlakozott a többi utashoz.

Lementek a lépcsőn a hideg, szeles repülőtérre. Az alján Baynes még egyszer, röviden Lotze mellé sodródott.

– Őszintén szólva – folytatta –, idegesít a képe, Mr. Lotze. Ezért, azt hiszem, így is, úgy is feljelentem.

És tovább sétált, hátrahagyva Lotzét.

A tér túlsó végén, ahol összegyűlnek az érkezők, sokan vártak. Az utasok rokonai, barátai. Néhányan integettek, nézelődtek, mosolyogtak, izgatottan kémlelték az érkezők arcát. Egy testes, középkorú japán férfi, elegáns brit kabátban, félcipőben, keménykalapban a tömeg előtt állt, oldalán egy fiatalabb japán társával. A kabátja hajtókáján viselte a Császári Kormány Csendes-óceáni Kereskedelmi Kirendeltségének a címerét. Ő az, gondolta Baynes. Mr. N. Tagomi, személyesen kijött élém.

– Herr Baynes – indult meg a japán feléje, fejét bizonytalanul meghajtván. – Jó estét!

– Jó estét, Mr. Tagomi! – mondta Baynes, és már nyújtotta is a kezét. Mr. Tagomi megrázta, meghajoltak. A fiatalabb is derűsen meghajolt.

– Kicsit hideg van, uram, idekint – mondta Tagomi. Izgatottan figyelte Baynes arcát. – A belvárosba a Kirendeltség helikopterén térünk vissza. Vagy esetleg igénybe szeretné venni a helyi szolgáltatásokat előbb?

– Nem, már indulhatunk is – felelte Baynes. – El szeretném foglalni a szobámat a szállodában. A bőröndjeim viszont...

– Engedje meg, hogy ezt Mr. Kotomicsi gondjaira bízzam. Ő majd követ minket. Tudja, uram, ezen a terminálon legalább egy órát kell várni a csomagokra. Többet, mint amilyen hosszú az útja volt.

Mr. Kotomichi egyetértően mosolygott.

– Rendben – felelte Baynes.

– Uram, hadd adjak át egy ajándékot – mondta Mr. Tagomi.

– Tessék?

– Hogy megnyerjük jóindulatát. – Mr. Tagomi benyúlt a belső kabátzsebébe, és kihúzott egy kis dobozt. – A fennmaradt legszebb amerikai műtárgyak közül választottuk.

– Hát... – mondta Mr. Baynes, és átvette a dobozt. – Köszönöm.

– Egész délután a legkiválóbb tisztjeink dolgoztak azon, mit ajándékozzunk önnek – mondta Mr. Tagomi. – Ez az eltűnő, ősi amerikai kultúra

egyik legautentikusabb tárgya, egy ritka, féltve őrzött darab. A régmúlt boldog békeéveket idézi.

Mr. Baynes felnyitotta a dobozt. Benne fekete selyem bélésen egy Miki Egeres karóra ketyegett.

Mr. Tagomi szórakozik vele? Felnézett, és meglátta Mr. Tagomi arcán a feszült aggodalmat. Nem, ez nem vicc.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta Baynes. – Valóban csodálatos.

– Csak néhány, talán tíz eredeti 1938-as Miki Egeres óra maradt fenn az egész világon – mondta Mr. Tagomi, és a másik férfi arcát kutatta, minden rezzenésre felfigyelt. – Egy gyűjtőt sem ismerek, uram, aki eldicsekedhetne vele.

Beléptek a terminál épületébe, és elindultak felfelé.

– Harvszame nyi nuretszutszv jane no temari kana. – mondta mögöttük Mr. Kotomicsi.

– Mit mond? – kérdezte Baynes Mr. Tagomitól.

– Egy régi vers – felelte Mr. Tagomi. – A Tokugava középső időszakából.

– Tavaszi eső, rongylabda ázik benne ott fent a tetőn – tolmácsolta Mr. Kotomicsi.

Miközben Frank Frink egykori főnökét figyelte végigcsoszogni a folyosón, és látta befordulni a W-M Vállalat fő munkacsarnokába, azon járt az esze, mennyire különös, hogy Wyndam-Matson egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy gyártulajdonos. Egy lakótelepi iszákos seggfej benyomását keltette, akit végre lefürdettek, új ruhába bújtattak, megborotváltak, megnyírtak, felpumpáltak vitaminnal, és öt dollárral kiraktak az utcára, hogy kezdjen új életet. Nyugtalan, ravasz, kimondottan hamis természete volt, mintha mindenkit veszélyes ellenségnek tekintene, akihez be kell magát hízelegnie, hogy megszeli. Arcával mintha mindig azt mondaná: “ezek rám akarnak törni.”

Pedig az öreg W-M valójában nagy hatalommal bírt. A W-M gyáron kívül több vállalkozás és üzlet tulajdonosa volt, és jelentős mennyiségű ingatlant birtokolt.

Frink az öreg után eredt, széttolta a fő munkacsarnok hatalmas fémkapuját. A gépek robaja, amit nap mint nap hallott már olyan régóta, a dolgozó munkások, a villanásokkal és porral telt levegő, a jövés-menés fogadta. És ott ment előtte az öreg. Frink megszaporoztta a lépteit.

– Mr. W-M! – kiáltott utána.

Az öreg megállt a szőröskarú műhelyvezető, Ed McCarthy mellett, és mindketten Frink felé pillantottak.

– Sajnálom, Frank – mondta Wyndam-Matson idegesen nyalogatva szája szélét. – Nem vehetlek vissza. Már felvettem valakit helyetted. Nem gondoltam, hogy visszajössz. Mindazok után, amit mondtál.

Kis, kerek szemét fel-le járatta a munkacsarnokon. Frink már megszokta, mennyire ösztönösen kerülte mások tekintetét. A vérében volt.

– Csak a szerszámainért jöttem – mondta Frink, és elégedetten hallotta, hogy a hangja kemény és magabiztos. – Semmi másért.

– Hát, nézzük csak – motyogta W-M. Nyilvánvalóan fogalma sem volt, hogy a szerszámok merre lehetnek. Odszólt Ed McCarthynak: – A te osztályodon kell lenniük, Ed. Nézz már utána. Nekem más dolgom van. – A zsebórájára pillantott. – Nézd, Ed. A számláról majd később beszélünk, most rohannom kell.

Megveregette Ed McCarthy karját, és elsietett. Nem nézett vissza. Frink és Ed McCarthy megálltak egymás mellett.

– Az állásodért jöttél – mondta McCarthy egy kis idő múlva.

– Valóban.

– Büszke vagyok rád. Jól megmondtad tegnap.

– Én is magamra. De a rohadt életbe, most mihez kezdjek? – mondta Frink reménytelenül és megtörve. Jól megértették egymást, régen gyakran osztották meg egymással a gondjaikat. – Tudod.

– Mit tudok? Olyan jól kezeled azt a hajtógépet, mint kevesen itt a Parton. Láttam, hogy öt perc alatt is el tudtál készülni egy darabbal. Már a lakkozás is megvolt. Csak a hegesztés...

– Soha nem tudtam hegeszteni.

– Gondoltál már arra, hogy saját vállalkozásba kezdj?

– Milyenbe? – dadogta Frink a meglepetéstől.

– Ékszer.

– Az istenért!

– Egyedi megrendelésre egyedi darabokat. Csak semmi kommersz – McCarthy félrehúzta a műhely egy csendesebb sarkába. – Kétezer dollárból már át is alakíthatnál egy pincehelyiséget, vagy garázst. Egyszer terveztem női fülbevalókat. Ne felejtse el: mindig eredetit, korszerűt, divatosat. Ez kell.

Egy jegyzettömbre kezdett rajzolni, lassan és eltökélten. A válla felett figyelte Frink, hogyan alakul nagy öltésekkel, hullámzó vonalakkal a karkötő.

– Van rá piac? – kérdezte Frink, aki eddig csak hagyományos, sőt, antik ékszereket látott. – Senkit nem érdekel a kortárs amerikai csecsebecse, maga a műfaj sem létezik a háború óta.

– Teremts neki piacot! – mondta McCarthy dühös grimasszal.

– Áruljam én magam?

– Vidd el kiskereskedőkhöz! Mint az a... mi is a neve. Tudod, a Montgomery Streeten, az a nagy, előkelő műtárgyas hely.

– Amerikai Műtárgyak – mondta Frink, de mint általában az amerikaiak, soha nem járt ilyen divatos, drága üzletben. Csak a japánok engedhették meg maguknak, hogy ott vásároljanak.

– Tudod te, mit árulnak az ilyen kiskereskedők? Mivel keresnek vagyono-
kat? Szaros ezüst övcsatokkal, amit Új-Mexikóban az indiánok csinálnak. Szaros szuvenírekkel, sok egyforma szeméttel. Népművészetnek álcázott szarral!

Frink sokáig meredt McCarthyra.

– Nagyon jól tudom, hogy mit árulnak még – mondta. – És te is tudod.

– Hát persze.

Tudták mind a ketten, mert közvetetten ők is benne voltak már egy jó ideje. A W-M Vállalat hivatalos termékeit kovácsoltvas lépcsők, rácsok, tűzhelyek és különböző dísz tárgyak tették ki, mindegyiket futószalagon gyártották, nagy mennyiségben, az előírt szabványok szerint. Az új, negyven egység lakásos bérházakhoz ugyanazokat a darabokat gyártották le negyvenszer. A W-M Vállalat látszólag öntödeként működött. De ezen kívül más üzletben is utazott, és jelentős nyereségeit onnan fölözte le.

Különféle alapanyagokból, különféle szerszámok és gépek segítségével a W-M Vállalat háború előtti amerikai műtárgyakat hamisított nagy mennyiségben. A másolatokat nagy elővigyázattal, profi módon csempészték be a művészeti nagykereskedésekbe és elvegyítették az egész kontinensen gyűjtött eredeti tárgyakkal. Mint a bélyegek és a pénz esetében, senki nem tudta felbecsülni, a forgalomból mekkora lehetett a hamisítványok részese-
dése. És senki nem is akarta, különösen maguk a kereskedők és gyűjtők nem.

Mikor Frink felmondott, még a munkapadján hevert egy félkész revolver a vadnyugat hőskorából. Maga készítette az öntőformát, kiöntötte a pisztolyt, és éppen kézzel csiszolta a darabokat. A polgárháború és a vadnyugat fegyvereinek végtelen piaca volt, a W-M Vállalat gond nélkül el tudott adni minden darabot, ami Frink keze alól került ki. Erre szakosodott.

Frink lassan a munkapadjához sétált, és összegyűjtötte a revolver még érdes darabjait. Még három nap, és a pisztoly elkészült volna. Igen, gondolta, szép munka. Egy műértő talán meg tudta volna állapítani, hogy nem valódi, de a japán gyűjtők nem voltak éppen szakemberek... Mármint hiányzott a megfelelő háttértudásuk és viszonyítási alapjuk.

Valójában, már amennyire neki rálátása volt, eszükbe sem jutott a nyugati part üzleteiben árult, úgynevezett történelmi műtárgyak eredetiségét megkérdőjelezni. Talán egyszer rájönnek, kipukkan a lufi, és akkor az eredeti

darabokra sem lesz majd kereslet. Gresham törvénye: a hamisítvány veszélyezteti az eredeti tárgy értékét. Kétségtelenül ezért nem indult meg semmilyen nyomozás az ügyben, így mindenki jól járt. Az az egy-két gyár, ahol ezeket előállították, nyereséget termelt. Szintúgy a nagy- és kiskereskedők, akik a piacra dobták. A gyűjtők szívesen fizettek érte, hogy boldogan a gyűjteményükhöz tehessék odahaza, és kollégáik, barátaik és szeretőik csodálatát elnyerjék ezzel.

Mint a háború után feketén keresett pénzzel, ezzel sem volt baj, míg nem vonta kérdőre senki. Kára senkinek nem származott belőle, míg el nem kellett számolni vele. Akkor viszont mindenki kivétel nélkül tönkrement volna. Addig is mindenki hallgatott róla, még azok is, akik a hamisításból éltek.

Nem gondoltak a nagyobb összefüggésekre, inkább az apró technikai problémák kötötték le a figyelmüket.

– Mikor próbáltál utoljára bármit is megtervezni? – kérdezte McCarthy.

– Évekkel ezelőtt – mondta Frink. – Bármit hajszálpontosan lekoppintok, de...

– Tudod mi erről a véleményem? Tudod mi? – McCarthy könyörtelenül nézett Frink szemébe. – Elhitetted magaddal a náci dumát, hogy a zsidók nem képesek semmit sem létrehozni, csak lemásolni vagy eladni. Csak közvetítenek.

– Talán.

– Próbáld meg! Tervezz valamit! Vagy dolgozz közvetlenül a fémmel. Formálgasd. Játssz vele, mint egy gyerek.

– Ne hülyéskedj!

– Nincs hited. Egyáltalán nem hiszel magadban. Nincs igazam? Szar ügy. Mert tudom, hogy sikerülhetne – mondta McCarthy, és otthagya a munkapadnál.

Szar ügy, gondolta Frink. Tehát mégiscsak igaz. Tény. Hiába akarom, se hitem, se kedvem nincs az egészhez. Ez nem döntés kérdése.

Ez a McCarthy, gondolta, pokoli jó műhelyvezető. Ügyesen hozza meg az ember munkakedvét, kihozza mindenkiből a maximumot, így mindenki túlteljesíti saját magát. Ösztönös vezető. Már majdnem igazat adtam neki az egyik pillanatban. De McCarthy elment, mielőtt meggyőzhette volna Frinket.

Kár, hogy nincs velem a jóskönyv, gondolta Frink. Pedig most tanácsot kérhetnék, ötezer év bölcsessége adhatna útmutatást. Ekkor eszébe jutott, hogy ott hevert a Ji King egy példánya a W-M Vállalat üzleti irodájának várójában. Lesétált a munkacsarnoktól a folyosón át az irodákhoz, a váróba.

Leült az egyik krómozott műanyag székre és lejegyezte a kérdését egy boríték hátára: “Kezdek bele az alkotó magánvállalkozásba, amit most vázoltak fel előttem?” És feldobta az érméket.

A legelső vonás egy hetes volt, úgyszintén a második és a harmadik. A Csien alsó ősjele, állapította meg. Ez jó jel volt. A Csien az Alkotás, a kreativitás. A negyedik vonás egy nyolcas. Jin, a női princípium. És az ötödik vonás szintén nyolcas, jin-vonal. Uramatyám, gondolta izgatottan, még egy jin-vonal és kijön a Tizenegyes jel, a Táj, azaz a Béke. Nagyon kedvező jel. Vagy – a kezei remegtek, ahogy a pénzeket rázta. A jang-vonal, a férfi princípium vonala, és akkor meg a Huszonhatos jel, a Ta Csü, a Nagy Szelídítő Erő. Mind a kettő kedvező ítélet, és nincs más lehetőség. Feldobott három érmét.

Jin. Hatos. A Béke.

Felnyitva a könyvet elolvasta az ítéletet.

Béke. A kicsi távozik, a nagy érkezik. Üdv. Siker.

Követnem kell Ed McCarthy tanácsát. Saját vállalkozásba kezdeni. Ott a hatos a tetején, az egyetlen mozgó vonásom. Lapozott. Hogy is szólt a szöveg? Nem emlékezett. Csak kedvező lehetett, hiszen maga a Jel olyan kedvező volt. Ég és Föld egyesül... de mivel az első és utolsó vonás mindig kívül esett a Jelen, ezért valószínűleg a hatos...

Egy pillanat alatt megtalálta és elolvasta a keresett sort.

A fal ismét az árokba omlik. Most nincs szükség a seregekre. Parancsaidat saját városodban hirdesd. A kitartás megszégyenít.

Mi a franc! – kiáltotta elborzadva. És a magyarázat:

A Jel harmadik helyén említett változás bekövetkezett. A városfal ismét az árokba omlik, oda, ahonnan vétetett. A sors erői szabadon működnek...

Az egész könyv több mint háromezer sora közül kétségtelenül ez az egyik leginkább vészterhes tanács. Pedig a Jel ítélete kedvező volt.

Melyik ilyenkor a meghatározó?

És hogy lehet ennyire különböző? Ilyen még nem történt vele, nem keveredett jószerencse és végzet ennyire a Ji King jóslatában. Milyen bizarr dolog, mintha a sors egyszerűen lenyúlt volna egy hordó fenekére, feldobott volna mindenféle rongyot, csontot és szart, majd hirtelen meggondolja magát, és az egészet megszórja csillogó fénnel, mint valami lökött szakács. Bizonyára nem fogalmaztam meg elég tisztán a kérdésem, talált rá a megoldásra, mintha két gombot nyomtam volna meg egyszerre. Összezavartam a sorsot, a jóskönyvet, és ennek eredményeképpen az valami szörnyen kifecajított világot mutatott nekem. De csak egy pillanat volt az egész, szerencsére. Nem tartott sokáig.

A pokolba is, most mi van? Nem lehet egyszerre ez is, az is érvényes. Nem lehet egyszerre jó- és balszerencséd.

Vagy... talán mégis?

Az ékszerkészítés sikeres vállalkozás lesz, az ítélet erre vonatkozik. De a vonás, az az átkozott vonás mélyebbről jöhet, valami jövőbeli katasztrófára utalhat, aminek valószínűleg még köze sem lesz az ékszerekhez. Valami gonosz vár rám valahol.

Háború, gondolta. A harmadik világháború! Mindannyian belehalunk, kétmilliárd istenverte ember, elpusztul a földi civilizáció! Hidrogénbombák zuhognak majd az égből, mint a jégeső.

Oj gewalt, gondolta. Mi lesz itt? Én idéztem elő az egészet? Vagy valaki más kontárkodik itt? Valaki, akit nem is ismerek? Vagy... mindannyian. Ez a fizikusok és a szinkronicitás elmélet hibája, mert ha valóban minden részecske minden részecskével összefügg, még nem is fíghatsz anélkül, hogy ne változna meg a világegyetem egyensúlya. Olyan, mintha az élet egy jó vicc volna, de senki nem lenne, hogy nevéssen rajta. Fellapozok egy könyvet, és az olyan jövőt jósol nekem, amit még Isten is legszívesebben félretenne és elfelejtene. De ki vagyok én? A megfelelő ember biztos nem, annyi fix.

Most akkor elviszem a szerszámaimat, McCarthytól elkérem a gépeket, beindítom a magam műhelyét, vacakolok a megélhetésért, és ügyet sem vetek a borzalmas baljóslatra. Dolgozzak, alkossak az utolsó percig, éljek, ahogy csak tudok, tevékenyen, amíg a városfal ismét az árokba nem omlik, mindenkiért, az egész emberiségért. Ezt tanácsolja a jóskönyv. A sors legázol végül mindenkit, de addig is ott lesz a munka, használjam a fejemet és a kezemet.

Az ítélet csak nekem szólt, a munkámnak. Míg a vonás mindannyiunknak.

Túl kicsi vagyok, gondolta, én csak azt tudom elolvasni, ami le van írva. Nézzek fel, majd hajtsam le a fejem és folytassam az életemet, mint eddig, mintha nem láttam volna a Jelet, hiszen a jóskönyv nem várja el, hogy most fel-le futkossak az utcán, üvöltözzek és óbégassak, hogy a világ tudomására hozzam a rossz óment.

Változtathat rajta bárki? Mi, mindannyian... vagy egy igazán nagy ember... vagy valaki, aki megfelelő pozícióban van, éppen a jó helyen. Véletlen. Sorsszerűség. És most ezen múlik a jövőnk, az egész világ jövője.

Becsukta a könyvet, és kisétált a váróból, visszament a munkacsarnokba. Amikor észrevette McCarthyt, félrehívta, hogy folytassák a beszélgetést.

– Minél jobban átgondolom – mondta Frink –, annál jobban tetszik az ötleted.

– Rendben. Most figyelj, megmondom, mit kell tenned. Wyndam-Matsontól fogsz pénzt szerezni – mondta McCarthy és rákacsintott; bár nem is kacsintás volt, hanem lassú, félelemmel teli, görcsös pislantás, a szemhéj önkéntelen rándulása. – Már elterveztem az egészet. Felmondok, és csatlakozom *hozzád*. Nézd a rajzaimat, milyen jól sikerültek. Ugye tetszik?

– Persze – mondta Frink egy kicsit elbambulva.
– Gyere fel hozzám még ma este, munka után. Úgy hét körül, vacsorára Jeannel és velem... ha el tudod viselni azokat a rosszcsondotokat.

– Rendben.

McCarthy megveregette a vállát és otthagyta.

Mennyi minden megváltozott, mondta magában Frink, ebben a tíz percben. De a tény nem nyugtalanította, sőt, a tervektől teljesen izgatottá vált.

Ez bizony gyorsan történt, gondolta, ahogy elsétált a munkapadig, és összeszedte a szerszámokat. Gondolom, az ilyen dolgok így történnek. Amikor lehetőség adódik...

Egész életemben erre vártam. Erre utal a jóskönyv, mikor azt írja, hogy “teljesítened kell.” Ez egy nagyszerű pillanat. Mi is ez a pillanat? A Tizenegyes Jel tetején a hatos mindent a Huszonhatosra változtat, a Nagy Szelídítő Erő. Jinből jang lesz. A vonás megváltozik, és új pillanat veszi kezdetét. Én meg annyira mással voltam elfoglalva, hogy fel se tűnt!

Gondolom, ezért jött ki az a borzalmas vonás, mivel a Tizenegyes Jelet csak a mozgó hatos alakíthatja át Huszonhatosba. Teljesen felesleges hát ez a kétségbeesés, ne legyek már ekkora seggfej.

Minden izgalma és optimizmusa ellenére sem tudta teljesen kiverni a fejéből a vonást.

Viszont, jutott az eszébe gúnyosan, legalább pokolian próbálom kitörölni, így lehet, hogy este hétre már nyoma sem lesz az emlékezetemben, mintha meg sem történt volna soha.

Nagyon remélem, gondolta. Mert ma dől el minden Eddel. Holtbiztos az ötlet. És nem szabad kimaradnom belőle.

Most senki nem vagyok, de ha ezt meg tudom ragadni, akkor lehet, hogy Julianát visszaszerezni is sima ügy lesz. Tudom, azt szeretné... Megérdemli, hogy egy olyan férfi vegye el, akinek számít a szava, akit a közösség megbecsül, nem pedig valami szarkaparó. Régen, még a háború előtt, a férfi férfi volt. De ez már a múlt.

Nem csoda, hogy helyről helyre kóborol, férfitől férfiig, kutatva. És közben még maga sem jött rá, valójában mire is van szüksége. De én tudom, és most, hogy itt ez az egyszeri óriási lehetőség McCarthyval, bármi legyen is az, érte kell megcsinálnom. Sikerülnie kell.

Ebédidőben Robert Childan bezárta az Amerikai Műtárgyak üzletét. Szokása szerint az út túloldalán lévő kis étteremben evett. Sosem maradt el fél óránál tovább, sőt, ma húsz perc elteltével már vissza is tért. A gyomrát még

mindig felkavarta a gyötrelmes találkozás emléke Mr. Tagomival és a Kereskedelmi Kirendeltség alkalmazottaival.

Visszaúton az üzletbe emlékeztette magát, hogy az új ügyvitel szerint nem száll ki sehova, hanem minden üzletet a boltban bonyolít le.

Két órán át tartott a bemutató. Túl sok idő ment rá. Összesen négy óra. Így túl késő lett, hogy újra kinyisson. Egy egész délután egyetlen áruért! Egy Miki Egeres karórát adott el végül, ami bár értékes kincs, de... Elforgatta a kulcsot a zárban, kitarta az ajtót, és hátrament az irodába, hogy a kabátját felakassza.

Mikor visszalépett az üzlethelységbe, már várt rá egy vevő. Egy fehér ember. No lám, gondolta, micsoda meglepetés.

– Jó napot, uram! – köszöntötte, és némileg meghajolt. Bizonyára egy pinoc. Karcsú férfi, sötét vonásokkal. Divatosan öltözve. De feszültnek tűnt, a homloka tompán csillogott az izzadságtól.

– Jó napot – dühögte a férfi, ahogy körbejárta az üzletet, szemügyre véve a kiállított tárgyakat. Aztán hirtelen odalépett a pulthoz. Benyúlt a kabátzsebébe, előhúzott egy fényes bőr névjegytárcát, és a pultra tett egy színes, kidolgozott névjegykártyát.

A kártyán ott ragyogott a császári címer. És a hadsereg jelvénye. Tengerészet. Harusa admirális. Robert Childan megvizsgálta. Húha!

– Az admirális hajója éppen itt, a San Franciscó-i öbölben horgonyozik – magyarázta a vevő. – A Szijokaku anyahajó.

– A, igen – mondta Childan.

– Harusa admirális először jár itt a nyugati parton – mondta a férfi. – Látogatása idejére számos terve van, többek között, hogy személyesen felkeresse az ön híres üzletét. A Hazai-szigeteken rengeteget hallott az Amerikai Műtárgyakról.

Childan örömeiben meghajolt.

– De sajnós – folytatta a férfi – hivatalos elfoglaltságai miatt az admirális mégsem tudja személyesen felkeresni az ön üzletét. Ezért küldött engem. A tiszti szolgálja vagyok.

– Az admirális gyűjtő? – kérdezte Childan, miközben az agya teljes lendülettel dolgozott.

– A művészetek szerelmese, ingyenc műértő. De nem gyűjtő. Ajándékokat kíván vásárolni. A hajóján minden tisztet meg szeretne lepni egy értékes történelmi műkinccsel, a hősies amerikai polgárháború egy-egy pisztolyával – A férfi szünetet tartott. – Összesen tizenkét tisztről lenne szó.

Azaz tizenkét polgárháborús pisztoly, gondolta Childan. Az a vevőnek majdnem tízezer dollárjába lesz! Megremegett.

– Mint az köztudott – folytatta a férfi –, az ön üzletében kaphatóak az amerikai történelem ilyen nagyértékű, muzeális tárgyai. Szomorú, hogy különben milyen gyorsan tűnnének el az idő labirintusában.

– Teljesen igaz. Az egész Csendes-óceáni Államok minden üzlete közül én büszkélkedhetem a legbővebb polgárháborús fegyverválasztékkal – mondta Childan. Nagyon pontosan kellett megválogatnia a szavakat, hogy el ne veszítse a vevőt: nem engedhetett meg egyetlen nyelvbotlást sem. – Nagy örömmel teszek eleget Harusa admirális kérésének. Összegyűjtöm az óhajtott mükincseket. Vigyem fel esetleg a Szijokakura, mondjuk, ma délután?

– Nem. Helyben megtekinteném.

Tizenkettő. Childan számolni kezdett. Nem volt ennyi az üzletben, csak három. De ha szerencsés, be tud szerezni még kilencet, különböző forrásokból, egy hét alatt. Keletről expressz légipostán, például. Meg a helyi nagykereskedőtől.

– Ön, uram – mondta a vevőnek –, ért az ilyen fegyverekhez?

– Meglehetősen. Nekem is van egy kis pisztolygyűjteményem, többek között egy apró, dominónak álcázott titkos fegyver, úgy 1840-ből.

– Páratlan darab – mondta Childan, ahogy a páncélszekrényhez ment, hogy elővegyen néhány pisztolyt, amit Harusa admirális tisztiszolgája megtekinthet. Ahogy visszaért a pulthoz, a férfi egy csekket töltött ki.

– Az admirális előre óhajt fizetni. Tizenötezer dollár letétbe.

A helyiség káprázott Childan előtt. De sikerült megőriznie eddigi hangszínét, még egy csekély unottságot is belecsempészve.

– Ha úgy óhajtja. De nem szükséges, csak merő üzleti formáság. Letett a pultra egy bőr és filc dobozt, majd felnyitotta.

– Egy 44-es Colt, kivételesen jó állapotban, 1860-ból. Puskaapor, golyó. Az északi sereg katonái hordták a polgárháborúban.

A férfi hosszan vizsgálta a pisztolyt. Aztán felnézett, és teljesen nyugodt hangon azt mondta:

– Uram, ez egy másolat.

– Tessék? – Childan nem értette.

– Ez a darab legfeljebb hat hónapja készülhetett. Uram, az ön áruja hamisítvány. Teljesen le vagyok törve. Nézze. A fát mesterségesen, savval öregítették. Nagyon sajnálom – mondta, és lerakta a fegyvert.

Childan felvette, és a két keze között szorongatta. Semmit nem tudott mondani, hiába törte az agyát.

– Nem lehet igaz – jött ki a száján, ahogy egyre forgatta a pisztolyt.

– Az eredeti fegyver egyszerű másolata. Semmi több. Sajnálom uram, de önt átverték. Micsoda gátlástalan gazember lehetett. Ezt jelentenie kell a San Franciscó-i rendőrségen. – A férfi meghajolt. – Ez rettenetes. Lehet, hogy az

üzletében több hamisítvány is van. De hogy lehet az, uram, hogy maga, az üzlet tulajdonosa, a műkinckereskedő, nem tudja megkülönböztetni a hamisat az eredetitől?

Csend.

A férfi felvette a félig kitöltött csekket, visszacsúsztatta a zsebébe, elrakta a tollat, és meghajolt.

– Sajnálom, uram, de teljesen nyilvánvaló okokból kifolyólag mégsem vásárolhatok az Amerikai Műtárgyakban. Harusa admirálisnak ez nagy csalódást fog okozni. Gondolom, megérti, milyen nehéz helyzetbe kerültem.

Childan a fegyvert bámulta.

– Ezzel búcsúzom is, uram. És kérem, fogadja el szerény tanácsomat, béreljen fel egy szakértőt, hogy átvizsgálja a portékáit. A jó hírneve forog kockán, gondolom, tudja ön is.

– Uram, ha ön... – motyogta Childan.

– Nyugodjon meg, uram. Egy szóval sem említem senkinek. Az admirálissal tudatom, hogy az üzlete sajnos zárva volt. Végül is – egy pillanatra megállt az ajtóban –, végül is mindketten fehérek vagyunk.

Még egyszer utoljára meghajolt, és távozott.

Childan, már egyedül, a fegyvert szorongatta. Ez nem lehet igaz, gondolta. De bizonyára az. Atyaúristen! Tönkrementem. Tizenötezer dollár repült most ki az ablakon. És a jó hírnevem, ha ezt megtudják. Ha az a férfi, Harusa admirális tisztiszolgája kikotyogja.

Öngyilkos leszek, döntötte el. Elvesztettem a rangomat, így nem élhetek tovább, nincs más választásom.

Viszont az is lehet, hogy a férfi tévedett.

Vagy hazudott.

Az Egyesült Államok Történelmi Emléktárgyak Üzlete küldte rám, hogy tönkretegyen. Vagy a Nyugati Parti Kuriózumok Boltja.

Tehát a konkurencia.

A pisztoly kétségkívül eredeti.

Hogy tudnék utánajárni? – törte Childan a fejét. Megvan! A pisztolyt megvizsgáltatom a Kaliforniai Egyetem Kriminológiai tanszékén. Ott ismerek valakit, legalábbis ismertem régen. Egyszer már volt egy ilyen esetem. Egy ősrégi puska eredetisége vált gyanú tárgyává.

Gyorsan felhívta a város egyik hírvivő és kézbesítő szolgálatát, és megrendelte, hogy küldjenek ki valakit azonnal. Becsomagolta a fegyvert, írt egy rövid levelet az egyetemi laboratóriumnak, amiben megkérte őket, hogy becsüljék meg rögtön a pisztoly korát, és hívják fel telefonon az eredménnyel. A kézbesítő gyorsan meg is érkezett, Childan átadta neki a csomagot a

levéllel, megadta a címet, és utasította, hogy helikopterrel menjen. Miután a férfi elment, Childan fel-le járkált az üzletben, és csak várt... egyre várt.

Háromkor hívták fel az egyetemről.

– Mr. Childan, ön eredetiségvizsgálatot kért egy 44 milliméteres Army Model Coltról – mondta a hang a vonalban és rövid szünetet tartott. Childan nyugtalanul szorongatta a kagylót. – A laboratóriumi eredmény szerint a pisztoly reprodukció, amely műanyag öntőforma segítségével készült, diófa markolattal. A sorozatszám hamis. A szerkezetet nem ciánlúgozással edzették. Mind a barna, mind a kék felületeket modern gyorsított eljárással állították elő, a fegyvert mesterségesen öregítették, hogy réginek és hasznátnak tűnjön.

– Az ember, aki fel akarta velem becsülni... – hadarta Childan.

– Mondja meg, hogy rászedték – mondta az egyetemi szakértő. – Csúnyán rászedték. Ügyes munka. Igazán profi. Tudja, az eredeti fegyver úgy készült, hogy az acél részt bőrbe pólyálták, azt egy dobozba zárták ciángázzal, és tűzre tették. Túl körülményes lenne ma már. De ez egy jól felszerelt műhelyben készült. Találtunk számos vegyi nyomot, néhány ezek közül teljesen szokatlan. Bár nem tudjuk bizonyítani, de véleményünk szerint egész ipar épült a hamisításra. Ez teljesen biztos. Annyi hamisítvány kerül el hozzánk.

– Ez tévedés – mondta Childan. – Szóbeszéd. Ezt tényként állíthatom önnek, uram – a hangszíne folyamatosan változott, néha szinte már visított is. – Helyzetemből adódóan közelről ismerem a problémát. Mit gondol, miért küldtem el önökhöz? Rögtön láttam, hogy hamisítvány, hiszen több éves tapasztalat van mögöttem. Egy ilyen darab ritkaság számba megy. Teljesen kivételes ez az eset. Vicc az egész. Csak egy hülye vicc!

Szünetet kellett tartania, mert nem bírta szusszal. Lihegett.

– Köszönöm, hogy a feltételezésemet igazolták. Kérem, küldjék el a számlát. Köszönöm.

Rögtön letette a kagylót.

Szinte ugyanazzal a mozdulattal elővette a könyvelést. Elkezdte kikeresni a fegyvert. Hogyan került hozzá? Kitől szerezte?

A könyv szerint San Francisco egyik legtekintélyesebb nagykereskedéséből származott. Ray Calvin és Társai. A Van Ness Avenue-n. Rögtön felhívta őket.

– Kérem, adja Mr. Calvint – mondta. A hangja már valamivel nyugodtabb volt.

– Halló – szólt bele egy rekedtes, hallhatóan nagyon elfoglalt hang.

– Bob Childan vagyok. Az Amerikai Műtárgyaktól, a Montgomeryn. Ray, kényes ügyről akarok önnel beszélni, négy szemközt. Személyesen kell találkoznunk, még ma, az irodájában, satöbbi. Higgyc el, uram, nagy a tét. Meg kell hallgatnia.

Azon kapta magát, hogy már üvölt a telefonba.

– Rendben – mondta Ray Calvin.

– Ne mondja el senkinek. Szigorúan bizalmas.

– Négykor?

– Jó, legyen négy. Az ön irodájában. A viszontlátásra! – mondta, és ezzel olyan hevesen csapta le a kagylót, hogy a telefon a pultról a földre zuhant. Leguggolt, hogy felvegye, és visszategye a helyére.

Még volt fél órája az indulásig. Rengeteg idő, hogy tehetetlenül járkáljon fel-alá, türelmetlenül. Mit tegyen? Egy ötlete támadt. Felhívta a Tokió Herald San Franciscó-i irodáját, a Market Streeten.

– Uram – mondta –, kérem, tájékoztasson, hogy a Szijokaku anyahajó a kikötőben áll-e, és ha igen, meddig. Nagyon hálás lennék, ha az önök tiszteletre méltó napilapja a segítségemre lenne.

Gyötrelmes várakoztatás. Majd egy női hang szólalt meg a vonal túloldalán.

– Az információs irodánk szerint – mondta szinte kuncogva – a Szijokaku anyahajó a Fülöp-szigetek partjainál, a tenger fenekén fekszik. 1945-ben süllyesztette el egy amerikai tengeralattjáró. Segíthetünk még valamiben, uram?

Nyilvánvalóan a szerkesztőségen értékelték a vitriolos tréfát, aminek bedőlt. Letette a kagylót. Tizenhét éve nincs Szijokaku anyahajó. Bizonyára Harusa admirális sem létezik. A férfi egyszerű szélhámos volt. És mégis...

A férfinak igaza volt. A pisztoly hamisítvány.

Nem állt össze a kép.

Talán spekuláns lehetett, aki fel akarja vásárolni a polgárháborús fegyvereket, és ezzel lenyúlni a piacot. Szakember. És felismerte a hamisítványt, igazi profi. Mert csak egy profinak lehet ilyen szeme, valakinek, aki ebből él. Nem egy hétköznapi gyűjtőnek.

Childan megkönnyebbült. Akkor kevesen jönnek majd rá. Talán senki. A titok titok marad.

Ezzel el is felejthetem?

Fontolóra vette. Nem. Utána kell járnom. Először is, vissza kell szereznem a befektetett pénzt, Ray Calvinnek vissza kell térítenie az árát. Utána... mindent meg kell vizsgáltatnom az egyetemi laboratóriummal.

De mi van, ha kiderül, hogy sok köztük a másolat?

Szar ügy.

De nincs más módja, szögezte le magában. Dühös volt, szinte kétségbeesett. Elmenni Ray Calvinhoz. Szembesíteni a tényekkel. Ragaszkodni hozzá, hogy járjon az ügy végére. Lehet, hogy ártatlan. Lehet, hogy

nem. Mindenesetre közölni kell vele, hogy még egy hamisítvány, és nem rendel tőle többet semmit.

Kárpótolnia kell a veszteségért, döntött Childan. Ha nem, hát a többi kiskereskedőt is beavatom, rossz hírért keltem. Miért csak az én jó hírnevem forogjon kockán, miért csak én menjek tönkre? Menjenek tönkre azok is, akik erről az egészszről tehetnek, visszaküldöm a feladóhoz.

Persze ezt a legnagyobb titokban kell tennem. Az ügynek közöttünk kell maradnia, nem szivároghat ki.

Ray Calvin hívása fejtörést okozott Wyndam-Matsonnak. Nem értette az egészet, részben azért, mert Calvin annyira hadart, részben meg azért, mert későre járt már, éjjel fél tizenkettő is elmúlt, és ő éppen egy hölgyet látott vendégül a Muromacsi Hotelben fenntartott lakosztályán.

– Nézd, visszaküldöm a legutóbbi szállítmányt, az egészet, ami töletek jött

– mondta Calvin. – A régebbieket is visszaküldeném, de azokat már mind kifizettük, az utolsó szállítmányt kivéve. A számla kelte május 18.

Wyndam-Matson természetesen magyarázatot követelt.

– Ócska másolatok – mondta Calvin.

– De hiszen ezt tudtad eddig is – most már végleg nem értette, miről van szó. – Ray, ezzel végig tisztában voltál.

Körbenézett, a lányt sehol nem látta. Biztos a hálóba ment sminkelni.

– Persze, hogy másolatok – mondta Calvin. – Nem erről van szó. Hanem arról, hogy ócska másolatok. Engem aztán végképp nem érdekel, hogy a pisztolyt használták-e a polgárháborúban vagy sem, de az már igen, hogy hibátlan legyen minden, amit tőled veszek. Vannak bizonyos minőségi elvárásaink. Tudod te, ki az a Robert Childan?

– Persze – valami halványan derengett az emlékezetében, bár ebben a percben nem tudta, hogy honnan. Valami fontos alak.

– Itt járt ma délután. Az irodámban. Most is innen hívlak, nem otthonról, mert még mindig ezen dolgozunk. Szóval bejött, és elhadart valami hosszú históriát. Pokoli dühösen. Teljesen bepörgött. Egy fontos ügyfele, valami japán admirális meglátogatta, vagy inkább beküldte hozzá az emberét. Childan valami húszezres megrendelésről beszélt, bár szerintem túlzott. Szóval bementek hozzá ezek a japánok, és, nincs okom, hogy ebben kételkedjek, ránéztek arra a pisztolyra, ami töletek jött. Megállapították, hogy hamis, zsebrevágták a pénzt, és faképnél hagyták. Ehhez mit szólsz?

Semmi nem jutott Wyndam-Matson eszébe, amit mondhatott volna. De rögtön arra gyanakodott, hogy Frink és McCarthy lehet a dolog mögött.

Megfenyegették, hogy keresztbe tesznek, és ez lehet az. De nem jött rá, mit tehettek. Calvin beszámolója elég zavaros volt.

Babonás félelem lett rajta úrrá. Az a kettő – hogyan tudtak most elrontani egy pisztolyt, ami múlt februárban készült? Arra számított, hogy a rendőrségre mennek, vagy az újságokhoz fordulnak, vagy akár a pinoc kormányhoz, és ezt azokkal már előre le is rendezték. Kísérteties. Nem tudta, mit mondjon Calvinnek, hosszan motyogott ezt-azt, majd végre sikerült befejeznie a beszélgetést, és lerakta a kagylót.

Riadtan kapta fel a fejét, mert észrevette, hogy Rita már kijött a hálóból és végighallgatta a beszélgetést. A lány idegesen járkált fel-le fekete bársony bugyijában, szőke fürtjei meztelen, enyhén szeplős vállára omlottak.

– Szólj a rendőrségnek – mondta a lány.

Olcsóbb egyszerűen megkenni őket, felajánlani mondjuk kétezret. El is fogadnák, hiszen valószínűleg ez a céljuk. Az ilyen kisemberek kicsiben gondolkodnak, nekik ez hatalmas összeg. Befektetnék az új vállalkozásba, és elvesztenék, egy hónap elteltével egy vasuk sem maradna.

– Dehogyan szólok.

– Miért nem? Megzsaroltak, ez bűncselekmény.

Nehéz volt elmagyarázni a lánynak. Megszokta, hogy az embereket lefizeti. Bele volt kalkulálva a költségekbe a rezsi részeként. Ha az összeg nem nagy... de Rita érvelése is logikus volt. Elgondolkodott rajta.

Adok nekik kétezret, de azért felveszem a kapcsolatot azzal az emberrel a rendőrségnél, azzal a felügyelővel, akit ismerek. Megkérem, hogy vizsgálják át Frinket és McCarthyt, van-e róluk valami, ami használható, amivel le lehet szerelni őket, ha visszajönnének, és előről kezdenék.

Például azt hallottam, hogy Frink zsidó, gondolkodott el. Átoperáltatta az orrát és megváltoztatta a nevét. Csak tudatnom kell a német konzullal. Neki alapos rutinja van az ilyen ügyekben. Kérni fogja a japán hatóságoktól a kiadatását. Aztán elgázosítják a szarházit, csak át kell szállítani a demarkációs vonalon. Azt hiszem, New Yorkban is működik egy olyan tábor. Gázkamrával.

– El vagyok képedve – mondta a lány, és a szemébe nézett –, hogy téged meg lehet zsarolni. Ilyen magas pozícióban.

– Figyelj csak ide – mondta W-M, – Ennek az egész történelmiségnek semmi értelme. A japánok teljesen hígagyúak. Be is bizonyítom neked.

Felkelt, átsietett a dolgozószobába, és már vissza is tért két öngyújtóval. Lerakta a dohányzóasztalra.

– Nézd meg mind a kettőt. Egyformák, nem? De most figyelj. Az egyiknek történelmisége van – a lányra vigyorgott. – Vedd fel őket. Nyugodtan vedd

fel. Az egyikért egy gyűjtő megadna legalább, mondjuk, negyven-ötvenezer dollárt.

A lány óvatosan felvette mind a kettőt és megvizsgálta őket.

– Hát nem érzed? – ugratta a lányt. – A történelmiséget?

– Mi az a történelmiség? – kérdezte a lány.

– Amikor egy tárgynak történelme van. Figyelj. Az egyik Zippo Franklin D. Rooseveltt zsebében volt, amikor meggyilkolták. A másik nem. Az egyiknek történelmisége van, és nem is akármilyen. A másiknak semmi. Hát nem érzed? Nem, mi? Nem tudod megmondani, melyik melyik. Nincs semmilyen misztikus kisugárzása, nincs aurája.

– Tényleg? – mondta a lány. – Ez igaz? Igaz, hogy a zsebében volt azon a napon?

– Persze. És én tudom is, melyik. Érted, mit akarok mondani, nem? Ez az egész csak egy játék, ezek meg magukat csapják be vele. Egy pisztoly ott lehetett egy híres ütközetben, mondjuk Meuse-Argonne-ban, de pont olyan, mintha ott se lett volna, kivéve, ha tudod. Itt dől el – mutatott a halántékára. – A különbség a fejben van, nem a fegyverben. Magam is gyűjtő voltam, így kerültem eleve a szakmába. Bélyegeket gyűjtöttem a korai brit gyarmatokról.

A lány az ablaknál állt, összefonta karját, és bámulta a San Franciscó-i belváros fényeit.

– Apu és anyu mindig azt mondták, nem veszítettük volna el a háborút, ha Rooseveltt életben marad – mondta.

– Rendben – folytatta Wyndam-Matson. – Tételezzük fel, hogy a kanadai kormány, vagy bárki, megtalálja a bélyegek nyomólemezeit. És a tintát. És...

– Nem hiszem el, hogy a két öngyújtó közül bármelyik Franklin Rooseveltté lett volna.

– Ez a lényeg! – kacagott Wyndam-Matson. – Valamilyen dokumentummal kellene bizonyítanom. Hitelességi bizonyítvánnyal. Minden hamis, minden illúzió. A papír bizonyítja az értékét, és nem maga a tárgy.

– Mutasd meg a bizonyítványt!

– Máris! – pattant fel W-M és átsietett a dolgozószobába. A falról leakasztotta a Smithsonian Institution bekeretezett hitelességi bizonyítványát. Az öngyújtó a papírral együtt kész vagyronba került, de megérte, mert így már be tudta bizonyítani a saját igazát, miszerint a “hamis” nem jelentett igazán semmit, mert az, hogy “eredeti” sem jelentett igazán semmit.

– Egy 44-es Colt csak egy 44-es Colt – magyarázta a lánynak, ahogy visszasietett a nappaliba. – Ez a kalibert és a típust takarja, nem azt, hogy mikori.

A lány kitarotta a kezét, és elvette a bizonyítványt.

– Tehát eredeti – mondta végül.

– Persze. Ez az. – W-M felvette az öngyújtót, amelyiknek az oldalán egy hosszú karcolás volt.

– Haza szeretnék menni – mondta a lány. – Találkozzunk majd máskor. Lerakta a papírt és az öngyújtót, és elindult a hálószoba felé, ahol a ruhái voltak.

– Miért? – kiáltott W-M felkavartan, és utána eredt. – Hiszen tudod, hogy nincs mitől félned, a feleségem még hetekig nem jön haza. Már egyszer elmagyaráztam. Súlyos szemműtéte volt.

– Nem erről van szó.

– Akkor meg mi a baj?

– Hívj egy riksát kérlek, míg felöltözöm.

– Hazaviszlek – morogta W-M.

A lány felöltözött, és amíg W-M a kabátjáért ment, csendesen körbesétálta a lakosztályt. Eltűnődött, összeráncolta a homlokát, és nagyon szomorúnak tűnt. A múlt letöri az embereket, gondolta W-M. Mi a francnak kellett szóba hoznom?! A pokolba, olyan fiatal még. Azt hittem, hogy a név se mond neki sokat.

A lány letérdelt a könyvszekrényénél.

– Ezt olvastad? – kérdezte, és kihúzott egy könyvet.

W-M hunyorgott, rövidlátó volt. Rikító borító. Akkor csak regény lehet.

– Nem – felelte. – A feleségem könyve. Sokat olvas.

– Olvasd el.

W-M a csalódottságtól még mindig keserűen ragadta meg a könyvet, hogy megnézze. *Nehezen vonszolja magát a sáska.*

– Ezt nem tiltották be Bostonban? – kérdezte a lányt.

– De, az egész Egyesült Államokban. És persze Európában is. A lány átment az előszobába, és az ajtónál várt.

– Hallottam erről a Hawthorne Abendsenről – mondta W-M, pedig fogalma nem volt, ki az. Csak annyit tudott a könyvről... Mit is? Hogy nagy sikere volt az utóbbi időkben. Megint egy múló divat. Még egy népszerűlet. Lehajolt és visszatette a polcra.

– Nem olvasok ponyvát – mondta. – Leköt a munka.

A titkárnők olvasnak csak ilyen szemetet, gondolta rosszmájúan, mikor egyedül bújnak ágyba esténként. Felizgatja őket. Az igazi dolog helyett. Mert attól félnek. De sóvárognak utána.

– Szerelmes regény – mondta, ahogy morcosan kinyitotta az ajtót.

– Dehogy – felelte a lány. – A háborúról szól. Ugyanazt mondja, mint apu és anyu.

A folyosón a lifthez sétáltak.

– Ki? Ez az Abbotson?

– Az az elmélete, hogy ha Joe Zangara nem lövi le Rooseveltet, az elnök kihúzza Amerikát a gazdasági válságból, és felfegyverzi annyira...

Elhallgatott, odaérték a lifthez, ahol többen vártak.

Később, ahogy az éjjeli forgalomban hajtottak Wyndam-Matson Mercedesén, a lány folytatta.

– Abendsen elmélete szerint Rooseveltet rendkívül erős elnök lett volna. Mint Lincoln. Elnökségének első évében ez tisztán látszott az intézkedésekből és jogszabályokból, amiket bevezetett. A könyv persze fikció. Regény. Rooseveltet nem lövik le Miamiban, így 1936-ban újraválasztják, és 1940-ig elnök, tehát még a háborúban is. Érted? Ő az elnök, amikor Németország lerohanja az angolokat és a franciákat és a lengyeleket. Tudja, mit kell tennie. Amerikát időbe felfegyverezte volna. Garner borzalmas elnök volt. Sok minden, ami történt, az ő hibája. És akkor, 1940-ben Brickner helyett egy demokratát választottak volna meg...

– Mindez Abendsen szerint – szakította félbe Wyndam-Matson. A lányra pillantott. Istenem, elolvasnak egy könyvet, és felmondják az egészet.

– Igen, szerinte Brickner és az izolációs politika helyett 1940-ben Rooseveltet után Rexford Tugwellt választották volna elnökké – selymes arca visszatükrözte a közlekedési lámpákat. Sugárzott a lelkesedéstől, szemét tágra nyitotta, és beszéd közben erősen gesztikulált. – Rexford meg nagy lendülettel folytatja Rooseveltet antifasiszta politikáját. Németország így nem mert volna Japán segítségére sietni 1941-ben. Nem teljesítik szövetségi kötelezettségüket. Érted?

Ahogy az ülésen feléje fordult, hirtelen megragadta a férfi vállát.

– És akkor a náci és a japánok elvesztik a háborút! – W-M felkacagott.

A lány az arcába bámult, mintha keresne valamit. W-M nem tudta, mi lehet az, és különben is a forgalomra kellett figyelnie.

– Ez egyáltalán nem vicces – mondta a lány. – Mert tényleg ez lett volna. Az USA simán lemossa a japánokat. És...

– Hogyan? – vágott megint a szavába.

– Minden pontosan le van írva a könyvben – egy pillanatnyi szünetet tartott. – Persze regény, és ezért részben fikció, de hát szórakoztatónak kell lennie, mert különben a kutya se olvasná el. Van cselekménye, ami minden olvasót leköt. Két fiatalról szól, a fiú az amerikai hadsereg katonája. A lány meg... Mindegy, a lényeg, hogy Tugwell elnök briliáns ember. Meglátja, hogy a japánok mire készülnek... – tétovázott a lány nyugtalanul. – Erről lehet beszélni, itt a Csendesben nincs betiltva. Azt hallottam, hogy sokan közülük is elolvasták. Még a Hazai-szigeteken is nagy sikere van. Komoly visszhangot keltett.

– És mit ír Pearl Harborról?

- Tugwell elnök annyira rafinált volt, hogy az egész flottát még időben kiküldte a tengerre, és így a japánok nem tudták lerombolni...
- Értem.
- Szóval valójában nem is lett volna Pearl Harbor. Bombáznak, de csak kis hajókat ér találat.
- Mi is a címe, valami sáska...?
- Nehezen vonszolja magát a sáska. Ez egy bibliai idézet.
- És Japán elveszti a háborút, mert nincs Pearl Harbor. Idefigyelj. Japán nyert volna így is, úgy is. Még ha nem is lett volna Pearl Harbor.
- A könyvben az amerikai flotta meg tudja gátolni, hogy megszállják a Fülöp-szigeteket és Ausztráliát.
- Így is, úgy is megszállták volna. Sokkal erősebb volt a flottájuk. Nagyon jól ismerem a japánokat. Történelmi szükségszerűség volt, hogy a csendes-óceáni térséget a hatalmuk alá vonják. Az Egyesült Államok az első világháború óta folyamatosan hanyatlott. Minden szövetséges hatalom tönkrement a háborúban, úgy erkölcsileg, mint szellemileg.
- És ha a németek nem szállják meg Máltát, Churchill hatalmon marad, és Angliát győzelemre viszi – mondta a lány hajthatatlanul.
- Hogyan? Hol?
- Észak-Afrikában. Churchill végül legyőzte volna Rommelt. – Wyndam-Matson kacagásban tört ki.
- És miután a britek legyőzték Rommelt, az egész sereget átvezényelik Törökországon, hogy a keleti fronton csatlakozzanak az orosz hadsereg maradványaihoz, és együttes erővel, a könyvben legalábbis, megállítsák a német előrenyomulást keleten, valami városban a Volga mellett. Egy teljesen ismeretlen városban, de létezik, megtaláltam az atlaszban.
- Mi a neve?
- Sztálingrád. Ott fordítják meg az angolok a háború menetét. A könyvben Rommel seregeit nem vonják össze az Oroszországból érkező német csapatokkal. És a németek így nem jutnak el a Közel-Keletig, ezért nem lesz olajuk, így aztán Indiáig sem jutnak el, és a japán seregekkel sem egyesülnek.
- Erwin Rommel semmilyen stratégiával nem lehetett volna legyőzni – mondta Wyndam-Matson. – Bármit álmodott meg ez az ipse, bármi történik is ebben a nagyon hősies nevű orosz városban, Sztálingrádban, semmi nem tudta volna Rommelt megállítani, legfeljebb késleltetni a győzelmét. Figyelj, tudom miről beszélek. Találkoztam Rommellel. New Yorkban, egy üzleti úton, még negyvennyolcban.
- W-M valójában csak az USA katonai kormányzóját látta egy fogadáson a Fehér Házban, és őt is csak meglehetősen távolról.
- Micsoda ember! Van tartása és méltósága. Tudom, miről beszélek.

– Rettenetes még felidézni is – mondta Rita. – Mikor Rommel tábornokot leváltották, és az a gusztustalan Lammers került a helyébe, akkor indult csak be igazán az emberek legyilkolása, a koncentrációs táborok felépítése.

– Már Rommel alatt is működtek, mikor még ő volt a katonai kormányzó.

– De... – gesztikulált hevesen a lány, akkor még nem volt hivatalos. Lehet, hogy az SS-es hűgánok csináltak ezt-azt, de ő nem is tartozott közéjük. Rommelben volt valami régies, valami porosz. Nem volt kegyetlen.

– Tudod kinek köszönhet sokat az USA? – mondta Wyndam-Matson. – Kinek köszönheti a gazdasági fellendülést? Albert Speernek. Nem Rommelen, és nem is az Organization Todton múlt. Speer volt a Párt legjobb választása itt Észak-Amerikában, ő indította be újból a vállalkozásokat és a gyárakat. Mindent. És rendkívül hatékonyan. Bárcsak itt is úgy működne, mert ahogy most állunk... Minden területen legalább öt cég verseng, hatalmas a pazarlás. Nincs nagyobb badarság a gazdasági versenynél.

– Nem tudnék élni egy olyan munkatáborban, vagy azokon a munkásszállókon, amilyenek a keleti parton vannak – mondta Rita. – Egy barátnőm lakott ott. Elolvasták és cenzúrázták a leveleit, így még nekem sem tudta elpanaszolni, mi történt, míg vissza nem költözött. Minden reggel hat harminckor keltették őket, klasszikus zenével.

– Hidd el, megszoknád. Tiszta környezetben élnél, megfelelő egészségügyi ellátásban lenne részed, jól táplálnának és még a szabadidős programok között is válogathatnál. Mi kell még? Fagyi a sörbe?

A San Franciscó-i hűvös éjszakai ködben halkán siklott a német autó.

Mr. Tagomi törökülésben ült a földön. Néha meg-megfújta fekete teáját a fületlen csészében, és közben Mr. Baynesre mosolygott.

– Nagyon hangulatos ez a környék – mondta Mr. Baynes. – A Csendes-óceán partvidéke olyan végtelenül békés, ez nagyon hiányzik onnan... – de nem nevezte meg, pontosan honnan.

– Isten a Gerjesztő Jeleivel szól az emberhez – dünnyögte Mr. Tagomi.

– Tessék?

– A jóskönyv. Elnézést. Elvándorolt a fejem.

Elkalandoztak a gondolatai, gondolta Baynes, ezt akarta mondani. Mosolygott magában.

– Itt mindenki abszurd – magyarázta Mr. Tagomi –, mert egy ötezer éves könyv szerint élünk. Kérdéseket teszünk fel neki, mintha élne. Mert él is. Ahogy a keresztény biblia is él, meg sok más könyv is. Nem csak képletesen. A szellem eleveníti meg. Érti?

Várva a reakciót, Mr. Baynes arcát kémlelte.

– Nem tudok eleget a vallásokról – mondta Baynes, óvatosan fogalmazva.
– Nem tartozik a szakterületemhez. Szívesebben beszélek olyan dolgokról, amelyekben valamennyire tájékozott vagyok.

Valójában nem értette tisztán, Mr. Tagomi miről is beszél. Biztos fáradt vagyok, gondolta Mr. Baynes. Amióta az este megérkeztem, minden olyan... gnómszerű. Mintha minden kisebb lenne, mint a valós életben, és kicsit mulatságosabb is. Mi ez az ötezer éves könyv? A Miki Egeres karóra, maga Mr. Tagomi, vagy kezében az a törékeny csésze... és a falon vele szemben az a hatalmas, randa és fenyegető bölényfej.

– Mi ez a trófea? – kérdezte hirtelen.

– Az nem más – mondta Mr. Tagomi –, mint az állat, amivel a bennszülöttek táplálkoztak még a régmúlt időkben.

– Értem.

– Mutassam be a bölényvadászat művészetét? – Mr. Tagomi letette csészéjét az asztalra, és felállt. Itthon, a saját lakásában, este selyemköntöst viselt, papucsot és fehér selyemsálát. – Itt vagyok a gőzmozdony mögött az egyik kupében – játszotta el Tagomi. – Ölemben egy megbízható 1866-os Winchester a gyűjteményemből.

Kérdően nézett Mr. Baynesre:

– Kimerült az utazásban?

– Sajnálom – felelte Baynes. – Kicsit levert az út. Tudja, a rengeteg üzleti aggodalom – meg más gondok, tette hozzá gondolatban. Fájt a feje. Azon tűnődött, hogy itt, a nyugati parton kaphatóak-e az I. G. Farben kitűnő fájdalomcsillapítói, amelyekre az arcüreggyulladás teljesen rászoktatta.

– Mindenkinek hinnie kell valamiben – mondta Mr. Tagomi. – Nem tudhatjuk a válaszokat. Saját szemünkkel nem láthatunk a jövőbe.

Mr. Baynes bólogatott.

– A feleségemnek biztos van valamije a fejére – mondta Mr. Tagomi miután észrevette, hogy Baynes leveszi a szemüvegét és a szemét dörzsöli. – A szemizma fáj. Bocsásson meg.

Meghajolt, és kiment a szobából.

Alvásra van szükségem, gondolta Mr. Baynes. Egy hosszú éjszakára. Vagy lehet, hogy nem néztem még szembe a helyzettel? Túl megpróbáltató lenne. Mr. Tagomi visszatért egy pohár vízzel és egy pirulával.

– El szeretnék búcsúzni – mondta Mr. Baynes. – De mielőtt visszatérnék a hotelbe, még egy dologra lennék kíváncsi. Holnap folytathatjuk majd a beszélgetést, ha önnek is megfelel. Tájékoztatták arról, hogy a tárgyalásunknak egy harmadik résztvevője is lesz?

Mr. Tagomi arca egy rövid pillanatra meglepődésről árulkodott, majd közönyösen válaszolt.

– Nem, erről nem szóltak. De, természetesen, érdekes fejlemény.

– A Hazai-szigetekről érkezik.

– Á! – felelte Mr. Tagomi, de ezúttal a meglepődésnek semmi jelét nem adta. Uralkodott az arcán.

– Egy idős, nyugalomba vonult üzletember – mondta Mr. Baynes. – Hajóval jön. Már két hete úton van. Elvből nem repül.

– Különösek ezek az idősök – állapította meg Mr. Tagomi.

– Érdekeltségei miatt közlőről követi a Hazai-szigeteken a piacok alakulását, így fontos információkkal tud majd minket ellátni. Különben alapvetően nyaralni jön San Franciscóba. A jelenléte nem nélkülözhetetlen, de tárgyalásunk így precízebb lehet.

– Persze – helyeselt Mr. Tagomi. – Korrigálni tudja a hazai piacokra vonatkozó téves adatokat. Én már két éve nem jártam otthon.

– Nekem hozta a pirulát?

Mr. Tagomi meghökkenve vette észre, hogy még a kezében fogja a vizet és a tablettát.

– Ne haragudjon. Nagyon erős. Zarakain. Egy kínai gyógyszergyár terméke – és ahogy előrenyújtotta a tenyerében, azt is hozzátette: – Nem okoz függőséget.

– Ez az öreg úr – folytatta Mr. Baynes, ahogy a pirula után nyúlt – valószínűleg személyesen fogja a Kereskedelmi Kirendeltséget felkeresni. Leírom a nevét, hogy az alkalmazottai tudják, kiről van szó, nehogy elküldjék véletlenül. Nem ismerem, de úgy tudom, nagyot hall és kissé bogaras. Vigyáznunk kell, nem szabad megsértenünk... Szereti a rododendronokat. Boldoggá tenné, ha ön találna valakit, aki vagy egy félórán át a rododendronokról beszélget vele, míg mi felkészülünk a tárgyalásra. A neve...

Úgy tűnt, Mr. Tagomi érti, miről van szó.

Mr. Baynes bekapta a pirulát, elővett egy tollat, és leírta a nevet.

– Mr. Sindzsiró Jatabe – olvasta Mr. Tagomi, miután átvette a papírdarabot. Gondosan elrakta a zsebkönyvébe.

– Még egy dolgot szeretnék hozzáfűzni.

Mr. Tagomi lassan végigjáratta az ujját a csésze szélén, és figyelt.

– Egy kényes apróság. Az öreg úr... Nagyon kellemetlen erről beszélni. Már nyolcvan felé jár. Pályafutása vége felé a vállalkozásai nem jártak sikerrel. Érti?

– Szűkös az anyagi helyzete. Talán nyugdíjból él.

– Igen, erről van szó. Szégyenletesen alacsony nyugdíjat kap. Így ott próbálja kiegészíteni, ahol csak tudja.

– Valami kicsinyes rendeletet sért vele – mondta Mr. Tagomi. – A Hazai Kormány és a hivatali bürokrácia. Átlátom a helyzetet. Az öregúr a segítségért kapott honoráriumunkat nem jelenti be a Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóságra. Ezért a látogatását sem szabad nyilvánosságra hozni. Csak annyit tudnak, hogy nyaralni jön.

– Tökéletesen átlátja a helyzetet.

– Már volt hasonló esetünk – mondta Mr. Tagomi. – Társadalmunk még sajnos nem tudta megoldani a nyugdíjasok kérdését, és hát minél fejlettebb az orvosi ellátás, annál tovább élnek az emberek. A bölcs kínai tanítás szerint tisztelni kell az időseket. Sajnos a németek miatt mégis szinte erénynek tűnik, hogy nem törődünk velük. Ha jól tudom, ők elgázosítják az embereket egy bizonyos kor felett.

– A németek... – dünnyögte Baynes, és a homlokát masszírozta ujjaival. Ez a gyógyszer hatása lenne? Kicsit szédült.

– Gondolom, skandinávként sűrűn kerül kapcsolatba a Festung Európával. Például a Tempelhofról indult. Ön szerint ez egy elfogadható magatartás? Ön semleges. Kérem, fejtse ki a véleményét.

– Nem értem, milyen magatartásról beszél.

– Az öregek, betegek, gyengék, bolondok és a többi használhatatlan ember felé tanúsított magatartásról. Azt kérdezte állítólag egy angolszász filozófus, hogy mi hasznuk van az újszülötteknek. Én meg emlékezetembe véstem, és gyakran töprengtem rajta. Uram, semmi hasznuk nincsen. Általában.

Mr. Baynes motyogott egy-két kivehetetlen szót, inkább csak udvariasságból, nem akarta magát szavakban sem elkötelezni.

– De hát nem igaz – kérdezte Tagomi –, hogy egyetlen ember sem lehetne másnak eszköze? – Sürgetően közelebb hajolt. – Kérem, fejtse ki semleges skandináv álláspontját.

– Nem tudom – mondta Mr. Baynes.

– A háború alatt – mondta Mr. Tagomi – a Kínai Tartományban töltöttem be kisebb tisztséget. Sanghajban. A hogkewi gettóban, ahova a zsidókat internálta a háború idejéig a Császári Kormány. JOINT-segélyeken éltek. A sanghaji náci konzul kérvényben szólított fel a zsidók lemészárlására. Még emlékszem, a fölöttesem azt írta vissza, hogy “Ez nem lenne összhangban humanitárius elveinkkel.” A kérvényt barbárnak tekintették, és elutasították. Becsültem őket érte.

– Értem – motyogta Mr. Baynes. Le akar leplezni? – kérdezte magában. Visszatért az ébersége. Kitisztult a feje.

– A nácik a zsidókat ázsiaiainak és színesbőrűnek tartották. A következtetést minden japán levonta, még a Háborús Kormány tagjai is, uram. Erről még soha nem beszéltem a Birodalom egyetlen állampolgárával sem...

– Nézze, én nem vagyok német – vágott közbe Mr. Baynes. Elindult az ajtó felé. – Ezért nem nyilatkozhatom Németország nevében. Kérem, bocsásson meg. Holnap folytassuk a beszélgetést. A fáradtságtól nem tudok gondolkodni.

Valójában nagyon is járt az agya. Ki kell innen jutnom, gondolta. Ez az ember sarokba akar szorítani.

– Ön bocsásson meg, butaságokat beszéltem – mondta Mr. Tagomi és elindult, hogy kinyissa az ajtót. – A filozófiai elmélkedés elvakított, és így nem láttam a valós emberi tényeket.

Mondott valamit japánul, és kinyílt a bejárati ajtó. Egy fiatal japán lépett be, meghajolt, és Mr. Baynesre nézett.

A sofőröm, gondolta Baynes.

Biztos örültség, ami a Lufthansa gépen jött ki belőlem, gondolta hirtelen. Amit annak az alaknak mondtam, hogy is hívták... Lotze. Valahogy megtudhatták a japánok. Eljutott idáig.

Nem kellett volna Lotzének hülyeségeket beszélnem, gondolta. Hülye voltam. Megbántam. De már késő.

Nem vagyok erre a szerepre alkalmas. Egyáltalán nem. Ez nem nekem való.

És aztán, gondolta. Minden svéd ezt mondta volna Lotzénak. Ez így van helyén. Mégsem voltam akkora hülye, és most csak pánikolok feleslegesen. Egy korábbi helyzetet vetíték erre. Elvégre itt nyíltan beszélhetek mindenféléről. Ezt még meg kell szoknom.

A reflexei mégis ellenálltak. Tiltakozott az ereiben a vér. A csontjai, a belei fellázadtak. Nyisd ki a szád, parancsolta magának. Mondj valamit. Bármit. Valami véleményt. Csak így sikerülhet.

– Lehet, hogy jungi értelemben egy kétségbeesett, tudatalatti archetípus hajtja őket.

– Olvastam Jungot – felelte Mr. Tagomi. – Értem, mit mond. Kezet ráztak.

– Felhívom holnap reggel – búcsúzott Mr. Baynes. – Jó éjszakát, uram. Mind a ketten meghajoltak. A fiatal, mosolygó japán odalépett Mr. Bayneshez és mondott neki valamit, amiből ő egy kukkot nem értett.

– Hogyan? – kérdezte Mr. Baynes, ahogy magához vette a kabátját és kilépett a verandára.

– Svédül beszélt önhöz – magyarázta Mr. Tagomi. – A Tokiói Egyetemen járt egy szemináriumra, amelyet a Harmincéves Háborúról tartottak, és teljesen odavan az önök nemzeti hőséért, Gusztáv Adolfért. De sajnos nyilvánvaló, hogy egy ennyire idegen nyelvet nem tud megtanulni, reménytelen kísérlet csak. Bizonyára lemezről tanulja. Még diák, és az ilyen olcsó megoldásoknak nagy keletje van a diákok körében.

A fiatal japán, aki láthatóan nem értett angolul, nagy mosollyal meghajolt.

– Értem – motyogta Baynes. – Remélem, szerencsével jár – hiszen nekem is megvannak a nyelvi problémáim, gondolta.

Atyaúré! Ez a fiatal japán diák kétségkívül svédül akar majd társalogni végig az úton. Pedig Mr. Baynes ezen a nyelven alig értett, azt is csak akkor, ha formálisan és hibátlanul használták, de mit kezd majd egy japán diákkal, aki egy lemezzről tanulgatja?

Egy szavát sem fogom megérteni, gondolta Mr. Baynes. A japánnak viszont ez egyszeri alkalom, nem fog leállni. Valószínűleg soha többet az életben nem fog svédrel találkozni. Mr. Baynes magában morgott. Micsoda kínszenvedés lesz ez mindkettőjüknek.

Kora reggel, kihasználva a hűvös, fényes napsütést, Mrs. Juliana Frink bevásárolt. Hazafelé tartva, barna papírszatyrokkal a kezében, minden kirakat előtt megállt, nem sietett sehova.

Nem kell még valami a vegyesboltból? Beugrott. A dzsúdó-klubban ma csak délben kezdődött a munka, addig szabad volt. Leült a pult mellé, lerakta a bevásárlószatyrait, és belelapozott az újságokba.

A Life Magazin friss számának címlapján nagy betűkkel ez állt: **TELEVÍZIÓ EURÓPÁBAN – BETEKINTÉS A JÖVŐBE.** Érdeklődéssel lapozta fel. Rögtön az elején egy fényképen egy német család a nappaliban tévézett. Már napi négy órán át sugároztak Berlinben. Hamarosan minden európai nagyvárosnak saját televíziós állomása lesz. És, írta a cikk, 1970-re már New Yorkban is működni fog egy.

Egy másik fotón német villamosmérnökök dolgoztak a New York-i tévé-állomás előmunkálatain, segítették a helyieket. Könnyen fel lehetett ismerni, ki volt német. Sütött róluk az egészség, az ápoltság, az életerő és a magabiztosság. Ezzel szemben az amerikaiak úgy néztek ki, mint általában az emberek. Bárkik lehetnek volna.

Az egyik német technikus a távolba mutatott, és az amerikaiak hunyorogva nézték, merre vagy mire is mutathat. Biztosan jobb szemük van, mint nekünk, gondolta Juliana. Az utolsó húsz év jobb táplálkozása. Mint tudjuk, még azt is látják, amit senki más nem. Talán az A-vitamintól?

Vajon milyen lehet otthon ülni a nappaliban és látni az egész világot egy kis szürke képernyőn? Ha a nácik a Föld és a Mars között repülnek ide-oda, miért épp a televízió ne működne? Azt hiszem, nekem ez jobban be is jönne: nézni valami vidám műsort, és látni, hogy is néz ki valójában Bob Hope és Durante.

Lehet, hogy ez az, gondolta, ahogy a magazint visszarakta az állványra. A náciknak semmi humorérzékük nincs, minek nekik akkor a televízió? Megölték az igazán jó humoristák nagy részét. Csak mert zsidók voltak. Sőt, jött rá hirtelen, megölték az egész szórakoztatóipar legjobbjait. Vajon Hope hogy ússza meg, hogy mindent ki mer mondani? Igaz, Kanadából sugározzák a műsorait. Ott egy kicsit szabadabb az élet. Mert Hope tényleg sok mindent kimond. Múltkor Göringről mesélt egy viccet. Göring megveszi Rómát, és a hegyi nyaralójához viteti, ahol újból felépítik. És feltámasztja a kereszténységet, hogy az oroszlánjai se unatkozzanak.

– Meg akarja venni azt a magazint, hölgyem? – kérdezte gyanakodva a kis szottyadt, öreg üzletvezető.

Juliana büntudattal rakta vissza a Reader's Digestet, amit éppen elkezdett lapozgatni.

Újra kint sétált, kezében a szatyrokkal, és arra gondolt, talán Göring lesz az új Führer, ha az a Bormann meghal, ő annyira más, nem hasonlít a többiekre. Bormann eleve csak sunyin benyalta magát, mikor Hitler megérezte, hogy közel a vég. Az idős Göring a hegyi palotájában tartózkodott, pedig őt illette volna meg Hitler után a főnöki rang. Mert a Luftwaffe az irányítása alatt lőtte ki a brit radarállomásokat, és semmisítette meg a brit légierőt. Hitler különben bombákkal romboltatta volna le Londont, ahogy Rotterdamt is.

Bizonyára Goebbels lesz az utód. Mindenki ezt mondja. Csak az a borzalmas Heydrich ne legyen. Mindannyiunkat elpusztítana. Annak aztán nincs ki minden kereke.

Nekem az a Baldur Von Schirach jön be leginkább, gondolta. Az egyetlen, akinek normális feje van. De esélye az nincs.

Befordult a sarkon, és felment a lépcsőn a régi faházba, ahol lakott. Benyitott a lakásba. Joe Cinnadella még ott feküdt, ahol hagyta, az ágy közepén, hason, a karjai lelógtak az ágy széléről. Mélyen aludt.

Jaj ne, gondolta Juliana. Nem lehet itt, hiszen a kamion már elment. Lemaradt? Nyilván.

A konyhában a szatyrokat felrakta az asztalra a reggelis táányérok közé.

De vajon le is akart maradni? – kérdezte magában.

Milyen különös férfi... Olyan élénk volt, szinte le sem állt egész éjjel. És mintha ott sem lett volna közben, mintha nem is ő lett volna. Máshol járt az agya, talán.

A kaját automatikusan pakolta be a régi General Electric jégszekrénybe. Utána leszedte az asztalt.

Járatos benne, tűnődött, biztos gyakran csinálja. Az ösztöneiben van, a teste irányítja, mint ahogy most engem is. Gépiesen rakom a táányérok és az

evőeszközöket a mosogatóba. Még akkor is meg tudná csinálni, ha az agya hatvan százalékát eltávolítanák, mint a béka combját biológia órán.

– Hékás! – szólt be a férfinék. – A hasadra süt a nap! Joe felhorkantott, és forgolódott az ágyban.

– Hallottad Bob Hope műsorát a múltkor? – kiáltott át Juliana. – Volt benne egy haláli jó poén. Egy német őrnagy igazoltat valami marslakókat. A marslakók viszont nem tudják dokumentálni nagyszüleik árja származását. Logikus. Ezért a német őrnagy jelenti Berlinnek, hogy a Marson zsidók laknak – bement a nappaliba, ahol Joe feküdt. – Fél méter magasak, két fejük van. Tudod, milyen Bob Hope.

Joe felnyitotta a szemét. Semmit nem szólt, szemrebbenés nélkül bámulta Julianát. Álla fekete volt a borostától, szeme sötét és meggyötört. Juliana némán figyelte.

– Mi van? – törte meg a csendet végül Juliana. – Félsz valamitől?

Dehogy, gondolta, Frank az, aki mindig retteg. Nem tudom, mi lehet Joe-val.

– Itt hagyott a hintó – mondta Joe, és felült.

– Most mi a terved? – Juliana az ágy szélére ült, és megtörölte a kezét és a karját a konyharuhában.

– Visszaúton csatlakozom hozzá. Nem köp be, tudja tartani a száját. Megbízunk egymásban.

– Ez máskor is megtörtént már?

Joe nem válaszolt. Direkt maradtál le, gondolta Juliana. Minden világos.

– És biztos, hogy ugyanerre jön vissza? – kérdezte Juliana.

– Mindig az ötvenesen. A negyvenes utat kerüli. Egyszer balesete volt a negyvenesen, néhány ló rászabadult az országúira, és keresztülgázolt rajtuk. A Sziklásban történt. – Elkezdett felöltözni, a ruhái a széken heverték.

– Hány éves vagy, Joe? – kérdezte Juliana, ahogy a meztelen testet szemügyre vette.

– Harmincnégy.

Akkor, gondolta Juliana, részt kellett vened a háborúban. Bár semmi testi nyoma nem volt, semmi sérülés vagy bicegés. Szép teste volt, szikár alkata és hosszú lábai. Joe, akit zavart, hogy megbámulják, mérgesen összeráncolta a homlokát és elfordult.

– Nem nézhetlek? – kérdezte Juliana, és azon tűnődött, miért nem. Együtt töltötték az éjjelt, most meg ilyen tartózkodó. – Bogarak vagyunk? Nem bírunk egymásra nézni fényes nappal, ezért a falba kell bújnunk?

Joe kedvetlenül morgott, alsónadrágban és zokniban sétált ki a fürdőbe, és az állat vakargatta.

Ez az én otthonom, gondolta Juliana. Megengedtem, hogy itt maradj, és még csak nem is nézhetlek. Miért akarsz akkor itt maradni? Követte a fürdőbe. Joe már eresztette a mosdóba a forró vizet, borotválkozáshoz készült.

A karjára egy nagy kék "K" volt tetoválva.

– Mi ez? A feleséged? Katherine? Kate?

– Kairó – mondta Joe, ahogy az arcát mosta.

Milyen egzotikus név, gondolta Juliana féltékenyen. Aztán elpirult szégyenében.

– Milyen hülye vagyok – mondta. Egy harmincnégy éves olasz, a náci világból... Hát persze, hogy harcolt a háborúban. A tengelyhatalmak oldalán. És harcolt Kairóban is, a tetkó az összetartást jelképezte, az Afrika Korps német és olasz veteránjai kapták, akik legyőzték Gott tábornok brit és ausztrál seregeit Rommel vezetése alatt.

Kiment a fürdőből, vissza a nappaliba, és elkezdett beágyazni. Csak úgy hadonászott a karjaival.

A széken rendezett kupacban heverték Joe dolgai, a ruhája és egy kis bőrönd, meg a személyes tárgyai. Észrevett köztük egy bársonybevonatú dobozt, ami leginkább egy szemüvegtokra emlékeztette. Felvette, kinyitotta és belekukkantott.

Te aztán tényleg harcoltál Kairóban, gondolta, ahogy a vaskeresztről leolvasta a dátumot: 1945. június 10. Ilyet csak a legbátrabbak kaptak. Vajon te mit tettél? Hiszen alig voltál tizenhét.

Éppen kiemelte a kitüntetést a bársonydobozból, amikor Joe kilépett a fürdőszoba ajtaján. Juliana büntudattal lépett hátra. De a férfi nem tűnt mérgesnek.

– Csak megnéztem – mondta Juliana. – Még sosem láttam ilyet. Maga Rommel tűzte ki rád?

– Bayerlarn tábornok osztotta ki őket. Rommelt addigra már áthelyezték Angliába, hogy ott tegyen rendet – magyarázta nyugodt hangon, de közben újra elkezdte a homlokát simogatni. Az ujjai a fejbőrét masszírozták, hosszan, ugyanolyan mozdulatokkal, mintha kényszeresen csinálná, mintha valami idegbaj tünete lenne.

– Meséld el! – kérte Juliana, amikor a férfi visszatért a fürdőbe megborotválkozni.

Borotválkozás alatt és utána, miközben lezuhanyozott, Joe Cinnadella elmesélt egy rövid, unalmas történetet, amely igencsak távol állt attól, amit Juliana hallani szeretett volna. A két bátyja az etióp hadjáratban vett részt, míg ő, tizenhárom évesen, otthon Milánóban a helyi fasiszta ifjúsági szervezetben tevékenykedett. Később, amikor bátyjai csatlakoztak Ricardo Pardi őrnagy tüzérségi ütegéhez, kitört a második világháború, és Joe utánuk ment. Graziani

alatt harcoltak. A felszerelésük, főleg a tankok, rémesek voltak. A britek kilőtték őket, még a tiszteket is, mint a nyulakat. A tankok ajtaját homokzsákokkal tartották zárva ütközetben, hogy ki ne vágódjanak folyamatosan. Pardi tábornok viszont összegyűjtette a kiselejtezett lövedékeket, rendbe hozatta és sikeresen bevetette őket az ellenséggel szemben. Az üteg végül megállította Wavell tábornok kétségbeesett tankoffenzíváját '43-ban.

– A bátyáid is életben maradtak? – kérdezte Juliana.

Mindkét bátyja elesett '44-ben, dróttal fojtották meg őket az angol Sivatagi Kommandó tagjai, akik a tengelyhatalmak területén működtek, és a háború vége felé, amikor már tisztán látszott, hogy a szövetségeseknek esélyük sincs a győzelemre, kegyetlen fanatizmussal léptek fel.

– És most hogy jössz ki a britekkel? – kérdezte Juliana bizonytalanul.

– Megnézném, ahogy saját országukkal teszik ugyanazt, amit Afrikában tettek – mondta Joe közönyösen.

– De ez már... tizenhét éve történt – mondta Juliana. – Tudom, hogy az angolok különösen rémes dolgokra vetemedtek, de...

– Mindenki csak arról beszél, mit tettek a náciak a zsidókkal – mondta Joe.

– A britek százszor szörnyebb dolgokat műveltek. Például a londoni ütközetben. A lángszórók foszforral és olajjal voltak megtöltve. Láttam, mi maradt utána a német seregekből. Hajó hajó után égett szénné. Azok a csövek a víz alatt lángokba borították a tengert. És gyújtóbombákat szórtak a civil lakosságra, mert Churchill azt hitte, hogy az utolsó pillanatban így még megnyerheti a háborút. Azok a terrortámadások Hamburg és Essen ellen...

– Beszéljünk inkább valami másról – mondta Juliana. A konyhában elkezdett bacont sütni, és bekapcsolta a kis, fehér, műanyag rádiót, amit még Franktól kapott születésnapjára.

– Főzök neked valamit – mondta Juliana, és az állomás keresőt tekergette, valami kellemes, könnyűzenét keresve.

– Idenézz – mondta Joe. A nappaliban az ágyon ült a kis bőrönd mellett. Felnyitotta, és kiemelt egy kopott, rongyos könyvet. Látszott rajta, hogy gyakran forgatták. Julianára vigyorgott.

– Gyere ide – mondta a nőnek. – Érdekel, mit mond ez az ember? – mutatott a könyvre, megfogta Juliana karját, és maga mellé húzta. – Ül le! Majd beszarsz a röhögéstől, annyira jó. Fel szeretnék olvasni neked. Képzeld el, hogy ők nyernek. Milyen lenne? Nem kell az agyunkat törni, ez a manus már mindent kigondolt.

Kinyitotta a könyvet, és elkezdett benne lapozgatni.

– A Brit Birodalom része lenne egész Európa, és az egész Földközi-térség. Nem létezne Olaszország. Se Németország. Sisakos rendőrök, meg azok a

vicces kis katonák a magas szőrmekucsmában, meg a király, egészen a Volgáig.

– Ilyen rémes lenne? – kérdezte halkán Juliana.

– Olvastad?

– Nem – vallotta be, ahogy a borító szövegét silabizálta. Hallott már a könyvről, sokan olvasták. – De Frankkel, mármint a volt férjemmel, gyakran beszélünk róla, milyen lenne minden, ha a Szövetségesek győznek.

– És ebben... – folytatta Joe, mintha nem is hallotta volna, mit mond Juliana. Kezében forgatta a *Nehezen vonszolja magát a sáska* kötetét. – Szerinted hogyan győznek az angolok? Hogy tudnak a tengelyhatalmak fölé kerekedni?

Juliana megrázta a fejét. Érezte, ahogy a férfi egyre izgatottabb lesz mellette: már remegett az álla, a szája szélét nyalogatta, és egyre csak a haját simította. Mikor megszólalt, a hangja rekedt volt.

– Olaszország itt elárulja a tengelyhatalmakat – mondta Joe. – Olaszország átáll a Szövetségesek oldalára. Csatlakozik az angolszászokhoz, és új frontot nyit Európa ágyékán. Érthető, miért jutott erre. A beszari olasz sereg mindig megfutamodott, amint meglátták az angolokat. Vidám srácok, akik csak szerencsét próbáltak, nem akartak ők harcolni. Ez a pasas... – Joe becsukta a könyvet, és a hátsó borítót tanulmányozta. – Abendsen. Nincs vele semmi bajom. Megírta ezt a regényt, elképzei, hogy nézne ki a világ, ha a tengelyhatalmak vesztek el a háborút. Hogy veszthették volna el, ha Olaszország nem árulja el az ügyletet? – mondta egyre rekedtebb hangon. – A Dúcé bohóc volt, ez tagadhatatlan.

– Odaég a bacon, meg kell fordítanom – mondta Juliana, és kirohant a konyhába.

Joe folytatta, miközben Julianát követte, kezében a könyvvel:

– Akkor az USA is beszáll, miután a japánokat már leverte. És a háború után az USA és Nagy-Britannia felosztják egymás között a világot. Ahogy valójában Németország és Japán tette.

– Németország, Japán és Olaszország. Kihagytad Olaszországot – egészítette ki Juliana. Joe mélyen a szemébe nézett. Talán el is felejtette? – gondolta magában Juliana. Mint mindenki más. A kis birodalom a Közel-Keleten... Az a komikus musical, az Új Róma.

Feltálalta a bacont tükörtojással, pirítóssal, narancslekvárral és kávéval. Joe mohón esett neki.

– Milyen kosztot éltetek Észak-Afrikában? – kérdezte Juliana, és leült.

– Szamárhúson.

– Fúj, ez undorító.

– Asino Morte – mondta Joe fanyar vigyorral. – A húskonzervekre rápecsételték a kezdőbetűket: AM. A németek simán *Alter Man-nak* hívták. Öregember.

Folytatta a zabálást.

El szeretném olvasni, gondolta Juliana, és elkezdte kihúzni a könyvet Joe hónalja alól. Itt marad olyan sokáig, hogy elolvassam? A könyv zsírfoltos volt, néhány lap kiszakadva. Tele volt ujjnyomokkal. Biztos a hosszú úton olvasták a kamionosok, gondolta. Az olcsó kis panziókban késő éjjel. Fogadjunk, hogy lassan olvasol, mondta magában. Fogadjunk, hogy hetekbe telt, míg befejezted, ha nem hónapokba.

Találomra felütötte, és beleolvasott:

... most, öregkorára, nyugodtan nézhette a tartományt, amelyre ősei mindig is vágytak, de soha el nem érhatték. A hajók a Krímről Madridba tartottak, és az egész birodalomban ugyanaz volt a pénz, a nyelv, a zászló. Az ősi, büszke brit lobogó leng napkeltétől napnyugtáig, végre beteljesedhetett, a nap és a zászló...

– Az egyetlen könyv – mondta Juliana –, amit mindig magammal hordok nem egy ilyen regény, hanem egy jóskönyv, a Ji King. Frank szoktatott rá, és mindig használok, ha valamiben döntenem kell. Minden percben nálam van. Mindig.

Becsukta a könyvet.

– Megmutassam? – kérdezte Juliana.

– Nem érdekel.

Juliana a fejét összefont karjaira támasztotta az asztalon, és oldalról figyelte a férfit.

– Végleg ideköltöztél? – kérdezte. – Mit akarsz tőlem?

A sértésen rágódott. Félek tőled, gondolta, félek attól, ahogy gyűlölöd az életet. Mégis, van benned valami. Olyan vagy, mint egy apró állat, kicsi, de ravasz. Ahogy sötét, okos arcát tanulmányozta, Juliana elgondolkodott. Miért hittem azt, hogy fiatalabb vagy nálam? Bár igaz is, olyan gyerekesen viselkedsz, még mindig a kis öcsike, aki imádattal néz fel a bátyjaira és arra a Pardi tábornokra, és Rommelre, és mindent megtesz, hogy neki is fegyvere lehessen. Valóban fémhuzallal fojtották meg a testvéreidet? Ezekről még mi is hallottunk, a háború rémségeiről itt is lehozták a fotókat. Átfutott a hátán a hideg. A brit kommandósokat már régen bíróság elé állították és elítélték.

A rádióban abbamaradt a zene, mintha híreket olvastak volna fel, de nagyon recsegett az európai adás. A hang egyre halkabb és zavarosabb lett. Majd hosszú szünet, némaság következett. Csend. Utána a denveri bemondó szólalt meg, tisztán, hiszen ő már nem volt messze. Juliana el akarta tekerni, de Joe lefogta a kezét.

– Bormann kancellár halálhíre megrázta egész Németországot, és a lakosságot még tegnap is biztosították...

Mindketten felpattantak.

–... a Birodalom minden rádióadója megszakította az adását, és a hallgatók az SS kórusát hallgathatták, amint azok ünnepélyesen elénekelték a Párt himnuszát, a *Horst Wessel Liedet*. Később Drezdában a megbízott párttitkár, a Sicherheitsdienst vezére, a Nemzeti Védőrség...

Joe hangosabbra állította a rádiót.

–... a kormány átszervezését. Az egykori birodalmi Führekek – Himmler, Albert Speer és mások ösztönzésére – két hét nemzeti gyászt rendeltek el, és már számos intézmény, valamint üzlet be is zárt. A Reichstag összehívásáról és rendkívüli üléséről még nem esett szó...

– Heydrich lép a helyébe – mondta Joe.

– Bárcsak az a nagydarab, szőke pasas lenne, az a Schirach – mondta Juliana. – Krisztusom, hát meghalt. Szerinted van esélye Schirachnak?

– Nincs.

– Lehet, hogy most polgárháború tör ki – mondta Juliana. – De olyan öregek már, Göring és Goebbels, a régi élharcosok.

–... akit alpesi nyaralójában ért a hír Brenner mellett... – folytatta a rádió.

– A kövér Hermann lesz – mondta Joe.

–... mélyen le volt sújtva, mert, mint mondta, nem csak egy igaz katonát, egy hazafit és hűséges pártvezért búcsúztat, hanem egyben – mint már sokszor hangsúlyozta – egy közeli barátot is, akit, mint tudjuk, támogatott a háború utáni átmeneti korszakban, amikor ellenséges elemek próbálták Herr Bormann kinevezését megakadályozni...

Juliana lezárta a rádiót.

– Üres duma – mondta. – Milyen idétlenül fejezik ki magukat. Úgy beszélnek ezekről a hitvány gyilkosokról, mintha olyan emberek lennének, mint mi vagyunk.

– Mert olyan emberek, mint mi – mondta Joe, ahogy visszaült, és folytatta az ebédet. – Semmit nem tettek, amit mi ne tettünk volna meg a helyükben. Megmentették a világot a kommunizmustól. Mindent leigáztak volna a vörösök, ha nem állítja meg őket Németország. Talán mind egy szálig elpusztulunk.

– Te is csak összehordasz mindent – mondta Juliana. – Mint a rádió. Üres duma.

– Én náci uralom alatt élek már egy ideje – mondta Joe. – Tudom, miről beszélek. Szerinted üres duma tizenkét... tizenhárom... dehogy, tizenöt év tapasztalata? Az OT-től van munkalapom, az Organization Todtnál vagyok 1947 óta, Afrikában kezdtem, majd áthelyeztek az USA-ba. Figyelj már –

mondta, és az ujját rázta. – A földmunkához tehetségem van, mint általában az olaszoknak, és az OT-tól is magas besorolást kaptam ezért. És nem aszfaltot lapátoltam vagy cementet kevertem az autobahnok építésénél. A tervezésben segítettem. Mérnöki munka. Egyszer maga Doktor Todt ellenőrizte a munkacsapat teljesítményét, és azt mondta nekem: “Jó kezed van.” Ez a pillanat egy életre szólt, Juliana. A munka méltósága nem csak üres duma. A náci előtt mindenki lenézte a kétkezi munkát, én magam is. Arisztokraták. A Munka Front ennek véget vetett. Akkor vettem észre először a saját kezemet.

Hadarva és olyan izgatottan beszélt, hogy még az akcentusára is elfelejtett figyelni, ezért Juliana egyre nehezebben értette meg, mit mond.

– Ott laktunk kint az erdőben – folytatta. – New York állam északi részén. Mint a testvérek. Közösén énekeltünk. Együtt meneteltünk munkába. A háborús kitartás. Építettünk, nem romboltunk. Ez volt a legjobb az egészben. Újjáépítettük az országot a háború után. Szép, tiszta, időtálló sorházakat húztunk fel, tömbről tömbre. New York és Baltimore egész új belvárosa a mi munkánk. Persze ez régen volt. Most már a kartellek, mint például a New Jersey-i Krupp und Söhne kezében az egész. És az már nem is náci, hanem régi európai ipari hatalom. Rosszabbak, azt mondják? A náci, Rommel és Todt ezerszer jobb emberek, mint az ipari nagytőkések, az a Krupp vagy a bankárok, az a sok porosz. El kellett volna őket is gázosítani. Sok öltönyös úr.

Pedig, gondolta Juliana, azok az öltönyös urak végleg itt maradnak. A bálványaid, Rommel és Doktor Todt, viszont csak a harcok után jöttek, hogy eltisztítsák a romokat, felépítsék az autobahnokat, és újra mozgásba hozzák az ipart. Nagy meglepetésre még a zsidóknak is megkegyelmeztek. Pedig csak a munkaerejük kellett. Legalábbis '49-ig... és aztán pá-pá, Todt és Rommel, vár a nyugdíjas legelés.

Én ne tudnám? – gondolta Juliana. Nem mesélte el nekem mindezt Frank? Bármit mondhatsz a remek életről a náci alatt, a férjem zsidó volt. Vagyis még most is zsidó, csak már nem a férjem. Tudom, hogy Doktor Todt a legszerényebb és legkedvesebb ember, aki valaha is élt. Tudom, hogy minden erejével becsületes, tisztességes munkához akarta juttatni azt a milliányi becsült szemű, elkeseredett amerikaiakat, akik a romok között éltek a háború után. Tudom, azt akarta, hogy mindenki egészségügyi ellátáshoz, üdüléshez és megfelelő lakáshoz juthasson faji származásától függetlenül. Épített és nem filozofált. És általában meg is valósította a terveit, elérte céljait, de...

– Joe – jutott hirtelen Juliana eszébe. – De hát ez a könyv be van tiltva a keleti parton.

A férfi bólintott.

– Akkor hogyan olvashatod? – valami aggasztotta Julianát. – Nem lövik fejbe...?

– Az a faji származáson múlik. Ahogy szokott...

A lengyeleket és a többi szlávot, meg a kis szigeten, Puerto Ricón élőket korlátozták abban leginkább, mit olvashatnak, hallgathatnak vagy csinálhatnak. Az angolszászoknak már könnyebb volt, a gyerekeiket például állami iskolába járathatták, és beengedték őket a könyvtárakba, múzeumokba és koncertekre is. De azért így is... A *Sáska* nem egyszerűen kategorizálva volt, hanem be volt tiltva, a tiltás meg mindenkire egyformán vonatkozott.

– A végén olvastam el – magyarázta Joe. – Párnahuzatba rejtettem. Éppen azért olvastam el, mert be van tiltva.

– Bátor vagy.

– Most gúnyolódsz?

– Dehogy.

– Könnyű nektek itt – mondta a férfi megnyugodva. – Itt az élet biztonságos, de céltalan. Ahol nincs mit tenni, ott nincs miért aggódni. Távol éltek az eseményektől, itt maradtatok a múltból, ahol nem történik semmi.

– Saját magadat teszed tönkre ezzel a cinizmussal – mondta Juliana. – A bálványaidat egyesével eltávolították, és most nincs kit imádnod.

Juliana Joe felé nyújtott egy villát, az meg elfogadta. Egyél csak, tömd magad, gondolta a lány. Evés közben Joe a könyvre biccentett.

– Ez az Abendsen valahol errefelé él, legalábbis az életrajzi jegyzet szerint. Cheyenne-ben. Jól rálát a világra egy ilyen biztonságos helyről. Olvasd el, mit ír! Hangosan.

Juliana megfogta a könyvet és felolvasta az életrajzi jegyzetet a hátsó borítóról.

– A második világháborúban az Egyesült Államok tengerészgyalogságánál szolgált. Angliában megsebesült. Tiszthelyettes. Azt írja, hogy kész erődítmény a háza, fel van fegyverezve – lerakta a könyvet. – Itt nem írják, de úgy hallottam, tiszta paranoiás: a helyet elektromos szögesdróttal vette körbe. Valahol el van rejtve a hegyekben, lehetetlen megtalálni.

– Lehet, hogy jól is teszi – mondta Joe. – Egy ilyen könyv után csak így élhet. A német fejesek majdnem kiugrottak az ablakon, mikor elolvasták.

– Már korábban is úgy élt. Ott írta a könyvet. Úgy hívják az erődjét – ránézett a borítóra –, hogy Fellegvár.

– Ott soha nem kapják el. Résen van. Nem hülyegyerek.

– Szerintem nagyon bátor volt, hogy megírta ezt a könyvet. Ha a tengelyhatalmak vesztették volna el a háborút, most azt mondhatna és írhatna mindenki, amit akar, mint régen. Egy ország lennénk, igazságos törvényekkel, amelyek mindenkire egyaránt vonatkoznak.

Julianát teljesen meglepte, hogy Joe helyeslően bólogat.

– Nem értelek – mondta a férfinék. – Akkor miben hiszel? Mit akarsz? Megvéded ezeket a vadállatokat, ezeket az örülteket, akik kiirtották a zsidókat, és aztán meg...

Kétségbeesetten megragadta Joe fülét, aki a meglepettségtől és fájdalomtól tágra nyitotta a szemét, ahogy Juliana felállt, és őt is magával húzta. Farkasszemet néztek, szuszogva, egyik se jutott szóhoz.

– Hadd fejezzem be először az ebédet – szólalt meg végre Joe.

– Nincs mit mondanod? Nem válaszolsz a kérdéseimre? Te magad is tudod, mi ez az egész. Érted, de inkább csak eszel, mintha fogalmad sem lenne, miről beszélek.

Elengedte a fülét, ami már teljesen kivörösödött, úgy megtekerte.

– Üres duma – felelte Joe. – Tök mindegy. Mint a rádió, amit leszóltál. Tudod, hogy nevezték régen a barnaingesek azt, aki kiforgatta a tanokat? Eierkopf. Tojásfejű. Mert azok a hatalmas, duplafalú üres fejek könnyen törnek. Mondjuk az utcai verekedésekben.

– Ha ez a véleményed rólam – mondta Juliana –, akkor mit keresel még itt? Miért nem húzod el a csíkot végre?

Joe titokzatos vigyora jegesen hatott Julianára.

Bárcsak ne engedtem volna, hogy velem jöjjön, gondolta Juliana. Most meg már késő. Nem fogok tudni megszabadulni tőle. Túl erős.

Valami rémálom lehet ez, gondolta. Valami rémség bugyog fel belőle. És én csak gerjeszteni.

– Mi a baj? – Joe átölelte a nőt, a mellkasához bújtatta Juliana fejét, végigsimította a nyakát, benyúlt a trikója alá, és gyengéden megfogta a vállát.

– Rossz kedved van. Problémáid vannak. Mondd el, én majd analizálak. Semmibe nem kerül.

– Az analitikusok zsidók, így téged is lezsidóznak majd – mosolyodott el Juliana alig kivehetően. – Gázkamrában szeretnéd végezni?

– Félsz a férfiaktól. Nincs igazam?

– Nem tudom.

– Látszott rajtad az este. De csak azért, mert én... – félbehagyta a mondatot.

– Mert én annyira odafigyeltem. Hogy úgy csináljam, ahogy szereted.

– Mert te annyi nőt vittél már ágyba – mondta Juliana. – Ezt akartad mondani, nem?

– Igazam van, tudom. Figyelj, Juliana, én soha nem foglak bántani. Az anyám holttestére esküszöm, a szavamat adom neked. Mindenre odafigyelek, és ha zavar a múltam, azt is elfogadom. Feloldódsz majd, vigyázok rád és segítek rajtad. Nem is kell ehhez sok idő, egyszerűen csak balszerencséd volt.

Juliana bólogatott, kicsit felderült, de még mindig a hideg és a szomorúság uralkodott rajta, és még mindig nem értette, miért van így.

Mr. Nobuszuke Tagomi egyedül akarta kezdeni a napot. Az irodájában ült a Nippon Times Irodaházban, és gondolkodott.

Már reggel, mielőtt még munkába indult volna otthonról, megkapta Ito jelentését Mr. Baynesről. A fiatal diáknak nem volt kétsége afelől, hogy Mr. Baynes nem svéd. Akkor pedig Mr. Baynes csak német lehetett.

De Ito germán nyelvismereete soha nem győzte meg sem a Kereskedelmi Kirendeltséget, sem a Tokkokát, a japán titkosrendőrséget. Az az agyalágyult valószínűleg semmi érdemlegesre nem jött rá, gondolta magában Mr. Tagomi. Ügyetlen felbuzdulás és romantikus elképzelések vezérlik. Járj utána, de a gyanút soha ne hagyj kialudni.

És bármi is legyen Mr. Baynes nemzetisége, attól függetlenül a tárgyalás időpontja vele és azzal a bizonyos harmadik idős személlyel, a Hazai-szigetéről, hamarosan elérkezik. Különb is Mr. Tagominak tetszett ez az alak. Valakinek az ő pozíciójában alapvető tehetsége kell legyen arra, hogy meg tudja különböztetni a jó embert a rossztól. A jót kiszúrja. Ráérez. Átlát minden formáságon és külsőségen. Belelát az emberek szívébe.

A szív, körbezárva két jin vonással, a fekete szenvedéllyel. Néha beszorítva, de még akkor is a jang fénye, a pislákolás van középen. Szimpatikus, mondta magában Mr. Tagomi. Akár német, akár svéd. Remélem, a Zarakain elmulasztotta a fejfájását. El ne felejtsek rákérdezni, amint megérkezik.

Felbúgott a házitelefonszál az asztalán.

– Nem – mondta ridegen. – Nincs időm beszélni. Ez a Belső Igazság pillanata.

Az apró hangfalból Mr. Ramsey beszélt:

– Uram, most érkezett a hír a sajtóosztályról. Elhunyt a birodalmi kancellár. Martin Bormann.

A hang megszakadt. Néma csend.

A mai nap összes programját és megbeszélését le kell mondani, gondolta Mr. Tagomi. Felpattant az asztaltól és sietve járkált fel-alá, kezét morzsolta. Mi is a teendő? A birodalmi konzulnak rögtön hivatalos részvétnyilvánítást kell küldeni. Másodrendű feladat, beosztott is elvégezheti. Mély fájdalommal, satöbbi. Egész Japán együtt érez Németországgal ezen a gyászos órán. Utána? Fontos, hogy el tudjanak érni. Bármikor érkezhetsz üzenet vagy utasítás Tokióból.

– Mr. Ramsey, ellenőrizze, hogy nem szakadt-e meg a kapcsolat Tokióval
– szólt bele a kis mikrofonba. – Mondja meg a telefonos lányoknak, hogy legyenek készségszolgálatban. Nem mulaszthatnak el egyetlen hívást sem.

– Igen, uram.

– Az irodámban leszek. Hagyjanak abba minden szokásos munkát. Az általános ügyekben telefonálókat el kell küldeni.

– Uram?

– Fontos, hogy semmi ne kössön le minket, ha hirtelen lépni kell.

– Igen, uram.

Egy fél óra múlva, kilenckor, üzenet érkezett a nyugati part legmagasabb rangú császári tisztviselőjétől, a Csendes-óceáni Államok japán nagykövétől, a méltóságos L. B. Kaelemakule bárótól. A külügyminisztérium rendkívüli gyűlést hívott össze a Sutter Street-i követségi épületben, amelyen minden kereskedelmi kirendeltség egy magasrangú képviselőjének meg kellett jelennie. Ebben az esetben ez Mr. Tagomit jelentette.

Még átöltözni sem volt ideje. Mr. Tagomi kirohant a gyorsliftre, le a földszintre, és a következő pillanatban máris a Kirendeltség limuzinjában, egy 1940-es fekete Cadillacben száguldott. Egy tapasztalt, egyenruhás kínai sofőr vezette.

A követségi épületnél számos más méltóság autóját látta parkolni, összesen tizenkettőt. Látta a lépcsőn felmenni, és bent gyülekezni a magas rangú személyeket, néhányat ismert közülük, mások idegenek voltak. A sofőr kitárta az ajtót, és Mr. Tagomi gyorsan kiugrott. Aktatáskáját szorosan markolta, pedig üres volt, nem kellett semmilyen aktát vagy iratot hoznia, mégis ragaszkodott hozzá. Még véletlenül se tűnjön úgy, mintha csak egyszerű megfigyelő lenne. Felrohant a lépcsőn, nagy léptekkel, mintha kulcsszerepe lenne az eseményekben, bár még arról sem tájékoztatták, pontosan miről lesz szó a gyűlésen.

Az előcsarnokban az emberek kis csoportokban álltak, és duruzsolva beszélgettek. Mr. Tagomi csatlakozott egy társasághoz, akiket ismert, bólogatott, és mint a többiek, komoly arcot vágott.

Egy követségi alkalmazott jelent meg, és egy hatalmas terembe irányította őket. Már sorba állították az összehajtható székeket. Mindenki átment a termen és leült, a csendet csak egy-egy köhécselés és a mocorgás zaja törte meg. De egy szó sem hangzott el.

A sor elején egy úriember lépett az épp csak megemelt asztalhoz, keze tele volt papírokkal. Csíkos nadrágot viselt: a külügyminisztérium megbízottja.

Rövid zavar. Több befolyásos személy halkán, fejét összedugva susmorgott.

– Uraim! – szólította meg az egybegyűlteket a külügyi megbízott erőteljes, parancsoló hangon. Minden szem rászegeződött. – Mint tudják, hivatalosan is bejelentették, hogy a birodalmi kancellár elhunyt. Rövid gyűlésünk célja, hogy tájékoztassuk önöket a német politikai élet több szembenálló személyiségéről, akik most várhatólag elszánt harcba kezdenek Herr Bormann megüresedett pozíciójáért. A legtekintélyesebb vezetőkről röviden. Elsőként Hermann Göringet kell megemlítenem. Kérem, legyenek türelemmel, ha a részleteket már ismerik. A Kövér, ahogy nevezni szokták alakja után. Az első világháborúban bátor és kitűnő pilóta, később a Gestapo megalapítója, a porosz kormány magasrangú tisztségviselője. A Párt megalakulása után a nácik egyik legkegyetlenebb vezetője. Későbbi szibarita életmódja és kicsapongásai azt a téves benyomást keltették, hogy egy kedves iszákos. Kormányunk kéri, hogy ez a képzet ne tévessze meg önöket. Ez az ember, bár kóros étvágya miatt nincs jó egészségben, az önelégült ókori római császárokhoz hasonlítható, akik, ahogy korosodtak, inkább hatalmukat növelték, semmint visszavonultak volna. Azok a figyelemfelkeltő képek, amelyeken tógában áll szelíd oroszlánok között, különböző trófeáktól és művészeti tárgyaktól hemzsegő hatalmas kastélyában, kétségkívül eredetiek. A háborúban lopott értéktárgyakkal megpakolt tehervonatok érkeztek magánbirtokaira a katonai szállítmányokkal együtt. Véleményünk szerint ezt az embert a hatalomvágy hajtja, és mindenre képes. A Párt leginkább élvhajász vezetője, az egykori Heinrich Himmler teljes ellentéte, aki meglehetősen puritán életvitelű. Herr Göring a romlott, kizsákmányoló politika híve, aki hatalmát személyes vagyonának gyarapítására használja fel. Primitív, sőt, vulgáris gondolkodásmód jellemzi, ennek ellenére nagyon értelmes ember, talán a náci vezetés legértelmesebb képviselője. Célja, az ókori császárok példáját követve, az önistenítés.

– A következő Herr Goebbels, aki katolikusnak született. Kiskorában gyermekbénuláson esett át. Kitűnő szónok, író, rugalmas, de fanatikus elme, szellemes, urbánus kozmopolita. Nem veti meg a nőket. Elegáns. Művelt. Célratörő. Szorgalmas, nagy a munkabírása, hajt, mint a gép. Állítólag soha nem pihen meg. Nagy tiszteletnek örvend. Kellemes társaság, de tudomásunk szerint szélsőséges dührohamaival minden nácit felülmúl. Ideológiájában a középkori jezsuitákhoz és a poszt-romantikus német nihilizmushoz közel álló nézeteket vall. A Párt egyetlen igaz entellektüeljének tartják. Fiatalon drámaírónak készült. Kevés barátja van. Nem szeretik az alárendeltjei, de mindezek ellenére az európai kultúra élvonalának terméke. Hajtóereje nem az önimádatban, hanem a hatalom élvezetében rejlik. Szervezőkészsége a hagyományos porosz állam mentalitását tükrözi.

– Herr Heydrich.

A külügyminisztériumi megbízott rövid szünetet tartott, felnézett és végigfutatta szemét a társaságon, majd folytatta.

– Korban jóval fiatalabb, mint az előbb említettek, akik részt vettek az 1932-es forradalomban. Az SS-elit karrier-politikusa. Heinrich Himmler beosztottja volt, és lehet, hogy része volt Himmler 1948-ban bekövetkezett, a mai napig tisztázatlan körülményű halálában. Hivatalosan távolíttatta el vetélytársait a rendőrapparátusból, többek között Adolf Eichmannt és Schellenberget. A Párt tagjai közül állítólag sokan rettegnek tőle. A rendőrség és a hadsereg közötti összeütközés után az ő felelőssége volt a Wehrmacht átszervezése. Mint köztudott, az ellenségeskedés hatására átalakított kormányapparátusba az NSDAP került be győztesen. Végig Martin Bormann mögött állt. A szó hagyományos értelmében érzelemmentes. Enigmatikus. Valószínűleg azt a társadalomszemléleti nézetet vallja, miszerint az egzisztenciális küzdelem nem más, mint játékok sorozata. Jellegzetes áltudományos nézet, amely más elméleti körökben is megtalálható. Nem foglal állást ideológiai vitákban. Összegezve: a legmodernebb gondolkodást, a felvilágosodás korának mentalitását meghaladó beállítottságot, és az olyan, úgynevezett szükséges illúziók felszámolását képviseli, mint például az istenhit. Ennek az úgynevezett realista mentalitásnak az értelmét a tokiói társadalomtudósok fel sem foghatják, ezért ez az ember a szemükben egy kérdőjel. *Ezzel* egyetemben vegyünk tudomást jellemének és a patológikus skizofrénia tüneteinek hasonlóságairól.

Mr. Tagomi úgy érezte, valami betegség tör ki rajta, ahogy figyel.

– Doktor Seyss-Inquart. Osztrák náci, ma a birodalmi gyarmatok főbiztosa, a gyarmati politika irányítója. A Birodalom területén valószínűleg a leggyűlöltebb ember. A megszállt népekkel szembeni elnyomó intézkedések nagy részét, talán mindegyikét neki tulajdonítják. Rosenberggel együtt dolgozta ki az ideológiai győzelem legrettenetesebb és leggrandiózusabb terveit, többek között kettőjük elképzelésének eredménye az a kísérlet, amit a harcok befejezése után egész Oroszország megmaradt lakosságának sterilizálására tettek. Bár tényekkel még nem tudtuk alátámasztani, de valószínűleg egyike azoknak, akik az Afrikai Holokausztot eltervezték és irányították. Alkatilag talán ő áll legközelebb az első Führerhez, Adolf Hitlerhez.

A külügyminisztériumi biztos abbahagyta a száraz, lassú felsorolást.

Azt hiszem, megőrülök, gondolta Mr. Tagomi.

Ki kell innen jutnom, mert rohamom lesz. A testem visszaöklendez mindent. Haldoklom. Feltápászkodott, és kíváncszorgott a székek és emberek között. Alig látott valamit. Ki kell jutnom a vécére. Megszaporázta lépteit.

Néhány fej fordult felé. Látták rajta. Milyen megalázó helyzet. Rosszul lett egy fontos gyűlésen. Elvesztette a pozícióját. Kifutott az ajtón, amit a követség egyik munkatársa tárt ki előtte.

Kint rögtön elmúlt a pánik. A homály is kitisztult, rendesen látott újra. A fal és a padló is a helyükre kerültek.

Szédülés, középfül-zavarok. A középagy vagy az agytörzs gyengélkedése, gondolta. Valami pillanatnyi szervi üzemzavar.

Gondolkodj pozitívan, mondta magának. Emlékezz a világ rendjére. Mire támaszkodhatom? A vallásra? Egyszerű, nyugodt gavotte-ot kellene járnom. Egy dalt dúdolt magában. Kereste az apró, felismerhető dolgokat. Gondolák. Becsukta a szemét. Elképzelte a D'Oyle Carte Együtttest, pont úgy, amilyennek a háború utáni turnéjukon látta őket. A világ véges, véges.

– Uram, segíthetek? – lépett hozzá, egy követségi alkalmazott.

– Már jobban vagyok.

A másik férfi arca nyugodt és tapintatos volt. Semmi gúny. Pedig bizonyára mindenki rajtam röhög, gondolta Mr. Tagomi. Csak nem mutatják ki.

Létezik gonosz! Valóságos, akár a cement.

Nem hiszem el. A gonosz nem egy nézőpont. Az előcsarnokban járkált fel-alá, hallotta a beszivárgó utcai forgalmat és a külügyi biztos hangját az ajtó túloldaláról. Minden vallás téved. Mit tehetek? A követség bejáratához ment, egy alkalmazott kitárta előtte, és Mr. Tagomi lesétált a lépcsőn. Parkoló autók. Köztük a sajátja. Az állva várakozó sofőrök.

Énünk gonoszabbik része. A világ része. Ránk ömlik, és beszivárog a testünkbe, agyunkba, szívünkbe és az utca aszfaltjába is.

Mivégre?

Vakondokok vagyunk. Vakok. Túrunk a földben, csak az orrunkkal tájékozódunk. Semmit nem tudunk. Ezt érzem... és nem tudom, hova mehetnék. Visítani tudnék a félelemtől, semmi mást nem tehetek. Még megfutamodhatok.

Szánalmas.

Röhögjete ki, gondolta, ahogy magán érezte a sofőrök tekintetét, miközben az autóhoz sétált. Bent felejtettem az aktatáskámat. A teremben, a szék lábának támasztva. Minden szem rajta volt, ahogy a sofőrjének biccentett. Bemászott a kitárt ajtón.

Vigyél a kórházba, gondolta. Nem, vigyél inkább vissza az irodába.

– Nippon Times Irodaház – mondta hangosan. – Lassan vezess.

Az ablakon át a várost figyelte, az autókat, a boltokat, a magas épületeket. Milyen modernnek! Az embereket. A nőket és férfiakat, mindenki végezte a maga dolgát.

Mikor visszaért a szobájába, utasította Mr. Ramsey-t, hogy hívja fel a Színesfém Ércek Kereskedelmi Kirendeltséget, és kérje meg, hogy a külügy-minisztériumi tárgyaláson részt vett küldöttjük rögvest lépjen vele kapcsolatba, amint megérkezik.

Nem sokkal déli tizenkettő előtt be is futott a hívás.

– Feltehetőleg észrevetted reggeli rosszullétemet – mondta Mr. Tagomi. – Bizonyára nyilvánvaló volt mindenki számára, főleg gyors távozásom...

– Semmit nem vettem észre – mondta a hang a vonal túlsó végéről. – De a gyűlés után nem láttalak, és nem értettem, hova tűnhettél.

– Ne légy ilyen diplomatikusan – mondta Mr. Tagomi mogorván.

– Szó sincs róla. Gondolom, mindannyian túlzottan belemerültünk a külügyminisztériumi előadásba, hogy bármi másra figyelmet tudjunk fordítani. Hogy mi történt, miután elmentél? Meddig voltál bent? Elsőként a hatalmi harc résztvevőit sorolta fel, és elemezte őket. Azon végig ott voltál?

– Doktor Seyss-Inquart végénél jöttem ki.

– Azt követően az előadó a német gazdaság helyzetéről beszélt. A Hazai szigetek azon a véleményen van, hogy Németország politikája Európa és Észak-Ázsia lakosságát rabszolgasorsra juttatta. Ráadásul elgázósítottak minden értelmiségi és nagypolgári elemet, fiatal hazafit és persze még kit nem. És ez teljes gazdasági katasztrófához vezetett. Csak a német tudomány és ipar hatalmas technológiai teljesítménye mentette meg a birodalmat. Csodafegyverek, hogy úgy mondjam.

– Valóban – mondta Mr. Tagomi. Az asztalnál ült, egyik kezében a telefont tartotta, a másikkal meg egy csésze teát töltött. – Ahogy a korábbi V-1-es és V-2-es csodafegyverek és a sugárhajtású gépek is a háborúban.

– Az egész egy bűvészműtárgy – mondta a férfi a Színesfém Ércektől. – Elsősorban az atomenergiának köszönhetik, hogy mennek még a dolgok. És hogy az emberek figyelmét erre a Mars- és Vénusz-cirkuszra tudták terelni. Kimondottan hangsúlyozta, hogy minden jelentősége ellenére az egésznek a gazdasági értéke nullával egyenlő.

– Ez egész nagyon drámaian hangzik.

– Az előrejelzései sem voltak valami fényesek. Az az érzése, hogy a magas rangú nácik túlnyomó többsége nem hajlandó szembenézni a gazdasági válság tényeivel. Ezáltal a helyzet csak romlik, egyre több bűvészkedésre kényszerülnek, így egyre nehezebben lehet a gazdaság alakulását előre látni, és a stabilitás tovább csökken. Folytatódik a ciklus: mániákus megszállottság, aztán félelem, majd azt követik a Párt kétségbeesett intézkedései. Azt a végkövetkeztetést vonta le, hogy ez a folyamat a legkevésbé felelősségteljes és megfontolt jelöltet fogja a vezetői székbe juttatni. Mr. Tagomi bólogatott.

– Készüljünk a legrosszabbra – folytatta a hang a telefonban. – A józan és felelős elemek vereséget szenvednek a hatalmi harcban.

– És mit mondott, ki a legrosszabb? – kérdezte Mr. Tagomi.

– Heydrich. Doktor Seyss-Inquart. Göring. A császári kormány szerint.

– És a legjobb?

– Valószínűleg Von Schirach és Goebbels, de ezt nem fejtette ki.

– Mi volt még?

– Közölte, hogy ilyen nehéz időben a császársban és a kormányban még jobban kell hinnünk, mint valaha. Hogy legyünk bizalommal a Palota felé.

– Megvolt a tiszteletadás, az egyperces csend?

– Igen.

Mr. Tagomi megköszönte a beszámolót és letette a kagylót. Ahogy a teáját itta, a házi telefon felbúgott. Miss Ephreikian hangja szólt belőle.

– Uram, üzenetet szándékozott küldeni a német konzulnak – mondta, és rövid szünetet tartott. – Nem óhajtja most lediktálni?

Valóban, kapott észbe Mr. Tagomi. El is felejtettem.

– Jöjjön be – válaszolta a titkárnőnek.

Miss Ephreikian reménykedő mosollyal lépett be.

– Jobban van, uram?

– Igen, egy vitamin-injekció magamhoz térített – mondta Mr. Tagomi, majd elgondolkodott. – Segítsen. Hogy is hívják a német konzult?

– Nekem fel van írva, uram. Freiherr Hugo Reiss.

– Mein Herr – fogott hozzá Mr. Tagomi. – Mély fájdalommal értesültünk, hogy az önök vezére, Herr Martin Bormann elhunyt. Könnyekkel telik a szemem, ahogy ezeket a szavakat írom. Ahogy felidézem Herr Bormann bátor tetteit, amelyekkel a német népet mentette meg belső és külső ellenségeitől, és azt a lelkesítő keménységet, amivel igazságot szolgáltatott a hazaárulók és a munkakerülők felett, akik elárulták volna az egész emberiséget és a világegyetemet is, ahová most a szőke, kékszemű északi faj egy örökkévalóság után beléphetett... – Megállt. Nem tudta folytatni, befejezni a mondatot. Miss Ephreikian leállította a magnót és várt.

– Rendkívüli időket élünk – mondta Mr. Tagomi. Miss Ephreikian mosolygott.

– Játssza vissza a szalagot, kérem.

A magnó tekert. Aztán meghallotta a hangját, vékony volt és érces, ahogy az ötcentis hangfalból megszólalt:

–... felidézem Herr Bormann bátor...

Hallgatta a bogárszerű csipogást. Nyekegő cincogás, gondolta.

– Megvan a vége – mondta, mikor a magnó leállt. – És az elhatározást, hogy feláldozzák saját magukat, hogy örök helyük legyen a történelemben.

Rövid szünetet tartott.

– Mindnyájan bogarak vagyunk – mondta Miss Ephreikiannak. – Tapogatózunk valami isteni vagy ördögi után. Ugye ön is így látja?

Meghajolt, amit a magnójával ölében ülő Miss Ephreikian viszonzott.

– Küldje el – mondta a nőnek. – írja alá, satöbbi. Ha úgy gondolja, dolgozzon a mondatokon, hogy jelentsenek is valamit – és mikor Miss Ephreikian már éppen kilépett volna, még hozzátette: – Vagy, ne jelentsenek semmit. Ahogy jobbnak látja.

Miss Ephreikian meglepetten fordult hátra.

Miután újra egyedül maradt, Mr. Tagomi éppen belekezdett volna az aznapi rutinmunkába, de szinte rögtön Mr. Ramsey szólalt meg a házi telefonon.

– Uram, Mr. Baynes van a vonalban.

Rendben, gondolta Mr. Tagomi, végre komolyan elkezdhetjük a tárgyalást.

– Kapcsolja – mondta és felvette a telefont.

– Mr. Tagomi – szólt bele Mr. Baynes.

– Jó napot. Bormann kancellár halálhíre miatt ma reggel váratlanul el kellett távoznom az irodából. De...

– Mr. Jatabe felvette önnel a kapcsolatot?

– Még nem.

– Figyelmeztette az alkalmazottait, hogy tartsák nyitva a szemüket? – kérdezte Mr. Baynes, aki egyre idegesebbnek tűnt.

– Igen, egyenesen hozzám fogják vezetni, amint megérkezik.

Mr. Tagomi nem felejtette el, hogy meg kellene kérdeznie, elmúlt-e a fejfájása, de nem látta a pillanatot alkalmasnak. Nem kezdünk hát bele a tárgyalásba, míg az öregember be nem fut? A helyzet megzavarta.

– Uram – mondta Mr. Tagomi. – Izgatottam várom, hogy elkezdhessük a tárgyalást. Most akkor bemutatja nekünk az injekciós tégelyeket? Bár egész nap nagy volt a felfordulás...

– Változás történt – mondta Mr. Baynes. A hangja feszült volt és erőltetett.

– Meg kell várunk Mr. Jatabét. Biztos benne, hogy még nem érkezett meg? Kérem, ígérje meg, hogy rögtön értesít, amint jelentkezik. Kérem, igyekezzen, Mr. Tagomi.

– A szavamat adom – most már Mr. Tagomit is elfogta a nyugtalanság. Bormann halála, az változtathatta meg a helyzetet.

– Addig is – mondta hadarva. Improvizált. – Nagy örömet szerezne, ha velem ebédelne. Még nem volt alkalmam megebédelni. A konkrétumokat természetesen nem érintenénk, de elmélkedhetnénk a világ állapotáról, pontosabban...

– Nem – mondta Mr. Baynes. Nem? – gondolta Mr. Tagomi.

– Uram – mondta. – Nem érzem jól magam. Egy sajnálatos incidensen már túlestem. Reméltem, hogy önnel bizalmasan tudok majd beszélni.

– Ne haragudjon. Később újra hívom.

A vonal kattant egyet, Mr. Baynes váratlanul letette.

Megsértettem, gondolta Mr. Tagomi. Biztos rájött, hogy elfelejtettem szólni az öregember miatt. De hiszen ez apróság, megnyomta a házi telefon gombját, és beleszólt:

– Mr. Ramsey, kérem fáradjon be az irodámba.

Ezt könnyen meg is oldhatom. Biztos volt más oka is, gondolta. Baynest megrázta Bormann halála.

Apróság, mégis szórakozottságra, felelőtlenségre vall. Mr. Tagominak büntudata támadt. Ez aztán nem egy jó nap. A jóskönyvhöz kellett volna fordulnom, hogy felfedjem, milyen Pillanat is ez valójában. Messze sodródtam a taótól, ennyi biztos.

Vajon a hatvannégy Jel közül, tűnődött, melyik vonatkozik most rám? A fiókjából előhúzza, és az asztalra fektette a Ji King két kötetét. Annyi kérdése volt a bölcsekhez. Annyi minden gyűlt fel bennem, hogy azt se tudom, hol kezdjem...

Mikor Mr. Ramsey belépett az irodába, már el is készült a Jel.

– Nézze, Mr. Ramsey – mutatta Mr. Tagomi a könyvet. A Negyvenhetes Jel. Szorongatottság – kimerültség.

– Általában rossz ómen – mondta Mr. Ramsey. – Mi volt a kérdése, uram? Ha nem veszi rossz néven, hogy megkérdem.

– A jelen Pillanat felől érdeklődtem – mondta Mr. Tagomi. – Ez a Jel mindenkire vonatkozik ebben a pillanatban. Nincsenek mozgó vonások. A Jel nyugalomban van, végleges.

Becsukta a könyvet.

Aznap délután háromkor Frank Frink, miközben még mindig Wyndam-Matson válaszára várt üzleti partnerével együtt, úgy döntött, hogy a jóskönyvet hívja segítségül. Sikerral járunk-e? – tette fel a kérdést, és elvetette a pénzérméket.

A Negyvenhetes Jelet kapta. Egy mozgó vonás jött ki, egy kilences az ötödik helyen.

Orrát, lábát levágják.

A bíbor térdszalagos szorongatja.

Az öröm lassan közeledik.

Kíváncsi áldozatot hozni, és ajándékot adni.

Hosszan, legalább egy fél órán keresztül tanulmányozta a vonást és a hozzá kapcsolódó anyagot, és azon törte a fejét, mit jelenthet. A Jel, de elsősorban a mozgó vonás nyugtalanította. Végül, bár vonakodva, de arra a következtetésre jutott, hogy nem lesz pénz.

– Túl sokat adsz arra az izére – mondta Ed McCarthy.

Négykor egy küldönc érkezett a W-M Vállalattól, és Frink és McCarthy kezébe nyomott egy barna borítékot. Mikor kinyitották, egy kétezer dolláros csekket találtak benne, aláírva, hitelesítve.

– Tévedtél – mondta McCarthy.

Akkor a jóskönyv valami jövőbeli következményre utalhatott, gondolta Frink. Ez a baj. És majd egyszer, ha már megtörtént, visszaemlékszem, és pontosan fogom látni, mire utalt. De most?

– Lássunk is neki a műhelynek – mondta McCarthy.

– Már ma? Most rögtön? – kérdezte Frink kimerülten.

– Miért ne? A megrendeléseket már kiállítottuk, csak postázni kell őket. Minél hamarabb, annál jobb. És amit itt is lehet kapni, azt akár meg is vehetjük mi magunk.

Ed felvette a dzsekijét, és elindult az ajtó felé.

Frank főbérlijét rábeszélték, hogy adja ki nekik a ház pincéjét, amelyet eddig raktárként használtak. Ki kellett pakolni a dobozokat, felállítani a munkapadot, behúzni a vezetékeket és felszerelni a lámpákat, üzembe helyezni a gépeket és a futószalagot. Már felvázolták a terveket egy lapra, részletezték és összeírták, mit kell beszerezni. Tehát már elkezdtek a műhelyen dolgozni.

Megszületett a cég, gondolta Frank Frink. Már a névben is megállapodtak. EDFRANK EGYEDI ÉK SZER EK.

– A legtöbb, amire még időnk maradt – mondta Frank –, hogy megvegyük a fát a munkapadhoz, és talán még az elektromos kellékeket. De az ékszerekhez szükséges alapanyagok a mai napba már nem férnek bele.

Elmentek egy fakeskedőhöz San Francisco déli részén. Egy óra leforgása alatt már meg is lett a fa.

– Mi bajod van? – kérdezte Ed McCarthy, ahogy beléptek a fémáru-nagykereskedésbe.

– A pénz. Elszomorít, hogy így kellett megszereznünk.

– Tudta azt az öreg W-M, miről van szó.

Éppen ez a baj, gondolta Frink. Ezért szomorít el. Beléptünk a valóságos világba, már mi is olyanok vagyunk, mint ő. Erre talán olyan jó gondolni?

– Ne a múlton rágd magad – mondta McCarthy. – Nézz a jövőbe. Most az üzlet a legfontosabb.

A jövőbe nézek, gondolta Frink. A Jelre gondolt. Milyen áldozatot hozhatok, milyen ajándékot adhatok? És vajon kinek?

A csinos japán pár, Mr. és Mrs. Kaszura, akiket Robert Childan az üzletben ismert meg, a hét vége felé meghívták vacsorára. Már várta, hogy megkeressék, és most nagyon örült.

A szokottnál kicsivel korábban zárta be az Amerikai Műtárgyak üzletét, és fogott egy rikst, hogy elvigye abba az elegáns negyedbe, ahol Kaszuráék laktak. Jól ismerte a környéket, noha egyetlen fehér ember sem lakott benne. Ahogy a riksa a tekergő úton vitte fel, hatalmas kertek és fűzfák előtt, Childan felnézett a modern lakóházakra, és megcsodálta az ízléses épületeket. A kovácsoltvas erkélyeket, a magas és modern oszlopokat, a pasztelliszíneket, a különböző anyagok kombinációját. Tiszta művészet volt. Még emlékezett, hogy a háború után itt minden romban állt.

Az utcán játszó japán kisgyerekek némán bámulták meg, majd visszatértek a focihoz vagy a baseballhoz. Childan nagy érdeklődéssel figyelte, ahogy a jól öltözött fiatal japán szülők autóikkal leparkolnak és besétálnak valamelyik házba. Munkából hazatérő fiatal japán üzletemberek. Még a kereskedelmi kirendeltségek igazgatói is ebben a negyedben laktak. Cadillacok parkoltak az út szélén. Minél közelebb került a célhoz, annál idegesebb lett.

Hamarosan már ment is fel a lépcsőn Kaszuráék lakásához, és azt gondolta, nem üzletemberként vagyok itt, hanem mint vacsoravendég. Természetesen nagy gonddal válogatta meg, mit vegyen fel, így legalább a megjelenése miatt nem kellett aggódnia. A megjelenésem, gondolta. Igen, ez az. Hogy nézek ki? Senki nem dől be, nem tartozom ide. Nem tartozom erre a földre, amelyet a fehér ember szelídített meg, hogy felhúzhassa ezt a gyönyörű várost. Saját hazámban vagyok hazátlan.

A folyosón szőnyeg vezetett a lakásig. Megtalálta az ajtót, és becsöngetett. Az ajtó kinyílt, és ott állt a fiatal Mrs. Kaszura, selyemkimonóban és obiban, hosszú fekete haja fényes fonalban simult végig a hátán. A nő széles mosollyal üdvözölte. Mögötte, a nappaliban várt a férje, pohárral a kézben.

– Mr. Childan, fáradjon beljebb! – hajolt meg a férfi.

Childan meghajolt és belépett.

Minden végletesen ízléses volt. És olyan aszketikus. Kevés darab. Itt egy lámpa, ott az asztal, könyvespolc, a falon egy nyomat. A japánok hihetetlen érzéke a wabihoz. Erre angolul még gondolni sem lehetett. Képesek voltak az egyszerű dolgokban meglátni a szépséget, amely túlmutatott a kidolgozott és gazdag díszítéseken. Valami, ami talán az elrendezésben rejlett.

- Mit tölthetek? – kérdezte Mr. Kaszura. – Whisky szódával?
- Mr. Kaszura... – kezdett bele.
- Szólíts csak Paulnak – mondta a japán fiatalember. A feleségére mutatott:
- ő meg Betty. Te pedig...
- Robert – dörmögte Childan.

Pohárral a kézben a puha szőnyegen ültek, és zenét hallgattak. A tizenhárom húrú japán hárfa, a koto szólt a lemezeiről. Az album nemrég jelent meg a japán HMV kiadásában, és nagyon sikeres volt. Childan azon töprengett, honnan jöhet a zene, mert nem csak a lemezejátszó, de még a hangfalak is el voltak rejtve.

– Mivel nem tudtuk, mit ennél szívesen – mondta Betty –, ezért biztosra mentünk. A villanysütőben bélszín sül. Mellé sültkrumpli tejföllel és snidlinggel. Így szól a mondás: senki nem tévedhet, ha új vendégét első alkalommal bélszínnel kínálja.

– Nagyon örülök – mondta Childan. – Szeretem a bélszínt.

És ez valóban így volt. Nagyon ritkán jutott hozzá. A közép-nyugati vágóhidakról már keveset küldtek a nyugati partra. Nem is emlékezett, mikor evett utoljára igazán jó bélszínt.

Elérkezett a pillanat, hogy átadja az ajándékot.

A kabátzsebéből előhúzott egy selyempapírba göngyölt kis csomagot. Tapintatosan az alacsony asztalra helyezte. Rögtön észrevették mind a ketten, ezért mondani kellett valamit:

– Csak egy kis semmiség. Hogy kimutassam, milyen nyugodt és boldog vagyok nálatok.

Az ajándékot kicsomagolta a selyempapírból, és megmutatta vendéglátóinak. Egy elefántcsont szobrocska volt benne, amelyet még száz évvel korábban faragtak ki New England-i bálnavadászok. Apró, díszes emléktárgy. A házigazdák nyilvánvalóan sokat hallottak arról, hogy a bálnavadászok szabadidejükben egykoron csontot faragtak. Semmi más nem összegezhette volna jobban az egykori amerikai kultúrát.

Csend.

– Köszönöm – mondta Paul. Robert Childan meghajolt.

Ekkor, egy pillanatra, megbékélt a szíve. Itt volt az ajándék, vagy ahogy a Ji King nevezte, az áldozat. És az ajándék megtette, amire szükség volt. A feszültség és a szorongatottság érzése, amely az utóbbi időkben kínozte, elkezdett oldódni.

Bár Ray Calvin kárpótolta a 44-es Coltért, és ezenfelül többször is megígérte írásban, hogy ez még egyszer nem fog előfordulni, mégsem könnyebbült meg. Csak most, ebben a teljesen különböző helyzetben oldódott fel egy pillanatra az a félelme, hogy nem jó irányba haladnak a dolgok. A

wabi körülötte, a sugárzó harmónia. Ez az, gondolta. Az arány. Egyensúly. Olyan közel áll ez a fiatal japán pár a taóhoz. Ezért figyeltem fel rájuk rögtön az elején. Megéreztem a taót rajtuk keresztül. Magam is futó pillantást vettem rá.

Milyen is lehetne valóban ismerni a taót? – tűnődött el. A tao az, ami először fényes, majd sötét. Lehetővé teszi a két ősi erő kölcsönhatását, hogy mindig újjászülethessen. Ez őriz meg mindent az elhasználódástól. A világegyetem soha nem fog kialudni, mert amikor már úgy tűnne, hogy a sötétség elborít mindent, a fény magjai a legfeketébb mélységből fognak újból kicsírázni. Ez az Út. Ha lehull a mag, az a földre hull, a termékeny humuszra. És lent, mélyen, ahol nem látni, újra életre kel.

– Az előétel – mondta Betty. Leguggolt, kezében egy tál sajtos chipsszel és sós süteményekkel. Childan hálásan vett belőle.

– Sokat foglalkoznak a nemzetközi eseményekkel manapság – mondta Paul az italt kortyolgatva. – Hazafelé az autórádió Münchenből élőben sugározták a hatalmas, teátrális állami temetést. Ötvenezer ember vett részt rajta, zászlókkal és ilyesmikkel. Szinte végig az “Ich hatte einen Kamerad”-ot énekelték. A holttestet már minden hívő megtekintheti a mauzóleumban.

– Engem is nagyon levert a halálhír a hét elején – mondta Robert Childan.

– A Nippon Times esti kiadása azt írja, hogy megbízható források szerint Von Schirachot háziőrizetbe vették – mondta Betty. – Az SD utasítására.

– Rossz hír – mondta Paul a fejét rázva.

– Kétségtelen, hogy csak a rendet akarják fenntartani – mondta Childan. – Von Schirach elhamarkodott, önfejű és átgondolatlan intézkedéseiről vált híressé. Mint anno Rudolf Hess. Emlékezzetek, hogyan menekült végül Angliába. Tiszta örült volt.

– Mit írt még a Nippon Times? – kérdezte Paul a feleségét.

– Totális felfordulás uralkodik, mindenki áskálódik. Katonai egységeket vezényelnek ide-oda. A katonákat visszahívták eltávozásról. Lezárták a határállomásokat. Ülészék a Reichstag. Mindenki beszédet mond.

– Doktor Goebbels kiváló beszédét hallgattam a rádió – mondta Childan.

– Volt az már egy éve is. Rendkívül szellemesen gúnyolódott. Markában tartotta a közönséget, mint mindig. Az érzelmek és indulatok teljes skáláját végigjátszotta. Kétségtelen, hogy Hitler visszavonulásával Doktor Goebbels lett az első számú náci szónok.

– Így van – bólogatott helyeslően Paul és Betty.

– Doktor Goebbels szép gyerekek apja, és csinos a felesége is – folytatta Childan. – Nagyon előkelő család.

– Így van – helyeselt Paul és Betty. – Családos ember, nem úgy, mint a többi, kétes szexuális erkölcsű nagyhal.

– Nem adnék semmit ezekre a pletykákra – mondta Childan. – Röhmre utaltál? Régi történet. Semmi nem volt igaz abból, amit róla mondtak.

– Nem, én inkább Göringre gondoltam – mondta Paul, lassan kortyolgatott, minden cseppet megízlelt. – Azok az orgiák állítólag az ókori Rómával vetekednek, felülmúlnak minden fantáziát. Az egész testemet átjárja az undor, még ha csak megemlítik is.

– Hazugság az egész – mondta Childan.

– Még beszélni sem érdemes róla – mondta Betty diplomatikusan, és a két férfire pillantott. Kiürült a poharuk, elment újratölteni.

– Politikai vitákban manapság könnyen szabadulnak el az indulatok – mondta Paul. – Bárhova mész, fontos megőrizni a nyugalmadat.

– Valóban – helyeselt Childan. – A nyugalmat és a rendet. Hogy visszaállhasson a kívánt stabilitás.

– Minden totalitárius társadalomban kritikus időszak követi a vezér halálát – mondta Paul. – A hagyományok és a polgári intézmények hiánya... – megállt a mondat felénél. Elmosolyodott. – Talán tényleg nem kellene belemenni a politikába. Mint régen az egyetemen.

Robert Childan érezte, ahogy az arca elpirul, ezért a poharához hajolt, hogy ne vegye észre a házigazda. Hogy elrontotta már az elején! Hangosan és ostobán politizált, udvariatlanul ellentmondott a vendéglátóinak, és ráadásul csak azok ügyes és tapintatos lépése mentette meg az estét. Mennyit kell még tanulnom, gondolta Childan. Olyan méltóságteljesek és figyelmesek. Én meg a fehér barbár, így van ez.

Egy ideig azzal terelte el a gondolatait, hogy az italt szopogatta, és elégedett kifejezést erőszakolt az arcára. Teljesen rájuk kell hagynom, mondta magának. Alakítsák ők az estét. Nekem csak helyeselnem szabad.

De ekkor pánikszerűen arra gondolt, hogy az ital összezavarhatta a fejét. Meg az idegesség és a kimerültség. Sikerülni fog? Bár már úgysem hívnak meg többet, már késő. Elkecsereedett.

Betty visszatért a konyhából, és visszaült a szőnyegre. Milyen vonzó, gondolta ismét Childan. Karcsú. Még alakjukban is felsőbbrendűek, nem kövérek, nem olyanok, mint egy körte. Se melltartóra, se fűzőre nincs szükségük. Mindent meg kell tennem, hogy ne vegyék észre vonzódásomat. És mégis, egyszer-egyszer, lopva rápillantott a nőre. Szinte rabul ejtette bőrének, hajának, szemének az a gyönyörű sötét színe. Hozzájuk képest olyanok vagyunk, mint egy félig sült hús, rózsaszínek és íztelenek. Félkészben szedtek ki minket a sütőből. Az ősi bennszülött mítosz. Nem kevés igazság van benne.

El kell terelnem a gondolataimat. Valami közös témát kell találnom. Bármit. Végigjáratta a szobán a szemét, hátha meglát valamit, amiről beszél-

hetne. Childan szinte sistergett a feszültségtől a csendben. Elviselhetetlen. Mi a fenét mondjon? Valami biztonságos téma kell. A szeme megakadt egy könyvön az alacsony fekete indiai tölgyfa polcon.

– Látom, ti is a *Nehezen vonszolja magát a sáskát* olvassátok – mondta. – Sokat hallottam róla, de sajnós úgy leköt az üzlet, hogy még nem volt időm kézbe venni.

Miközben felkelt, hogy érte menjen, gondosan megfigyelte arckifejezésüket, és azt vonta le, értékelik társalgási kezdeményezését, ezért úgy döntött, hogy folytathatja.

– Detektívregény? Bocsássátok meg mélységes tudatlanságomat – mondta, és belelapozott a könyvbe.

– Nem, nem detektívregény – felelte Paul. – Érdekes műfaj, a sci-fihez áll talán a legközelebb.

– Jaj, dehogy! – ellenkezett Betty. – Semmi tudományos nincs benne. És nem is a jövőről szól. A sci-fi a jövőben játszódik, ráadásul egy olyan jövőben, ami tudományosan fejlettebb a mánál. Erre a könyvre egyik sem áll.

– De egy másik, nem létező jelenben játszódik – mondta Paul. – Van több ilyen jellegű sci-fi – majd elmagyarázta Childannek. – Ne haragudj, hogy így ragaszkodom a saját véleményemhez, de mint a feleségem tudja, sokáig megőrültem a sci-fiért. Nagyon korán kezdtem, alig tizenkét évesen már ez volt a hobbim, még a háború kezdetén.

– Értem – mondta udvariasan Childan.

– Kölcsönadjam a *Sáskát*? – kérdezte Paul. – Már majdnem befejeztük, egyikét nap és a végére érünk. A munkahelyem a belvárosban van, nem messze nagyrabecsült boltodtól. Boldogan beviszem valamelyik nap ebédszünetben.

Csendben maradt, majd valószínűleg Betty jelzésére folytatta:

– Akár ebédelhetnénk is együtt, Robert.

– Köszönöm – mondta Childan. Nem tudott mást mondani. Ebéd valamelyik belvárosi divatos étteremben, ahova az üzletemberek járnak. Ő és ez az elegáns, modern, felsőbbrendű japán fiatalember! Ez már sok a jóból, egyre homályosabban látott. De tovább forgatta a könyvet és bólogatott.

– Igen – mondta. – Nagyon érdekesnek tűnik. Szívesen elolvasom. Próbálok lépést tartani mindennel, amiről beszélnek.

Helyénvaló volt ezt mondania? Beismerte, hogy a könyv csak azért érdekli, mert divatos. Talán nagyon lealacsonyította magát. Bár nem tudta pontosan, de ez volt a benyomása.

– De hát nem feltétlenül jó valami csak azért, mert bestseller – dadogta. – Ez köztudott. Számos bestseller iszonyatos szemét. De ez...

– Teljesen igaz – mondta Betty. – A tömegek ízlése siralmas.

– Mint a zenében is – mondta Paul. – Senkit nem érdekel például az eredeti amerikai népzene, a jazz. Robert, te szereted mondjuk Bank Johnstont és Kid Ory-t és a többieket? A korai dixielandet? Nekem egész gyűjteményem van régi zenéből, eredeti felvételek.

– Sajnos keveset tudok a fekete zenéről – mondta Childan. Nem tűntek valami boldognak a választól. – A klasszikus zenét szeretem. Bachot és Beethovent.

Ez már csak megfelel nekik. Bosszankodott. Most meg kellene tagadnia az európai zene nagymestereit, az időtlen klasszikusokat a New Orleans-i jazz kedvéért, amit a fekete gettó piszkos lokáljaiban és bisztróiban játszottak?

– Talán ha felteszem az egyik New Orleans-i válogatást – kezdett bele Paul, és elindult, de Betty leintette a szemével. Paul téovázott, és a vállát vonogatta.

– Mindjárt kész a vacsora – mondta a nő. Paul visszaült.

– A New Orleans-i jazz a legautentikusabb amerikai népzene, ami létezik – mondta Paul egy kicsit sértődötten. – Ezen a kontinensen jött létre. Minden más Európából jött. Mint az érzelgős angol népi balladák.

– Ez örök vita kettőnk között – mondta Betty, és Childanre mosolygott. – Én sem rajongok annyira a jazzért.

– És ez a könyv milyen másik jelenben játszódik? – kérdezte Childan, kezében még mindig a *Nehezen vonszolja, magát a sáskát* szorongatva.

Betty válaszolt rövid szünet után:

– Amelyikben Japán és Németország veszti el a háborút. Mindhárman némán ültek.

– Kész a vacsora – mondta Betty, és felállt. – Gyertek. Két éhes komoly üzletember.

Kicsalogatta a két férfit a terített étkezőasztalhoz. Fehér abrosz, ezüst evőeszközök, tányérok, nagy, vastag szalvéták régi amerikai, csontból készült szalvétagyűrűben vártak az asztalon. Az ezüst evőeszköz is amerikai volt. A csésze és az alátét Royal Albert, azúr és sárga mintával. Nagyon különleges darabok, nem tudta nem szakértőként csodálni.

A tányérok nem amerikaiak voltak. Japánnak tűntek, de ezt nem tudta biztosan megállapítani, hiszen kívül esett a szakterületén.

– Imari porcelán – mondta Paul megsejtve érdeklődését. – Aritából. Elsőrendű termék. Japán.

Helyet foglaltak.

– Kávét? – kérdezte Betty Childant.

– Igen. Köszönöm.

– Majd a vacsora után – mondta a nő, ahogy elment a felszolgáló kocsijért. Azzal hozzáláttak a vacsorához. Childannek nagyon ízlett minden. Betty

rendkívül jó szakácsnő volt. A saláta különösen finomra sikerült. Avokádó, articsóka, valamilyen sajtos öntet. Szerencsére nem japán vacsorával várták. A háború vége óta a kelleténél jóval több vegyeszöldséges hústálat evett.

És az örökös halátelek. Tengeri gyümölcsök. Mára már hányingere volt a garnélától és a többi rákfélétől.

– Nagyon érdekel – mondta Childan –, hogy milyennek képzeled el azt a világot, amelyben Németország és Japán vesztették el a háborút.

Se Paul, se Betty nem válaszolt egy ideig. Aztán Paul szólalt meg végül:

– Sokkal-sokkal különbözőbb lenne, mint amiben élünk. Olvasd el a könyvet. Valószínűleg elrontaná az élményt, ha most elmondanám.

– Meg vagyok róla győződve – mondta Childan –, hogy a világ borzalmas hely lenne. Sokkal borzalmasabb. Gyakran végig gondoltam.

Hallotta saját hangjában a keménységet, szinte durva volt. Teljesen meglepődtek. Valószínűleg a hangnem miatt.

– Az egész világot a kommunisták uralnák – folytatta Childan.

– Az író, Mr. H. Abendsen fontolóra veszi ezt a lehetőséget – helyeselt Paul. – Szovjet-Oroszország erőszakos terjeszkedését. De az első világháborúhoz hasonlóan hiába áll a győztesek oldalán, másodrangú hatalom, paraszti népeiséggel, és így eleve bukásra van ítélve. Rendkívül nevetséges volt például az orosz-japán háború, amikor...

– Mi szenvedtük meg, mi fizettünk érte – mondta Childan. – De legalább nemes cél érdekében. Hogy megfékezzük a szláv világuralmat.

– Személy szerint én nem hiszek semmilyen hisztérikus érvelésnek a világuralomról – mondta Betty halkán. – Bármilyen nemzetre próbálják ráhúzni, szlávokra vagy kínaiakra vagy japánokra.

Kedvesen nézett Childanre. A nő teljesen ura volt magának, nem ragadta el a hév, de azért ki akarta fejteni a véleményét. Arca mindkét oldalán egy mélyvörös pötty jelent meg.

Egy ideig szó nélkül ettek.

Már megint elrontottam, mondta magának Childan. Képtelenség elkerülni a témát. Hiszen ez árad mindenhonnan: a spontán szóba hozott könyvből, a lemezgyűjteményből, a csont szalvétagyűrből – az is csak a megszállók összehalmozott zsákmánya. Az én népemet fosztották ki.

Nézz szembe a ténnyel, mondta magának. Azt próbálom eljátszani, hogy közel állunk egymáshoz. De még ha örülök is, hogy ők nyerték meg a háborút, a hazám pedig elvesztette, akkor is hatalmas szakadék választ el tőlük. A szavak az ellenkezőjét jelentik nekik és nekem. Teljesen máshogy működik az agyuk. És a lelkük úgyszintén. Hogy isszák a teát az angol porcelán csészéből! Hogy esznek amerikai evőeszközzel és hallgatják a fekete zenét! Ez mind csak

a látszat. Ezt csak hatalmuknak és gazdagságuknak köszönhetik, de valójában nem több, mint egyszerű utánzás.

Még a Ji King is, amit úgy tömtek le a torkunkon, Kínából jött. Onnan vették át már nagyon régen. Ki dől be nekik? Magukat verik csak át. Mindent majmolnak, amerre nézek: amit hordanak, esznek, amiről beszélnek, még azt is, ahogy járnak. Például itt ez a kiváló tejfölös sültkrumpli snidlinggel. Hagyományos amerikai étel, és még ezt is lenyúlták. De senkit nem fognak palira venni, ezt megmondhatom, engem a legkevésbé.

A kreativitás képességével csak a fehér embert áldotta meg a természet, elmélkedett. És én, aki minden csepp véremben fehér ember vagyok, a padlóba kell verjem a fejem az ilyenek előtt! Ha belegondolok, mi lett volna, ha mi győzünk! Kitrancsírozzuk belőlük a lelket! Nem lenne Japán, és az USA lenne az egész világ egyetlen szuperhatalma.

El kell olvasnom ezt a sáskás könyvet, gondolta. Hazafias kötelesség. Legalábbis annak hangzik.

– Robert, nem ízlik a bélszín? – kérdezte kedvesen Betty – Vagy miért nem eszel?

– Dehogynem – mondta, és rögtön a salátába kanalazott. – Ilyen finomat már évek óta nem ettem.

– Köszönöm – mondta Betty elégedetten. – Nagyon igyekeztem, hogy autentikus legyen. Azokban az icipici amerikai üzletekben vásároltam mindent a Market Streeten. Ha jól tudom, ott minden hagyományos.

Tökéletesen elkészítetted a hazai fogásainkat, gondolta Robert Childan. A közhely igaz: roppant tehetségetek van az utánzáshoz. Almás lepény, Coca-Cola, séta mozi után, Glenn Miller... Konzervdobozokból és rizspapírból ki tudnátok rakni Amerika pontos mását. Anya a konyhában rizspapír, apa az újsággal rizspapír, lábánál a kutyus rizspapír. Minden meglenne.

Paul csendben figyelte. Childannak hirtelen feltűnt a férfi tekintete, félbehagyta a gondolatmenetet és nekilátott az evésnek. Vajon tud a gondolataimban olvasni? – tűnődött. Tudja, mit is gondolok róla valójában? Tudom, hogy nem látszik rajtam. Végig ügyeltem az arcomra, semmit nem olvashatott le róla.

– Robert – mondta Paul. – Mivel te itt születted és nevelkedtél, és az amerikai angolt beszéled, a segítségedre lenne szükségem. Egy amerikai regényt olvasok, a 30-as években írták, és van, amit nem értek belőle.

Robert bólintott.

– Nathanael West regénye – mondta Paul. – Ma már alig lehet hozzájutni, de sikerült egy példányt kerítenem. A *Törtszív kisasszony*. Nagy élvezettel olvastam, de nem teljesen sikerült megfejtenem, miről is szól.

Reménykedve nézett Childanre.

– Nem olvastam – vallotta be Robert Childan, sőt, nem is hallottam róla, gondolta. – Sajnálom.

Paul arcáról lerítt a csalódottság.

– Én is. Pedig nagyon rövid. Az ember, akiről szól, egy rovatot vezet egy napilapnál. Állandóan fáj a szíve, míg a szenvedés az örületbe nem kergeti, és azt hiszi, hogy ő maga Jézus Krisztus. Nem rémlik? Hátha olvastad, csak már nagyon régen.

– Nem.

– Érdekes nézetei vannak a szenvedésről – mondta Paul. – Teljesen egyedülállóan közelíti meg a fájdalom jelentését. Ez a probléma az, amellyel minden vallásnak meg kell birkóznia. Az összes vallás, a kereszténységgel együtt, gyakran úgy látja, hogy a szenvedés oka a bűn. West meggyőzőbb érveket hoz fel, felülmúlja a régi elképzeléseket. Szerinte ok nélkül is lehet szenvedni. Ezt talán azért láthatta meg, mert zsidó volt.

– Ha Németország és Japán elvesztette volna a háborút – mondta Childan – , most a zsidók kezében lenne az egész világ. Moszkvából és a Wall Streetről irányítanák.

A két japán, férj és feleség, mintha az asztal alá süllyedt volna. Kifakultak, kihültek, magukba zárkóztak. Az egész szoba fagyossá vált. Robert Childan egyedül érezte magát. Mintha egyedül evett volna, és nem lett volna mellette senki. Most mi rosszat tett? Mit érthettek félre? Mert túl buták, hogy rendesen megtanuljanak egy idegen nyelven, gondolta. Fogalmuk nincs, mit mondtam, és most neheztelnek. Milyen kár, gondolta, és folytatta az evést. De hát mit lehetett itt tenni?

Még egy pillanattal ezelőttig is azért mégiscsak megértették egymást. Ahhoz a ponthoz kell visszatérni. Eddig nem látta át a helyzetet teljesen. Robert Childan már nem érezte annyira kellemetlenül magát, mint korábban, mert az értelmetlen látomás, ami az agyát nyomta, elkezdett feloszlani. Mennyi várakozással érkeztem, emlékezett vissza. Kamaszos lila köd vett körül, ahogy feljöttem a lépcsőn. De a valóságot nem lehet átlépni, fel kell nőnünk.

És hát ez a valóság, ami most körbevesz. Ezek nem teljesen emberek. Ruhát öltenek magukra, de olyanok, mint a felöltöztetett csimpánzok a cirkuszban. Okosak, ezért gyorsan tanulnak, de semmi több.

Miért dolgozom ezeknek? Csak mert ők nyerték meg a háborút?

Komoly jellemgyengeség ez a részemről, még jó, hogy ez a találkozás ráébresztett. Ilyen az élet. Talán szálnalmas, de hajlok arra, hogy két rossz közül csálhatatlanul mindig a kisebbiket válasszam. Mint a tehén, ha meglátja a vályút: gondolkodás nélkül megyek neki.

Követem a kijelölt utat, mert így biztonságosabb, végülis ők győzedelmeskedtek. Kezükben a hatalom. És az az érzésem, hogy ezt is fogom követni. Miért választanám a boldogtalanságot? Elolvasnak egy amerikai regényt, és azt akarják, én magyarázzam el nekik? Remélik, hogy én, a fehér ember, ismerem a válaszokat. Próbáljam meg mégis? De ez úgysem jönne össze, hiszen nem olvastam a könyvet, különben bizonyára mindenre meg tudnék felelni.

– Talán egy nap ezt a *Törtszív kisasszonyt* is elolvasom – mondta Paulnak.
– És akkor majd elmagyarázom, miről is szól.

Paul bólintott.

– Sajnos jelenleg nagyon leköt a munka – mondta Childan. – Talán majd máskor. Bár gondolom, gyorsan ki tudnám olvasni.

– Persze, nagyon rövid – dünnyögte Paul. Milyen szomorkásak mind a ketten, gondolta Robert Childan. Azon tűnődött, hogy vajon ők átértézték-e a közöttük húzódó, áthidalhatatlan szakadékot. Remélem, gondolta. Megérdemlik. Micsoda szégyen, hogy nem tudják egyedül megfejtetni egy regény mondandóját!

Egyre nagyobb élvezettel evett.

Több súrlódás nem volt az este folyamán. Tíz órakor Robert Childan még mindig azzal az önbizalommal indult haza, amely vacsora közben öntötte el. Nagy nyugalommal haladt lefelé a lakóház csigalépcsőjén, ügyet sem vetve a közös fürdőből ki- és belépő japán lakókra. Nem zavarta, ha észrevették és megbámulták. Kiállt a sötét esti járdára, és fogott egy riksát.

Mindig érdekelt, milyen egy-egy vevőt munkán kívül is megismerni. Nem is olyan rossz. És, gondolta, a mai este tanulsága még az üzletben is segíthet.

Kifejezett terápiás haszna van megismerni azokat, akik félelemben tartanak. És felfedezni, milyenek is valójában. Mert így a félelem elszáll.

Ezen járt az agya, míg visszaért a saját negyedébe, és végül a saját ajtaja elé. Kifizette a riksát és felment az ismerős lépcsőn.

Az ajtaja előtt egy idegen ült. Egy fehér ember, nagy kabátban a kanapén, és újságot olvasott. Ahogy Robert Childan elképedve állt az ajtóban, az idegen összehajtogatta az újságot, komótosan felállt és benyúlt a belső zsebébe. Előhúzott egy igazolványt, és megmutatta.

– Kempeitai.

Pinoc volt. A sacramentói Állami Rendőrségtől, a japán megszálló hatalom alkalmazottja. Ijesztő.

– Maga Robert Childan?

– Én vagyok, uram.

– Nemrégén – kezdte a rendőr, és egy jegyzetfüzetet lapozgatott, amit a kanapéra fektetett aktatáskájából halászott elő – meglátogatta önt egy fehér

férfi. Azt állította, hogy a Császári Tengerészet egyik tisztiszolgája. A későbbi nyomozás kiderítette, hogy az ember egy szélhámós. Ilyen tiszt nem létezett, és ilyen hajó sem.

Childan szemébe nézett.

– Így igaz – mondta Childan.

– Tudomásunk van egy bűnszövetkezetéről – folytatta a rendőr. – Itt az Öbölben tevékenykednek. Ez az alak minden bizonnyal benne van. Le tudná írni, hogy nézett ki?

– Alacsony, kreol bőré – kezdett bele Childan.

– Zsidó?

– Hát persze! Most, hogy mondja. Bár ez akkor elkerülte a figyelmemet.

– Nézze meg ezt a képet – mondta a Kempeitai embere, és egy fotót húzott elő.

– Ez ő – mondta Childan, nem volt semmi kétsége, megismerte az arcot. Meg is döbbsen egy kicsit, hogy milyen hatásosan működik a Kempeitai. – Hogyan bukkantak rá? Én nem is tettem jelentést, csak a nagykereskedőnek említettem, Ray Calvinnak.

A rendőr csendre intette, és elővett egy lapot.

– Alá kell írnia ezt a papírt. Ennyi az egész. Nem kell a bírósági tárgyaláson megjelennie, ez csupán egy jogi formáság, amivel az önre vonatkozó rész lezártnak tekinthető. – Childan kezébe nyomta a lapot egy tollal. – Az áll benne, hogy önt megkönyékezte ez az ember, és nemlétező személynek adta ki magát, hogy önt félrevezesse, és így tovább és így tovább. Olvassa el. A rendőr feltúrta a kabátujját, hogy megnézzék az óráját, míg Childan olvasott.

– Ugye megfelel a történeteknek? – kérdezte.

Megfelelt. Robert Childannak nem volt arra ideje, hogy mélyrehatóan áttanulmányozza az írást, és különben sem állt még benne össze, hogy mi is történt pontosan azon a napon. Annyi biztos volt, hogy az az alak másnak adta ki magát, és hogy valami bűnszövetkezetben vett részt, ráadásul, amire a rendőr is felhívta a figyelmét, zsidó volt. Robert Childan elolvasta a nevet a fotó alatt: Frank Frink. Született Frank Fink. Kétségtelenül zsidó, bárki megmondhatta, egy ilyen névvel. Meg is változtatta.

Childan aláírta a papírt.

– Köszönöm – mondta a rendőr. Összeszedte a holmiját, megemelte a kalapját, jó éjszakát kívánt, és elment.

Az egész nem tartott tovább egy pillanatnál.

Biztosan elfogták, gondolta Childan, bármiben is sántikált.

Nagy megkönnyebbülés. Ezek aztán gyorsan dolgoznak.

Társadalmunk alappillére a jog és a rend, itt a zsidók nem húzhatják csak úgy csőbe az ártatlanokat. Védve vagyunk.

Nem is tudom, hogyan nem ismertem fel a faji vonásokat, amikor nálam járt. Könnyen megtévesztett.

Mivel én soha nem vernék át senkit, ezért én sem látok át másokon eléggé, gondolta. Törvények nélkül ki lennének nekik szolgáltatva. Bármiről meggyőzhetett volna. Ez már szinte a hipnózis egy fajtája. Egy egész társadalmat tudnak ezzel irányítani.

Holnap meg kell vennem ezt a sáskás könyvet, emlékeztette magát. Érdekes lehet, hogyan látja az író azt a világot, ami a zsidók és a komcsik kezében van, míg a Birodalom romokban hever, Japánt meg, gondolom, bekebelezte Oroszország. Sőt, Oroszország bizonyára teljesen óceántól óceánig tart. Érdekes könyv lehet, gondolta. Különös, hogy nem írták meg már korábban.

Biztos ráébreszti az embereket, hogy milyen szerencsések is valójában, gondolta. Minden nyilvánvaló nehézség ellenére ezerszer rosszabb is lehetne. Ez a könyv komoly erkölcsi érvekre mutat rá. Igen, a japcsik vannak hatalmon, és még van mit építenünk. Ebből nagyszerű dolgok jönnek létre, mint például a bolygók gyarmatosítása.

Most kell a híreknek jönnie, jutott az eszébe. Leült, és bekapcsolta a rádiót. Talán már kinevezték az új birodalmi kancellárt. Izgatott volt, és már előre örült a fejleményeknek. Ez a Seyss-Inquart tűnik a legdinamikusabbnak. Szerintem ő valószínűleg meg a legbátrabb terveket.

Bárcsak ott lehetnék, gondolta. Remélem, egyszer majd elég jól állok már ahhoz, hogy elutazzam Európába, és megnézzem, miként haladnak ott a dolgok. Kár lenne kimaradni. Itt ragadtam a nyugati parton, ahol az égvilágon semmi nem történik. Elszáll felettünk a történelem.

Freiherr Hugo Reiss, a San Fransiscó-i német konzul reggel nyolckor kilépett Mercedes Benz 220-E típusú gépkocsijából, és sietve felsétált a konzulátus lépcsőjén. A külügyminisztérium két fiatal munkatársa követte. Az ajtót már valamelyik alkalmazottja kinyitotta. Ahogy bement, karlendítéssel üdvözölte a két telefonos lányt, a helyettes konzult, Herr Frankot, és a belső irodában a saját titkárát, Herr Pferdehufot.

– Freiherr – mondta Pferdehuf. – Éppen most érkezik egy kódolt rádiótávirat Berlinből. Első fejezet.

Ami nem jelentett mást, mint hogy vegye le a kabátját és adja oda Pferdehufnak, aki majd felakasztja.

– Tíz perce telefonált Herr Kreuz vom Meere. Visszahívást kér.

– Köszönöm – mondta Reiss. Leült az ablak melletti kisasztalhoz az irodájában, levette a reggeliről a fedelet, meggusztálta alatta a kiflit, rántottát és virslit, aztán forró feketekávét öntött az ezüst kancsóból, és belelapozott a reggeli újságba.

Kreuz vom Meere, aki telefonált, a Sicherheitsdienst feje volt a Csendes-óceáni Államok területén, a főhadiszállásuk a repülőtéren működött, persze álnéven. Reiss és Kreuz vom Meere munkaviszonya meglehetősen feszült volt. Hatáskörük számos ügyben keresztezte egymást, de ezt Berlin kétségkívül szándékosan hozta így létre. Reiss az SS-ben tiszteletbeli őrnagy rangját töltötte be, és így Kreuz vom Meere gyakorlatilag a felettese volt. Már évekkel korábban, amikor kinevezték, felismerte a valós szándékot. Mégse tehetett semmit. Legfeljebb bosszankodhatott.

Az újság, a friss Frankfurter Zeitung reggel hatkor érkezett a Lufthansával. Reiss gondosan elolvasta a címlapot. Von Schirach háziőrizetben. Vajon életben van még? Kár érte. Göring egy Luftwaffe-támaszponton tartózkodik a háború gyakorlott veteránjai között, akik mind a Kövér híveinek számítanak. Ott senki nem lopakszik a háta mögé. Nincsenek SD-verőlegények. És mi lehet Doktor Goebbelszel?

Bizonyára Berlin szívében lehet. Mint mindig a saját feje után megy, beszédeivel mindent el tud érni. Még ha Heydrich egész osztagot is küldene ellene, hogy lássák már el a baját, tűnődött Reiss, a kis doki nemcsak lebeszelné őket róla, hanem még át is állítaná az embereket a maga oldalára. A Propaganda és Információs Minisztérium munkatársaivá lépnének elő.

Már szinte látta, ahogy Doktor Goebbels, valami csodaszép filmszínésznő lakásán a Wehrmachtot ócsárolja, miközben azok ott menetelnek alatta az utcán. Ez a pasas semmitől nem félt. Goebbels gúnyosan vigyorgott, mint szokott, és a hölgy arcát simogatta bal kezével, míg a jobbal megírta az aznapi cikkét az Angriffnak.

Reiss gondolatmenetét a titkár kopogása szakította meg.

– Elnézést. Kreuz vom Meere van ismét a vonalban. Reiss felkelt, az íróasztalhoz ment, és felvette a kagylót:

– Halló, Reiss.

– Van hír az Abwehresről? – kérdezte a helyi SD-főnök erős bajor kiejtéssel.

– Hát – Reiss nem értette, Kreuz vom Meere kire utalhatott. – Tudomásom szerint jelenleg három-négy Abwehres tartózkodik a csendes-óceáni partvidéken.

– Arról, aki a napokban érkezett a Lufthansával.

– Nálunk nem fordult meg – mondta Reiss, és míg kivette a cigaretta-tárcáját, a telefonkagylót a füle és a válla közé szorította.

– Mi járatban van?

– Fogalmam nincs. Kérdezze meg Canarist.

– Kérem, hívja fel a külügyminisztériumot, hogy beszéljenek a kancelláriával, és azok követeljék a haditengerészettől, hogy az Abwehr vagy vigye el innen az embereit, vagy adjon mindegyik tartózkodási céljáról hivatalos nyilatkozatot.

– És ezt miért nem teszi meg ön?

– Teljes a káosz!

Nyomát vesztették ennek az Abwehresnek, gondolta Reiss. A helyi SD-vel figyeltette Heydrich valamelyik embere, és kicsúszott a kezükből. És most azt akarja, hogy húzzam ki a csávából.

– Ha bejön hozzánk – mondta Reiss –, valakivel követtetem. Ebben biztos lehet.

Persze esély sem volt rá, hogy bemenjen. Ezt mind a ketten tudták.

– Kétségkívül álnevet használ – folytatta Kreuz vom Meere. – Természetesen nem tudjuk, mi lehet az. Úgy néz ki a pasas, mint valami arisztokrata. Negyvenes. Kapitány. Valódi neve Rudolf Wegener. Régi monarchista család Poroszország keleti részéből. Bizonyára von Papent támogatta a Systemzeitban – míg Kreuz vom Meere felmondta az anyagot, Reiss kényelembe helyezte magát az íróasztalnál. – El kell bánni ezekkel a monarchistákkal, meg kell húzni a tengerészeti költségvetését, akkor nem engedhetnék meg maguknak...

Végül Reissnak sikerült befejezni a beszélgetést. A reggelije viszont sajnos addigra már kihűlt. A kávé még nem, azt megitta, és folytatta az újság olvasását.

Soha nincs nyugtom, gondolta. Ezek az SD-sek egész éjjel szolgálatban vannak, még hajnali háromkor is képesek az emberre telefonálni.

A titkár, Pferdehuf, bedugta a fejét az irodába, és amikor látta, hogy Reiss már nem beszél a telefonon, jelentette:

– Sacramentóból telefonáltak. Nagy az izgalom. Állítólag egy zsidó rohangál San Francisco utcáin.

A két férfi jót nevetett.

– Rendben. Mondja meg, hogy nyugodjanak le, és küldjék el a szokásos papírokat. Más?

– Olvasta a gyásztáviratokat?

– Van több is?

– Néhány. Az asztalomon vannak, ha érdekli. Már válaszoltam rájuk.

– Beszédet kell intéznem ahhoz a gyűléshez – mondta Reiss. – Délután egykor. Üzletemberek.

– Emlékeztetni fogom – mondta Pferdehuf.

- Akar fogadni? – Reiss hátradőlt a széken.
- A Párt döntéséről nem, ha arra gondolt.
- A Hóhér lesz az.

– Heydrich mindent megtett, ami tőle tellett – mondta Pferdehuf egy kis idő után. – De ezek az emberek úgysem fogadnák el a Párt közvetlen irányítását, mert mindenki fél. A fejesek a Pártban már az ötlettől is rohamot kapnak. Csak egy SS-autónak kell elhagynia a Prinzalbrecht strassét és húsz perc alatt már meg is születne a koalíció. És mögöttük lennének a gazdaság nagykutyái, mint Krupp és Thyssen...

Félbehagyta, mert belépett az egyik kriptográfus, és a kezébe nyomott egy levelet. Reiss kitartotta a kezét, és a titkár átadta. A sürgős berlini rádiótávirat volt, kikódolva és legépelve.

Mikor Reiss elolvasta, látta, hogy Pferdehuf kíváncsian nézi. Összegyűrte a levelet, beledobta az íróasztalán a nagy kerámia hamutálba és meggyújtotta.

– Egy japán tábornok állítólag inkognitóban érkezett. Tedeki. Menjen le a városi könyvtárba, és keresse ki a képét valamelyik japán katonai magazinból. Legyen óvatos persze. Szerintem itt nincs róla anyagunk – elindult az iratgyűjtő felé, majd meggondolta magát. – Gyűjtsön össze minden fellelhető információt. Adatokat. A könyvtárban mindennek meg kell lennie. Ez a Tedeki tábornok néhány éve vezérkari főnök volt, emlékszik bármire is vele kapcsolatban?

– Valami rémlik. Nagy demagóg. Már legalább nyolcvan évesnek kell lennie. Mintha beindított volna valami űrprogramot Japánban.

– Ami megbukott – mondta Reiss.

– Nem lepődnék meg, ha orvosi kezelésre jönne – mondta Pferdehuf. – Számos más idős japán tiszt is igénybe vette már a Kaliforniai Egyetem klinikáit. Mert itt alkalmazzák azokat a német sebészeti eljárásokat, amelyeket Japánban nem használnak. Természetesen erről nem beszélnek. Hazafias okokból. Valakit ki kellene rendelni az egyetemi klinikára, ha Berlin szemmel akarja tartatni.

Reiss helyeslően bólintott. De még az is lehet, hogy az öreg generális valami spekulációs szervezkedésben vesz részt, hiszen annyi volt már itt San Franciscóban. A szolgálati évei alatt felhalmozott kapcsolatai most jól jöhettek, hogy nyugdíjba ment. Egyáltalán nyugdíjba ment? Az üzenetben tábornokról beszéltek, nem nyugalmazott tábornokról.

– Amint meglesz a fotó – mondta Reiss –, osszon ki másolatokat az embereinknek. A repülőtéren és a kikötőben. Már az is lehet, hogy itt van. Tudja jól, milyen lassan jut el ide minden információ.

És természetesen, amennyiben a tábornok már megérkezett San Franciscóba, Berlin a Csendes-óceáni Államok konzulátusát teszi majd

felelőssé. Hát persze. A konzulátusnak már azelőtt a nyomában kellett volna lennie, hogy megkapta volna Berlinből a parancsot.

– Lepecsételem időjelzővel a berlini táviratot – mondta Pferdehuf. – Ha bármilyen kérdés felmerülne a későbbiekben, bizonyítani tudjuk, mikor érkezett. Órára pontosan.

– Köszönöm – mondta Reiss. A berliniek mesterien ruházták át másra a felelősséget, és tapasztalatból ismerte, milyen, ha nem tudja elhárítani. Túl gyakran történt már meg. – Biztos, ami biztos, válaszoljon az üzenetre, írja azt, hogy “Az utasítás végzetes késéssel érkezett. A személy már a Csendes-óceáni Államok területén tartózkodik, így már szinte lehetetlen megtalálni.” Valami ilyesmit kellene megfogalmaznia. Aztán küldje el. Legyen tömör és kétértelmű. Tudja, mi a dolga.

Pferdehuf bólintott.

– Rögtön el is küldöm. És órára pontosan lejegyzem, mikor ment el. Becsukta maga után az ajtót.

Óvatosnak kell lenni, gondolta Reiss, ha nem vigyázol, egyik napról a másikra egy kis szigeten leszel konzul Dél-Afrika partjainál, niggerek között. És a következő pillanatban már egy nigger hentereg az ágyadban, és tíz apró nigger szólít papának.

Visszaült a reggelihez, rágyújtott egy szál egyiptomi Simon Arzt No. 70-re, és gondosan visszazárta a cigarettatárcát.

Úgy tűnt, egy ideig végre nem fogják zavarni, ezért az aktatáskájából elővett egy könyvet, kinyitotta a könyvjelzőnél, kényelembe helyezte magát, és olvasni kezdte, onnan, ahol a legutóbb kellett abbahagynia.

... Tényleg itt sétált valaha a néma autókkal szegélyezett utcákon, a Tiergarten vasárnap reggeli békéjében? Olyan messze volt. Egy másik életben. A fagyalt, egy íz, ami most annyira valószínűtlennek tűnt. Ma csalánból főztek levest, és örültek, hogy legalább enniük volt. Istenem, sóhajtott fel. Ennek soha nem lesz vége? A hatalmas brit tankok egyre csak áradtak. Még egy épület talán lakóház vagy üzlet, iskola vagy iroda, nem tudta megállapítani összedőlt, és eltűnt a többi rom között. Egy maroknyi túlélő temette el halottait, némán, a halál hangját is magukba fojtva. Mindenhol egységesen uralkodott az elmúlás: az élők, a sebesültek és a holttestek szívében egyaránt. A város bűzlött a bomlásnak indult tetemeiktől. Berlin rothadó, remegő hulláján az égnek meredő, szem nélküli tornyok úgy tűntek el egymás után, mint egy kártyavár, névtelen építményekként, amit egykor büszkén húzott fel az emberfia.

A fiú észrevette, hogy karját vékonyán bevonta a szürke por, részben szervetlen hamu, részben az élet elégett, szitáló végterméke. Tudta, hogy ebben a porban minden összekeveredett, és letörölte a karját. Nem is gondolt

aztán rá, mert elragadta egy másik gondolat, ha egyáltalán még lehetett gondolkodni az üvöltés és a bombázás folyamatos hangzavara mellett. Éhség. Hat napja csak csalánon élt, és már az is mind elfogyott. A gyomos legelőt elnyelte egy mély, sártól iszamos kráter. Sápadt, girhes emberek állták némán körbe a karimáját, olyanformák, mint a fiú, aztán felszívódtak. Egy vénasszony, fejkendővel az ősz feje körül, üres kosárral a hóna alatt. Félkarú ember, a tekintete pont olyan üres, mint a kosár. Egy lány. Eltűnt a parkból megmaradt, széthasadt fák káoszában, ahol a fiú, Eric is megbújt.

De a kígyó így is jött.

Vége lesz egyszer ennek? – kérdezte a fiú a semmitől. És ha egyszer véget ér, mi jön utána? Megtöltik végre a hasukat, ezek a...

– Freiherr – szólt be Pferdehuf. – Elnézést, hogy zavarom. Csak egy szóra.

– Természetesen – mondta Reiss, miután felugrott és becsukta a könyvet. Milyen jól ír, gondolta. Teljesen belefeledkeztem. Teljesen valószerű. Berlint megszállják az angolok. Mintha valóban megtörtént volna. Átfutott a hátán a hideg.

Hihetetlen, milyen ereje van az irodalomnak, még a ponyvairodalomnak is. Életre kelti a képzeletet. Nem csoda, hogy be van tiltva a Birodalomban. Én is betiltanám. Sajnálom, hogy belekezdttem. De már késő, most már be is fogom fejezni.

– Tengerészek egy német hajóról – mondta a titkár. – Jöttek bejelentkezési kötelezettségüknek eleget tenni.

– Megyek – mondta Reiss és kiment a külső irodába. Ott állt a három szőke tengerész, vastag szürke pulóverben, kemény arccal, félénken. Reiss fellendítette a jobb karját: – Heil Hitler! – Aztán barátságos mosollyal üdvözölte őket.

– Heil Hitler! – motyogták a tengerészek, és átadták papírjaikat. Amint hitelesítette a megfelelő papírokat, Reiss visszasietett az irodájába. Ahogy ismét egyedül volt, kinyithatta a *Nehezen vonszolja magát a sáskát*.

A szeme megakadt egy jeleneten, amelyben Hitler is szerepelt. Most már végképp nem tudta abbahagyni, úgy olvasta; szinte itta magába, pedig még nem is tartott annál a résznél. Az arca felforrósodott az izgalomtól.

Ez Hitler pere, döbbsen rá. A háború után. Hitler a szövetségesek kezén, uramisten. És Goebbels, Göring, meg a többiek is. Münchenben. Hitler éppen az amerikai ügyész kérdéseire felelt.

... Fekete, égő szemében a múlt tüze mintha egyetlen pillanatra újra lángra lobbant volna. A remegő, vánszorgó test még egyszer kiegyenesedett, a fej felemelkedett. A nyáladzó ajkakat egy krákogás, egy halk ugatás hagyta el: "Deutsche, hier steh' Ich." Megremegtek a nézők és a hallgatók, a fülhallgatót fülükre szorították, és feszesen figyeltek az oroszok, amerikaiak, angolok és

németek egyaránt. Igen, gondolta Kari, itt áll újból... legyőztek minket. Sőt, ezt az emberfeletti embert megfosztották varázserejétől, mintha meztelenül állna itt előttünk. Pedig...

– Freiherr.

Reiss ekkor eszmélt rá, hogy a titkár már belépett az irodába.

– Dolgozom! – mondta mérgesen. Becsapta a könyvet. – Az istenért, hát nem olvashat az ember békében?

Nem. Reménytelen, ezt tudta.

– Még egy kódolt távirat jön Berlinből – mondta Pferdehuf. – Elcsíptem egy részét desifrározás közben. A politikai válsággal kapcsolatos.

– Mit ír? – kérdezte Reiss, és a homlokát masszírozta ujjaival.

– Doktor Goebbels teljesen váratlanul nyilatkozott a rádióban. Hosszú beszédet tartott – a titkár teljesen izgatott volt. – A szöveget kódolatlanul küldik, le kell hozatnunk a helyi sajtóban.

– Persze, persze – mondta Reiss.

Abban a pillanatban, ahogy a titkár kilépett, Reiss rögtön felütötte a könyvet. Még egyszer előrelapozok, fogadalom ide vagy oda.

... Kari csendben figyelte a zászlóval borított urnát. Meghalt, most már végleg meghalt. Még a démonoknak sem állt hatalmukban visszahozni. Az ember – vagy valóban Übermensch lett volna? –, akit Kari valaha vakon imádott, talán még a halálba is követett volna, ez az ember most eltávozott, de Kari megkapaszkodott az életben. Nem követhetem tovább, gondolta, nekem élnem kell, fel kell építenem az országot. Mindannyiunknak az országot kell építenie, ez most a legfontosabb.

Milyen messze, végtelenül messze sodorta a Vezér varázsereje. De mi is volt ő valójában?

A pont odakerült a mondat végére, befejeződött a történet, ami egy elszigetelt osztrák falucskából indult, majd Bécsben folytatódott, nyomorban, aztán jöttek a lövészárkok rémálmai, a politikai cselszövések, a Párt megalapítása, a kancellária, és az a csodás pillanat, amikor úgy tűnt, az egész világ a lábainál hever. Ma már le lehet szűrni a tanulságot.

Blöff volt az egész, gondolta Kari. Adolf Hitler hazudott. Mindenkit átvert. Üres szavakkal hitette a népet.

De még nem késő. Átlátunk a blöffön, Adolf Hitler. Végre megtudtuk, ki is vagy valójában. Hogy ki is voltál. És mi is volt a Náci Párt, a gyilkosságok és a megalomán fantáziák kegyetlen korszaka.

Kari hátrafordult, és elsétált a néma urnától...

Reiss lerakta a könyvet, és mozdulatlanul ült még egy darabig. Tőle teljesen szokatlanul ideges volt. Nagyobb nyomást kellett volna a japánokra gyakorolni, mondta magában, hogy betiltsák ezt a könyvet. Nyilvánvaló, hogy

szándékosan nem tettek semmit. Le kellett volna tartóztatni ezt a, mi is a neve, Abendsent. Bőven van elég befolyásuk a Közép-nyugaton.

Iszonyatosan felkavarta Hitler halála. Hitler, a Párt, sőt az egész Német Birodalom megsemmisítése a könyvben... valahogy grandiózusabb volt, a régi világ szelleméhez közelebb állt, mint maga a valóság. A német hegemonia valósága.

Ez hogy lehet? – kérdezte magától Reiss. Csak az írás erejéről lenne szó?

Ezek a regényírók ismerik a trükköket. Mint Doktor Goebbels, ő is így kezdte, regényeket írt. Kielégítik a rejtett vágyakat, az meg mindenkiben ott van, mindegy, mennyire tiszteletreméltó is valaki a felszínen. Igen, a regényíró ismeri az emberi természetet, mennyire esendő az ember, mert a nemi szerve vezeti, a gyávaság uralja, mindent megtagad, annyira önző. Az írónak csak meg kell kongatnia a harangokat, és máris célba ér. És közben nevet a markába, persze, hogy milyen nagy hatása van a műnek.

Hogy elzongorázott az én szívbillentyűimen is, gondolta Herr Reiss, na persze nem az eszemen. És természetesen ezért fizetik, ott van az egészben a pénz. Biztos valaki felbujtotta ezt a *Hundsfottot*, utasította, mit írjon. Bármit megírnak, ha megfizetik őket. Bármit összehordanak, és a tömegek meg be is dőlnek az egész szarnak. Hol adták ezt ki? Herr Reiss megvizsgálta a könyvet. Omaha, Nebraska. Az egykor New Yorkban zsidó és kommunista aranyon burjánzó amerikai nagytőkés könyvkiadás utolsó bástyája.

Még az is lehet, hogy Abendsen zsidó.

Még mindig azon munkálkodnak, hogy mindent tönkretessenek. Ez a jüdische könyv... vadul csapta össze a *Sáskát*. A valódi neve biztos Abendstein. Az SD már bizonyára utánanézett.

Nyilvánvalóan valakit át kell küldenünk a Sziklás-hegységi Államokba, hogy Mr. Abendsent meglátogassa. Vajon Kreuz vom Meere kapott már erre utasítást? Nem hiszem, akkora a zűr most Berlinben. Mindenkit túlzottan lekötnek a belügyek.

De ez a könyv, gondolta Reiss, veszélyes.

Ha Abendsent egy szép reggel a plafonról lógni találnák, hatásos figyelmeztetés lehetne mindenkinek, akit ez a könyv befolyásolt. Miénk lenne az utolsó szó. Mi íránk a könyv utószavát.

Ehhez persze fehér ember kell. Mit csinálhat mostanában Skorzeny?

Reiss eltűnődött, újra elolvasta a könyv hátsó borítóját. A zsidó elbarikádozta magát. Fenn, a Fellegvárban. Nem hülyegyerek. Ha valaki bejut, az bent is marad.

Hülyeség itt rágódnom. Hiszen már kiadták. Túl késő. És japán uralom alá tartozik. Hisztizzen inkább a sok kis sárga törpe.

Bár ha gyorsan túl lennénk rajta, ha ügyesen intéznénk...

Freiherr Hugo Reiss a füzetébe jegyzetelt. A témát szóba kell hozni Ottó Skorzeny SS-tábornoknál, sőt inkább Ottó Ohlendorfnál, a Reichssicherheitshauptamt III. irodájában. Nem Ohlendorf vezette az Einsatzgruppe D-t?

Ekkor hirtelen, minden előjel nélkül elfogta a düh. Azt hittem, ennek már vége. Talán örökké fog tartani? A háborúnak évek óta vége. Azt hittük, ezzel is végeztünk egyszer s mindenkorra. De aztán jött az afrikai fiaskó, az az örült Seyss-Inquart kivitelezte Rosenberg terveit.

Igaza van annak a Herr Hope-nak, gondolta. Azzal a viccel, az emberünkkel a Marson. Amelyikben a Marsot zsidók lakják. Igen, ott is ott lennének. Még ha két fejük is van és fél méter magasak.

Vissza kell ülnöm az ügyeket intézni, döntötte el. Nincs időm az ilyen tyúkagyú kalandokhoz, nem az én dolgom az Einsatzkommandót Abendsenre küldeni. Leköt, hogy német tengerészeket fogadok és táviratokra válaszol-gatok. Valamelyik felettesem feladata lenne egy ilyen akció megszervezése, az ő dolguk.

Különben is, ha én kezdeményezném és rosszul sülné el, könnyű elképzelni, hol végezném: a keleti kormány háziőrizetében, ha nem egy zuhanyzóban, ahol Ciklon B típusú hidrogén-cianid gázzal árasztanak el.

Gondosan áthúzta a jegyzetet a füzetben, utána kitépte a lapot, és elégette a kerámia hamutartóban.

Kopogtak, és kinyílt az iroda ajtaja. A titkár lépett be, kezében egy vastag köteg papírral.

– Doktor Goebbels beszéde, az elejétől a végéig. – Pferdehuf a papírhalmot az asztalra tette. – El kell olvasnia. Egész jó, talán az eddigi legjobb.

Reiss rágyújtott még egy Simon Arzt No. 70-esre, és nekilátott, hogy elolvassa Doktor Goebbels beszédét.

Két hét folyamatos munka után az Edfrank Egyedi Ékszerek készen állt az első darabokkal. Két bársony bemutatótálca telt meg az elkészült ékszerekkel, amelyek befértek egy japán fonott kosárba a szállításhoz. Ed McCarthy és Frank Frink már névjegykártyát is készítettek. Egy radírba írták bele a nevüket, és vörös tintával nyomták egy rotációs játéknymodán. Jó minőségű, színes karácsonyi lapokra készült, így az eredmény meglehetősen figyelem-felkeltő lett.

Munkájuk minden szempontból profi volt. Szemmel átfutották a kész anyagot: az ékszereket, a kártyát, az egész elrendezését. Semmi nyoma sem volt, hogy amatőrök lettek volna. És miért lenne? – gondolta Frank Frink.

Mindketten profik vagyunk, még ha nem is az ékszerkészítésben, de az iparos munkában mindenképpen.

A bemutatótálcákra sokféle ékszer került. Réz, bronz, ezüst és még kovácsoltvas karperecek is. Bronz nyakékek ezüst díszítéssel. Ezüst fülbevalók. Réz és ezüst brossok. Az ezüst drága mulatság, még az ezüst forrasztás sem volt olcsó. Vettek néhány féldrágakövet is: barokk gyöngyöt, jádekövet, tűzopál szilánkot. És ha majd jól megy minden, aranyban, és talán gyémántban is gondolkodhatnak.

Az aranyon lesz az igazi nyereség. Már nyomozásba is kezdtek, honnan szerezhetnének be aranyhulladékot, esetleg beolvasztott értéktelen régi darabokat, mert az olcsóbb volt, mint az új. De így is hihetetlen költséggel kellett számolniuk. Persze minden eladott aranybross után negyven rézbrosshoz való anyagot vehettek. Szinte bármit el lehet kérni a piacon egy jól megtervezett és kivitelezett aranybrossért. Ha egyáltalán, mutatott rá Frink, az ékszerekre lesz kereslet.

Még meg sem próbáltak semmit sem értékesíteni. Az alapvető technikai problémák kötötték le figyelmüket: a padokat felszerelték motorral és különböző gépekkel, csiszoló- és fényezőkorongokkal. Teljes befejező szerszámkészletet szereztek be, drót- és rézkefét, Cratex-kereket, a fényesítéshez pamut, lenvászon, marha- és szarvasbőr kendőket, és különböző smirgliket és csiszolóköveket a legfinomabb csiszolóporig. Meg persze automata hegesztő felszerelést, tartályokat, mérőeszközöket, tömlőket, ecseteket és maszkokat.

Szintén kiváló ékszerkészítő szerszámokra tettek szert. Német és francia fogókra, mikromérőkre, gyémántfűrőkre, fűrészekre, csiptetőkre, csipeszekre, forrasztópákára, satura, ollókra, kézzel formált kis kalapácsokra, és egy sor precíziós felszerelésre. A fémlemez, kapcsok és csatok sem maradtak ki. Jóval több, mint a kétezer dollár felét elköltötték: az Edfrank bankszámláján már csak kétszázötven maradt. De törvényesen is bejelentették a céget, megszerezték minden hivatalos engedélyt. Semmi nem maradt hátra, mint eladni az ékszereket.

Egy kiskereskedő sem tudná ezeket tüzetesebben megvizsgálni nálunk, gondolta Frink, ahogy a bemutatótálcák fölé hajolt. Az biztos, hogy jól néz ki ez a néhány kiválasztott darab. Időt nem kímélve vizsgálták át még egyszer mindegyiket, ellenőrizték, nem maradt-e forrasztási hiba, éles vagy durva szél, elszíneződés. Mindegyik legyen tökéletes. A drótkefe legparányibb karcolása elegendő ok volt, hogy visszaüljenek a munkapadhoz, és kijavítsák. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy befejezetlen darabot mutassunk be. Egy észre nem vett fekete pötty az ezüst nyakláncan, és nekünk annyi.

Listájuk első helyén Robert Childan üzlete állt. Oda csak Ed mehetett, Childan minden bizonnyal felismerte volna Frank Frinket.

– A te feladatod lesz a többi üzletet megkötni – mondta Ed, de már belenyugodott, hogy Childanhez neki kell mennie. Vett egy új öltönyt, nyakkendőt és fehér inget, hogy megnyerő benyomást tegyen. Azért így is látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát a szerepben.

– Tudom, hogy menni fog – mondta ezredszerre. – A pokolba is!

Az ékszerek nagy részét absztraktnak lehetett nevezni: drótkarikák és spirálok, sokszor a megolvasztott fémet hagyták magától formát ölteni. Néhány vékony és finom volt, mint a pókháló, néhány tömör és durva, mint valami barbár művészeti tárgy. Sokféle volt már az a néhány darab is, ami a bordó tálcákon feküdt. Akár egyetlen üzlet is megveheti mindet, döbbsen rá Frink. Minden üzletbe csak egyszer megyünk, ha nem kell nekik. De ha sikerrel járunk, és rendszeres eladóinkká válnak, életünk végéig járhatunk vissza teljesíteni a rendeléseket.

Ketten együtt tették be a bársonytálcákat a fonott kosárba. Maximum az alapanyagért visszafizetnek valamit, gondolta Frink, a legvégső esetben. És a felszerelést meg a szerszámokat is eladhatjuk, igaz, áron alul, de legalább visszakapunk valamit.

Ez az a pillanat, amikor a jóskönyvhöz kell fordulni. Kérdezd meg, milyen eredményre jut Ed első próbálkozása. Nem bírta idegekkel. Hátha rossz ómen jön ki, nem volt elég erős, hogy ezzel az eshetőséggel szembenézzen. A kocka el volt vetve, az ékszereket elkészítették, a műhelyt berendezték, most már jósolhatott bármit a Ji King.

Nem adhatja el az ékszereket helyettünk, bár szerencsét hozhat.

– Először Childan üzletével birkózom meg – mondta Ed. – Legyünk túl rajta. És akkor rajtad a sor, te próbálsz máshol szerencsét. Ugye te is jössz, nem? Bent maradsz a furgonban? Majd a szomszéd utcában parkolok.

Isten tudja, milyen ügynökök vagyunk, Ed meg én, mondta magában Frink, amikor beszálltak a furgonba a fonott kosárral. Childant biztos meg lehet győzni, de a legfontosabb a jó fellépés, az a siker titka, ahogy mondani szokták.

Bárcsak itt lenne Juliana, gondolta. Egyszerűen besétálna, és szemrebbenés nélkül megkötné az üzletet, mert csinos, mindenkivel szót ért, és persze nő. Végül is női ékszerekről van szó. Viselhetné őket, amikor bemegy. Becsukta a szemét, és megpróbálta elképzelni az egyik karperecet Julianán. És az egyik nagy ezüst nyakláncot. Jól menne a fekete hajához és a hófehér bőréhez, bánatos, fürkésző tekintetéhez, és a feszes, szürke pulóverhez is. Láttá, ahogy az ezüst a selymes bőréhez simul, és Juliana minden lélegzetével felemelkedik.

Istenem, milyen élénken élt még benne. Látta, ahogy minden, fáradtsággal kidolgozott darabot felvesz erős, vékony ujjával, hátrahajtja a fejét, és a magasba emelve megvizsgálja. Juliana válogatna az ékszerek között, látná, amit Frank alkotott.

A legjobban a fülbevalók állnának rajta, gondolta. A fényes lifegők, leginkább a sárgaré. Amikor hátra van fogva vagy rövidre van vágva a haja, és kilátszik a nyaka és a füle. Még reklámfotókat is csinálhatnánk róla. Eddel már beszéltek a katalógusról is, hogy a világ többi részén postai úton terjeszthessék az ékszereket. Juliana csodásán nézne ki benne. Bársonyos a bőre, egészséges, nem ereszkedik meg sehol, még egy ránc sincsen rajta, szép fehér. Beleegyezne, ha megtalálnám? Nem számít, mit gondol rólam, ennek semmi köze nem lenne a magánéletünkhöz. Kizárólag üzleti ügy.

Még a fotókat sem én készíteném. Felbérelnénk egy profi fényképészt. Annak aztán örülne. Mindig is hiú volt. Szerette, ha megnézték, ha megcsodálták, bárki legyen is az. Gondolom, a legtöbb nő ilyen. Állandóan figyelemre vágynak. Olyanok, mint a kisbabák.

Juliana nem szeretett egyedül lenni, gondolta, mindig ott kellett lennem, hogy bókolgassak neki. Pont mint a kisgyerekek. Azt hiszik, ha a szüleik nem látják, mit tesznek, akkor az nem is történt meg. Biztos most is van valami pasi, aki ott sűrög-forog körülötte. Csodálattal árasztja el. Dicséri a lábát, dicséri lapos, bársonyos hasát.

– Neked meg mi bajod? – kérdezte Ed, és a szeme sarkából rápillantott. – Ideges vagy?

– Nem.

– Ne gondold, hogy csak kukán állok majd – mondta Ed. – Vannak ötleteim. És hadd áruljam el, egyáltalán nem félek. Nem nyugtalankodom csak mert ez egy divatos üzlet, és ilyen divatos öltönyben kell bohóckodnom. Nem szeretek kiöltözni, ez igaz. Nem érzem magam jól ebben a ruhában, de ez tök mindegy. Bemegyek abba az üzletbe, és megmutatom annak a köcsögnek.

Jó neked, gondolta Frink.

– A fenébe is, ha te be tudtál menni – mondta Ed –, és elhitetted vele, hogy egy japán admirális segédje vagy, én miért ne tudnám meggyőzni az igazságról, hogy ez kiváló minőségű, egyedülálló, eredeti, kézzel készített ékszer...

– Profi munka – mondta Frink.

– Igen, profi munka. Belépek, és ki se jövök, míg be nem látja, micsoda lehetőség. Meg kell ragadnia az alkalmat. Ha nem veszi meg, akkor hülye. Körbenéztem, még a miénkhez hasonlót se lehet kapni sehol. Istenem, ha arra gondolok, hogy megnézi, és nem veszi meg, olyan dühös leszek, hogy rögtön be tudnám verni a képét.

– Ne felejtse el felhívni a figyelmét, hogy a bronz tiszta bronz, és a réz tiszta réz, nem csak bevonat.

– Hagyd csak rám, mit mondok. Már mindent elterveztem.

Néhány darabot becsomagolhatnék, és elküldhetném Julianának, gondolta Frink. Látná, miről is van szó. Edet nem zavarná. A legutolsó címére küldöm, ajánlva, a posta úgyis megtalálja. Mit szól majd, ha kinyitja a dobozt? Egy levelet is küldök vele, amiben leírom, hogy én csináltam, és hogy beindítottuk ezt a kis ékszerkészítő vállalkozást. Felcsigázom az érdeklődését, hogy többet akarjon tudni, kicsit megcsiklandozom a képzeletét, írnék a drágakövekről és a fémekről. A divatos üzletekről, akik átveszik...

– Valahol itt van, nem? – kérdezte Ed, és lassított. Beértek a belvárosi dugóba, az épületek eltakarták az eget. – Itt leparkolok.

– Még öt saroknyi – mondta Frink.

– Van füves cigid? – kérdezte Ed. – Most olyan jól jönne.

Frink elővett egy doboz T'ien-lait, "Égi zenét," amire a W-M Vállalatnál szokott rá.

Tudom, hogy egy másik pasival él, mondta Frink magában. Lefekszik vele, mintha a felesége lenne. Ismerem Julianát. Máshogy nem bírná ki, tudom, milyen sötétedés után. Mikor mindenki más otthon ül. Nem magányra született. Ahogy én sem, gondolta.

Lehet, hogy egy rendes pasi. Esetleg valami bátortalan egyetemistát csípett fel. Ideális lenne egy olyan srác mellé, aki még soha nem szedte össze a bátorságát, hogy leszólítson egy nőt. Nem erőszakos, nem is cinikus. Jót tenne a srácnak. Az istenért, remélem, hogy nem egy idősebb férfivel él. Abba belehalnék. Valami tapasztalt, bunkó fasszal, akinek beszéd közben fogpiszkáló lóg a szájából, és hatalmaskodik felette.

Frink nehezen lélegzett. Még a gondolat is, hogy valami nagydarab, szőrös állat keménykedjen Julianával, és megkeserítse az életét. Végül úgyis öngyilkos lesz, gondolta. Benne van a pakliban. Ha nem találja meg a megfelelő férfit, azt a gyengéd, érzékeny, kedves és értelmes alakot, aki értékelni tudja az ötleteit.

Túl kemény voltam vele, gondolta. Pedig nálam mennyivel durvább emberek vannak. Én azért mégiscsak meg tudtam fejteni, mire gondolt, mit akart, mikor volt magányos, szomorú, vagy mikor volt büntudata. Sokat törődtem vele, sokat aggódtam érte. Mégsem eleget. Sokkal több gondoskodást érdemelt volna. Juliana mindent megérdemel, gondolta.

– Itt megállok – mondta Ed. Talált egy helyet, éppen tolatott hátratekert fejjel.

– Ed, elküldhetek néhányat a feleségemnek?

– Nem is tudtam, hogy nős vagy – mondta Ed automatikusan, a parkolásra koncentrálnak. – Persze, küldjél csak. De ezüstöt ne.

Leállította a motort.

– Megérkeztünk – mondta. Kifújta a marihuánás füstöt, elnyomta a cigit a műszerfalra, és a csikket a padlóra ejtette. – Kívánj nekem egy kalappal.

– Egy kalappal – mondta Frink.

– Idenézz! Egy japán szerencsevers van a cigarettásdoboz hátán – mondta Ed, és hangosan felolvasta a forgalom zajában.

“Mikor meghallottam a kakukk kiáltását, odafordítottam a fejem a hang felé:

Mit láttam?

A sápadt holdat a hajnali égen.”

Visszaadta a doboz T'ien-lait Frinknek.

– Jéézusom – mondta. Frink vállára csapott, rávigyorgott, kinyitotta az ajtót, felkapta a fonott kosarat, és kilépett a furgonból.

– Dobj be pénzt a parkolóórába – mondta, ahogy elindult az utcán lefelé.

Egy pillanat alatt eltűnt a többi gyalogos között.

Juliana, gondolta Frink, te is olyan magányos vagy, mint én? Kiszállt, és pénzt dobott a parkolóórába.

Félek, döbbsent rá. Ez az egész ékszeres üzlet. Mi lesz, ha belebukunk? Mi lesz, ha belebukunk? Hogy is fogalmazott a jóskönyv? Sírni, nyüszíteni, verni a falat.

Az ember szembenéz egyre sötétebb árnyékával. Az úttal, amely a temetőbe visz. Ha Juliana itt lenne, mennyivel szebb lenne az élet. Mennyivel szebb.

Félek, gondolta. Mi van, ha Ednek nem sikerül semmit eladnia? Mi van, ha kiröhögnek?

Akkor mihez kezdünk?

Egy lepedőn feküdtek a földön a nappaliban, és Juliana magához ölelte Joe Cinnadellát. A szobában fülledt meleg volt a késő délutáni napfényben. Mindkettőjük teste fénylett az izzadságtól. A férfi a nő karjában feküdt. Egy izzadságcsepp gurult végig Joe homlokán, egy pillanatig megpihent az arcsontján, majd Juliana torkára csöppent.

– Még mindig izzadsz – mondta Juliana.

Joe nem válaszolt. Lassan, szabályosan lélegzett, mint az óceán, gondolta a nő. A testünk nem más, mint víz.

– Milyen volt? – kérdezte Juliana.

– Jó – dörmögte a férfi.

Tudtam, gondolta Juliana. Látszik. Most viszont mindkettőnknek fel kell kelnie, össze kell magunkat szedni. Vagy mégse jó ez így. Talán titokban elégedetlen?

A férfi forgolódott.

– Felkelsz? – kérdezte a nő, és mindkét karjával erősen magához szorította.

– Ne, még ne.

– De nem kell a konditerembe menned?

Nem megyek a konditerembe, mondta magában Juliana. Hát nem látod? Elmegyünk valahová kettesben, nem maradhatunk itt tovább. Valahová, ahol még nem jártunk. Eljött az ideje.

Érezte, ahogy a férfi felhúzza magát, térdre ereszkedik, érezte, ahogy saját kezei lecsúsznak nedves, síkos hátáról. Aztán hallotta, ahogy elsétál mezítláb a padlón. Biztos a fürdőszobába megy zuhanyozni.

Vége, gondolta. Annyi baj legyen. Felsőhajtott.

– Hallom – szólta ki Joe a fürdőből –, megint sóhajtozol. Mindig le vagy törve. Aggódsz, félsz, gyanakodsz. És nem csak rám, hanem az egész világra.

Kinézett, csöpgött róla a szappanos víz, sugárzott az arca.

– Mit szólnál, ha elutaznánk néhány napra? – kérdezte a férfi.

– Merre? – Juliana szíve felgyorsult.

– Elmehetnénk valami nagyvárosba. Északra. Mit szólnál Denverhez? Jól érezzük magunkat, elmegyünk szórakozni, jó éttermekbe, veszek neked egy szép estélyit, mindent, amire szükséged van. Hogy hangzik?

Alig hitt a fülének. Persze, hogy el akart menni, persze, hogy benne volt.

– Bírni fogja a kocsid? – kérdezte Joe.

– Persze.

– Vesziünk új ruhát. Jó lesz, meglátod. Talán az életben először. Mielőtt még végleg megkeserednél.

– De miből?

– A vendégem vagy. Van pénzem. Nézd meg a táskámban – mondta, és becsukta a fürdő ajtaját. A víz csobogása elnyelt minden hangot.

Juliana kinyitotta a szekrényt, és kivette a férfi horpadt, foltos kis bőröndjét. Az egyik sarkában talált is egy borítékot tele német bankjegyekkel; mindenhol elfogadták, annyira erős valuta volt. Mehetünk, gondolta. Nem csak ugratott. Bárcsak belelátnék, megtudnám, milyen ember is valójában, gondolta, ahogy megszámlolta a pénzt.

A boríték alatt talált egy vastag töltőtollal is. Legalábbis annak tűnt, mert volt egy csíptető a végén. De olyan nehéz volt. Óvatosan kiemelte, és letekerte a kupakját. Igen, arany hegye is volt. Mégis...

– Ez meg mi? – kérdezte Joe-t, amikor az előjött a fürdőből.

Joe kivette a tollat Juliana kezéből, és visszatette a kisbőröndbe. Milyen óvatosan bánt vele! Ez feltűnt a lánynak, és el is gondolkodott, vajon miért. Nem értette.

– Neked minden gyanús? – kérdezte Joe jókedvűen. Vidámabbnak tűnt, mint eddig bármikor. A férfi rajongva ölelte át a derekát, a fülébe sóhajtott, a karjába ragadta, ringatta és a szemébe nézett. Juliana érezte a forró leheletet az arcán. A férfi addig szorította, míg ő fel nem nyögött.

– Dehogy – felelte Juliana. – Csak lassan szokom meg a változást – de azért még félek tőled, gondolta. Annyira félek, hogy el sem merem neked mondani.

– Ki az ablakon! – kiáltott Joe, felkapta és elindult vele a szobán keresztül.
– Most repül a kismadár!

– Hagyd abba!

– Csak vicceltem. Figyelj, mi valójában vonulni megyünk. Ahogy a Duce is bevonult Rómába. Emlékszel, nem? Carlo bácsi is velük vonult. Most mi is vonulunk, kicsiben. Nem lesz olyan jelentős, nem kerül be a történelem-könyvekbe, de vonulunk. Rendben?

Joe előrehajtotta a fejét, és olyan hevesen csókolta szájon, hogy a foguk összekoccant.

– Gyönyörűek leszünk új ruhában – mondta a férfi. – És te megtanítasz szépen beszélni és viselkedni. Illedelmesen. Rendben?

– Szépen beszélsz – mondta Juliana. – Még nálam is szebben.

– Dehogy – mondta, és váratlanul megkomolyodott. – Nem beszélek szépen. Igazi digó akcentusom van. Azt ne mondd, hogy nem tűnt fel a büfében.

– Na és? – mondta Juliana. Nem tartotta lényegesnek.

– Csak egy nő tudhatja igazán, hogyan kell viselkedni – mondta Joe, ahogy visszavitte, és az ágyra ejtette. Az ágy nyikorogva rugózott. – Nők nélkül versenyautókról és lovakról beszélünk csak, malac vicceket mesélünk, és nem létezne a civilizáció.

Mennyire furcsa vagy most, gondolta Juliana. Nyugtalan és elmélkedő, míg rád nem jön a mehetnék, akkor viszont teljesen megszállott leszel. Valóban kellek neked? Dobjál csak bátran, hagyj itt, nem te lennél az első. Én simán dobnálak, ha rám jönne a mehetnék.

– Ezt a fizetésedből teted félre? – kérdezte, ahogy a férfi felöltözött. Nem volt kevés. Persze a keleti parton volt pénz bőven.

– Még nem láttam kamionost, akinek ilyen jól menne...

– Szerinted kamionos vagyok? – vágott közbe Joe. – Csak azért jöttem abban a kamionban, hogy ne tudják kifosztani. Testőr vagyok, nem sofőr. Kamionosnak néztél? Jó az álcám, nem? Alvó kamionos a vezetőfülkében...

Ledobta magát egy székbe a szoba sarkában, hátradőlt, mintha aludna, nyitott szájjal, szétvetett végtagokkal.

– Jó, nem? Látod? – kérdezte.

Juliana először nem vette észre. Aztán látta meg, hogy a férfi egy kést tart a kezében, vékony pengéjű kést, mint a konyhában a hústű. Te jó ég, gondolta. Honnan került ez elő, talán az ingujjából? Vagy a levegőből?

– Ezért alkalmazott a Volkswagen. A szolgálati minősítem miatt. Megvédtük magunkat Haselden kommandójától – fekete szeme felcsillant, Julianára vigyorgott. – Na, találj ki, ki végzett az ezredessel? Elkaptuk őket a Níluson, őt és a Sivatagi Kommandó másik négy emberét. Hónapokkal a kairói hadjárat után. Egy este ránk törtek, benzin kellett nekik. Aznap én álltam őrt. Haselden odalopakodott, az arca és a teste koromfeketére volt kenve, még a keze is. Akkor éppen nem volt náluk drót, csak gránátok meg géppisztolyok. Túl hangosak. A nyakamat próbálta kitekerni, eltörni a nyakcsigolyámat, de én voltam az erősebb. Joe nevetve pattant fel a székből.

– Pakoljunk be! Mondd meg a konditeremben, hogy kiveszel néhány napot. Csörögj rájuk.

A beszámolója nem volt elég meggyőző. Juliana nem hitt neki. Talán nem is járt soha Észak-Afrikában, talán nem is harcolt a tengelyhatalmak oldalán, talán egyáltalán nem is harcolt a háborúban. Kik fosztanának ki egy kamiont? – tűnődött. Még soha nem hallott olyan kamionról, ami átment Canon Cityn és fegyveres őr védte volna. Talán az USA-ban sem élt, talán mindent, amit mondott, csak most talált ki, hogy bevágódjon, hogy kelepcébe csalja, hogy romantikusnak tűnjön.

Talán nincs ki minden kereke, gondolta. Talán ironikusan sor kerülhet a valóságban is arra, amit már annyiszor eljátszottam: dzsudóval védem meg magamat. Hogy megvédjem a... szüzességemet? Az életemet, gondolta. De valószínűleg csak egy szerencsétlen, senkiházi digó, aki dicsőségről fantáziái a sárban, most meg kalandot akar, fel akarja élni minden pénzét, elmulatni, hogy utána ugyanott folytassa, mint eddig: a szürke hétköznapiakban. És kell egy pipi is a buliba.

– Rendben – mondta Juliana. – Rájuk csörgök.

Ahogy átment az előszobán, azt gondolta, drága ruhákat vesz majd nekem és egy luxushotelben szállunk meg. Minden férfi áhítozik legalább egyetlen elegáns asszonyra az életben, még ha magának is kell megvennie a ruhákat. Ez a dözsölés bizonyára Joe Cinnadella legfőbb vágya. Egész okos, talán még jól belém is látott, lehet, hogy valóban neurotikusan félek a férfias férfiaktól. Frank is tudta. Erre ment rá a kapcsolatunk, ezért félek most is, ezért nem tudok benne megbízni.

Mikor visszatért a telefonfülkétől, Joe elmerülten olvasta a *Sáskát*, az arca komor volt, semmiről nem vett tudomást.

– Nem azt mondtad, hogy nekem adod olvasni? – kérdezte Juliana.

– Olvashatod, miközben vezetek – mondta Joe, anélkül, hogy felnézett volna.

– Te vezetsz? De az én autómmal megyünk! Joe egy szót sem szólt, csak olvasott tovább.

Robert Childan a kasszánál állt, amikor az üzletbe belépett egy magas, karcsú, sötét hajú férfi. Divatjamúlt öltönyt hordott, és egy nagy, fonott kosarat hozott a kezében. Lerítt róla, hogy ügynök. De hiányzott a vidám mosoly, helyette gyászos, mogorva képet vágott. Inkább villany- vagy vízvezetékyszerelő, gondolta Robert Childan.

Miután az előző vevő fizetett és elment, Childan megszólította a férfit:

– Kinek dolgozik?

– Edfrank Ékszerek – dünnyögte az alak. Lerakta a kosarat az egyik pultra.

– Még nem hallottam róluk – mondta Childan, és odaslattyogott. A férfi lecsatolta a kosár tetejét, és egy sor felesleges, drámai mozdulattal kitarta.

– Kézimunka. Mindegyik egyedi darab. Mindegyik eredeti. Bronz, réz, ezüst. Kovácsoltvas.

Childan belekukkantott a kosárba. Fémékszerek fekete bársonyon. Különös.

– Köszönöm, nem tartozik a profilomhoz.

– Valódi amerikai művészet. Kortárs.

Childan elutasítóan rázta a fejét, ahogy visszament a kasszához.

Az alak még egy ideig ottmaradt, szerencsétlenkedett a bársonytálcákkal és a kosárral. Se ki nem vette, se vissza nem rakta a tálcákat, úgy tűnt, mintha fogalma sem lenne, mit csinál. Childan összefonta a karját, és a nap problémáin járt az agya. Kettőre meg volt beszélve egy találkozón, antik csészéket kellett bemutatnia. Háromra várt vissza egy halom műtárgyat a Cal laboratóriumából, melyeket eredetiségvizsgálatra küldött. Egyre több darabot vizsgáltatott meg az utóbbi hetekben. A kellemetlen revolveres eset óta.

– A bronz tiszta bronz – mondta az ember a fonott kosárral, és feltartott egy karkötőt. – Nem csak bevonat.

Childan szótlánul bólintott. Még egy ideig itt téblábol, játszadozik az árujával, aztán majd elmegy.

Csöngött a telefon. Childan felvette. Egy ügyfél egy ódon, nagyon értékes hintaszék felől érdeklődött, amit Childan újítottatott fel neki. Még nem készült

el, és Childannek meggyőző magyarázatot kellett kitalálnia. A kirakatüvegen át a déli forgalmat bámulta, közben a telefonban olyanokat ismételgetett, hogy “az igazat megvallva”, meg “biztosíthatom önt”. A megnyugtató ügyfél végül lerakta.

Semmi kétség, gondolta, amint letette a kagylót. A revolveres ügy nagyon megrázta. Többé nem tekintett az áruira a régi büszkeséggel. Egy ilyen kis apróság is milyen nagy hatással bírhat. Mint a gyerekkori felismerések, az élet tényei. A műkincsek értéke nem csak az ország történelmével van összefüggésben, elmélkedett, hanem a sajátunkkal is, a korai éveinkkel. Mintha, gondolta, a születési anyakönyvünk hitelességét vonnánk kétségbe. Vagy apánkról alkotott képünket.

Például nem is emlékszem Rooseveltre. Mégis tudok az életéről mindent, annyit hallottam róla. Finoman az agykérgembe ültették a mítoszt. Mint, gondolta, a Hepplewhite vagy a Chippendale és más bútorstílusok mítoszáét. Vagy inkább azt, hogy itt meg itt evett Lincoln. Ezzel az ezüstkannállal vagy késsel vagy villával. Nem láthatod a szemeddel, de a tény az tény.

– Rendelésre is dolgozunk – mondta az ügynök a másik pultnál. Még mindig a tálcákkal és a fonott kosárral ügyetlenkedett. – Ha bármelyik vevőjének saját ötlete lenne, mi kivitelezünk.

A hangja el-elcsuklott, mintha fojtogatnák. Krákogott, Childanre nézett, majd a kezében egy ékszerre. Nyilvánvalóan nem tudta, hogyan kell távozni. Childan szótlanul mosolygott.

Nem az én felelősségem. Magának kell kimennie. Még ha megalázó helyzetbe is került.

Nem könnyű, kellemetlen lehet. De senki nem kényszerítette rá, hogy ügynök legyen. Mindenkinek megvan a maga gondja. Vegyünk például engem. Egész nap el kell viselnem a japcsikat, mint ezt a Mr. Tagomit. Egy hangsúllyal, egy nyelvi fordulattal beverik az orromat, megkeserítik az életemet.

Támadt egy ötlete. Ennek a pasasnak aztán nyilván semmi tapasztalata nincs. Csak rá kell nézni. Talán bizományba is ideadja. Érdemes próbát tenni.

Childan megköszönte a torkát. A férfi felkapta a tekintetét, és az arcába bámult.

– Úgy néz ki, van egy szabad félórám – mondta Childan, ahogy elindult a férfi felé, még mindig összefont karral. – Semmit nem ígérhetek, de nyugodtan vegye elő az áruit. Csináljon egy kis helyet, rakja arrébb a nyakkendőket – mutatott a pultra.

A férfi bólintott, és egy kis helyet csinált magának a pulton. Kinyitotta a kosarát, és újból a bársonytálcákkal kezdett szerencsétlenkedni.

Most mindent előszed, gondolta Childan. Egy órán át fogja itt nekem rendezgetni. Fontoskodik és igazítgatja, míg minden a helyén nem lesz. Ugrándozik. Reménykedik. A szeme sarkából figyel majd végig. Látni akarja, érdekel-e egyáltalán.

– Ha elkészül – mondta Childan –, és még marad időm, megnézem. A férfi lázasan folytatta a pakolást, mintha darázs csípte volna meg. Ekkor több vevő is belépett, és Childan üdvözölte őket. Velük foglalkozott, meghallgatta kívánságaikat, és el is feledkezett az árujával szerencsétlenkedő ügynökről. Az meg, felismerve a helyzetet, csendesebben folytatta, ne zavarjon meg senkit. Childan eladott egy borotválkozó bögrét, aztán majdnem egy kézzel szőtt szőnyeget is, és előleget vett fel egy perzsára. Telt az idő. Végre távoztak a vevők. Újra kettesben maradtak az üzletben.

Az ügynök elkészült. A teljes ékszergyűjteményt elrendezte a pultra fektetett fekete bársonytálcákon.

Childan ráérősen odament, rágyújtott egy Mosolyországra, és ahogy megállt, előre-hátra himbálózott a sarkán. Dúdolt. Az ügynök csendben állt. Egyikük sem szólalt meg.

Végre Childan egy brossra mutatott.

– Ez tetszik.

– Szép darab – hadarta az ügynök. – Egy karcolást nem talál rajta. Semmi nyoma a drótkefének. Finom porral volt csiszolva. Nem fakul. Műanyag lakkal fújtuk be, ami hosszú évekig bírja. A kapható legjobb ipari lakk.

Childan bólintott.

– Azzal kísérleteztünk – mondta az ügynök –, hogy a jól bevált ipari technikákat használtuk fel az ékszerek készítésénél. Tudomásunk szerint ezt mi csináljuk először. Nem használunk öntőmintát. Egyenesen a fémmel dolgozunk. Hegesztünk és forrasztunk – szünetet tartott. – Minden kézimunka.

Childan kivett két karperecet. És egy brosst. És még egy brosst. Egy pillanatig a kezében tartotta, majd félretette őket. Az ügynöknek megrándultak az arcizmai. Reménykedett. Childan megnézte az egyik nyaklánc árcímkéjét.

– Ez... – kezdte mondani.

– A teljes ár. Önnek csak a felébe kerül. És ha úgy kábé száz dollárnyit vesz, akkor még két százalék kedvezményt is adunk.

Childan újabb darabokat tett félre egyesével. Az ügynök mindegyik után egyre izgatottabb lett, egyre jobban hadart, aztán már ismételte magát, sőt, értelmetlen hülyeségeket mondott, mindezt érzelmekkel töltve és nagyon sietősen. Ez valóban azt hiszi, hogy vevőre akadt, gondolta Childan. Ő maga semmit nem mutatott ki, csak játszott tovább a játékot: egyesével vette ki az ékszereket.

– Az különösen szép – gagyogott az ügynök összevissza, ahogy Childan kihalászott egy óriási fülönfüggőt, majd leállt. – A legjobb darabokat választotta ki. A legjobbakat.

A férfi felnevetett.

– Igazán jó ízlése van – folytatta, és a szeme ide-oda cikázott, ahogy fejben adta össze a kiválasztott darabok árát. Mennyi lehet a végösszeg?

– Elvünk, hogy új típusú árut – mondta Childan – csak bizományba veszünk át.

Néhány másodpercig az ügynöknek nem esett le, miről van szó. Abbahagyta a beszédet, és értetlenül bámult. Childan rámosolygott.

– Letétbe – ismételte meg végre az ügynök.

– Meggondolta magát? – kérdezte Childan.

– Azaz itt hagyom – dadogta a férfi. – És ön csak akkor fizet, amikor...

– Az öné a bevétel kétharmada. Ha az áru elkelt, így többet keres rajta. Persze várnia kell – Childan vállat vont. – Az ön választása. Talán még a kirakatba is ki tudom tenni. És ha van rá kereslet, akkor minden bizonnyal legközelebb, egy hónap múlva, vagy amikor aktuális, a következő megrendelésnél, hát, talán már tisztábban meg tudom ítélni a helyzetet, és lehet, hogy rögtön is tudok majd fizetni.

Az ügynök már legalább egy órája itt áll az áruval, gondolta Childan. Mindent kipakolt. Minden összekeveredett, a holmija összevissza hevert a bársonyon. Még egy óra, amíg rendezetten bepakolja, hogy máshova is elvigye. Csendben álltak. Egyikük sem szólt egy szót sem.

– Amiket félretett – mondta az ügynök halkán. – Ezeket venné át?

– Igen, itt hagyhatja mindet – Childan hátrasétált az üzlet mögötti irodába.

– Összeírom, hogy önnek is meglegyen, mi marad itt.

Elővette a jegyzetfüzetét, és hozzátette:

– Gondolom, tisztában van azzal, hogy ha árut bizományban hagy, az üzlet nem vállal felelősséget sérülés vagy lopás esetére.

Egy kis sokszorosított nyugtát nyomott a férfi elé, hogy írja alá. Ha a megmaradt darabokat az üzlet visszaküldi, de nem tud minden egyes darabbal elszámolni, a hiányzó darabokat ellopottnak kell tekinteni. Minden üzletben lopnak, mondta magában Childan. Főleg, ha ilyen kis darabokról van szó, mint az ékszer.

Robert Childan soha semmin nem vesztetett. Nem kellett fizetnie ezekért az ékszerekért, nem fektetett be ilyen jellegű üzletbe. Ha eladott akár egyet is, nyeresége volt, ha nem, hát meghatározatlan idő után visszaküldte, legalábbis annyit, amennyi nem tűnt el.

Childan összeírta a listát. Aláfirkantotta, és egy másolatot az ügynöknek adott.

– Hívjon fel úgy egy hónap múlva – mondta. – Hogy tudja, mennek-e. Elvitte a kiválasztott darabokat az üzlet hátsó részébe, és otthagya az ügynököt, szedje össze a többit.

Nem gondoltam volna, hogy belemegy, gondolta. Soha nem lehet tudni. Érdemes mindig próbát tenni.

Mikor legközelebb felnézett, az ügynök már indulásra készen állt: a hóna alá fogta a fonott kosarát, és a pult is üres volt, aztán hirtelen megfordult, odajött, valamit felé nyújtott.

– Igen – mondta Childan. Éppen a postáját olvasta.

– A cégkártyánk – az üzletember letett egy furcsa kis négyszögletes, szürke és piros papírdarabot Childan asztalára. – Edfrank Egyedi Ékszerek. Rajta van a címünk és telefonszámunk. Ha esetleg kapcsolatba szeretne lépni velünk.

Childan bólintott, csendesen rámosolygott, és visszatért a levelekhez.

Amikor legközelebb felnézett, az üzlet üres volt, az ügynök már elment.

Bedobta a pénzt az ötcentes automatába, és elgondolkodott, miközben a csésze forró, instant teát kortyolgatta.

Vajon lesz rá vevő? Kétlem. De valóban szép a kivitelezés. És tényleg nem láttam még hasonlót sem. Megvizsgálta az egyik brosst. Rendkívül érdekes forma. Nem amatőrök, az biztos.

Kicsérélem az árcímkéket. Sokkal többért adom. Ki kell hangsúlyoznom, hogy kézimunka. És egyedülálló. Eredeti. Kis szobrocskák. Ezeket meg kell fizetni. Több mint ékszer. Exkluzív műalkotás a csuklón, a gomblyukban.

És egy másik oka is volt, amivel maga is csak most kezdett tisztába jönni. Ezeknek nem lehetett kétséges az eredete. Nem hamisak. Mert a hamisítványok előbb-utóbb az egész amerikai műtárgy-kereskedelmet csődbe juttathatják. Nem ma, nem holnap, de egyszer biztosan, ki tudja, mikor.

Nem lehet minden vasat a tűzben tartani. A zsidó gengszter látogatása talán csak a kezdet volt. Ha csendben modern árukészletre is szert teszek, kortárs tárgyakra, amelyeknek sem valódi, sem képzelt történelmiségük nincs, talán előnyöm is lesz a konkurenciával szemben. Pláne, ha ez még egy centembe se kerül.

Hátradőlt a székével, a falnak támasztotta, és a teát szürcsölte gondolkodás közben.

A Pillanat változik. Készen kell lenni, hogy mi is kövessük és változtassunk. Vagy az ember ott marad a zátonyon. Alkalmazkodni kell.

Ez a természetes szelekció, gondolta, ez a fennmaradás törvénye. Tartsd nyitva a szemed, tudd, mi történik körülötted. Tanuld meg a játékszabályokat, tartsd magad az élet törvényeihez. Légy a megfelelő időben a megfelelő helyen, és tedd, amit tenned kell.

Légy a jin híve. A keletiek tudják. Azok az okos fekete jin szemek.

Hirtelen remek ötlete támadt. Abba is hagyta rögtön a hintázást. Két legyet egy csapásra. Izgatottan felpattant. Be kell csomagolni a legszebb ékszereket. Természetesen árcédula nélkül. Broszt, karkötőt, fülbevalót, valami szépet. Utána, mivel különben is elhagyom az üzletet, már majdnem kettő van, elsétálok Kaszuráék házához. Mr. Kaszura, Paul, ügyis munkában van. Mrs. Kaszura, Betty, viszont valószínűleg otthon lesz.

Meglepem egy ilyen eredeti amerikai alkotással. Személyes ajándékom lenne, hogy nemes jóindulatával viszonzza, így kell egy új termékcsaládot beindítani. Hát nem gyönyörű? Az üzletben nagy választék van, ugorj be valamikor, satöbbi. Ez a tiéd, Betty.

Megremegett. Kettesben lennének a lakásban, Betty meg én. A férj munkában. Tökéletes ürügy.

Teljesen biztonságos.

Kell egy kis doboz, csomagolópapír, meg egy masni. Robert Childan nekilátott Mrs. Kaszura ajándékát becsomagolni. Sötét, karcsú, vonzó nő, keleti selyemköntösben, magassarkú cipőben. Talán ma kék színű, divatos pamutpizsamában lesz, lazán és kényelmesen öltözve, otthonosan.

Vagy túl vakmerő lennék? Túl illetlen? Paul neheztelne. Rájönné, és rosszul reagálna. Fogjam vissza magam? Vigyem az ajándékot inkább Paulhoz, az irodába? Neki mondjam el a szöveget? És kérjem meg, hogy adja át Bettynek az ajándékot? Úgy nem keltene gyanút. És, gondolta Robert Childan, felhívnám Bettyt holnap telefonon, vagy a következő nap, hogy megtudjam, mit gondol.

Igen. Ez így még biztonságosabb.

Amikor Frank Frink észrevette társát az utcán, rögtön látta, hogy nem járt szerencsével.

– Mi történt? – kérdezte, ahogy kivette kezéből a fonott kosarat, és berakta a furgonba. – Jézusom, vagy másfél órát elvoltál, ilyen sok időbe tellett, hogy nemet mondjon?

– Nem mondott nemet – mondta Ed. Fáradtnak tűnt. Beült a furgonba.

– Akkor meg mi a fenét mondott? – Frink felnyitotta a kosarat, és látta, hogy a legjobb darabok mind hiányoznak. – Sokat megvett. Akkor meg mi bajod van?

– Bizományba...

– És belementél? – nem hitt a fülének. – Hiszen megbeszéltük...

– Nem tudom, mi történt.

– Az istenit! – csattant fel Frink.

– Ne haragudj. Úgy tett, mintha meg akarná venni. Sokat kiválasztott. Azt hittem, megveszi.

Hosszan ültek a furgonban, némán, nem mentek sehová.

Szörnyű két hét állt Mr. Baynes mögött. A szállodai szobájából minden délben felhívta a Kereskedelmi Kirendeltséget megtudakolni, hogy bejelentkezett-e már az idős úr. Mindig, változatlanul, nemleges volt a válasz. Mr. Tagomi minden nappal egyre hűvösebb és formálisabb lett. Ahogy Mr. Baynes arra készült, hogy tizenhatodszor is odatelefonáljon, arra gondolt, előbb vagy utóbb úgymint közlik majd vele, hogy Mr. Tagomi nincs bent. Azaz többet nem fogadja majd a hívásomat. És akkor ennek annyi.

Mi történhetett? Hol van Mr. Jatabe?

Azért el tudta képzelni, mi jött közbe. Martin Bormann halála megrémítette Tokiót. Mr. Jatabe már bizonyára úton volt San Franciscóba, amikor új utasítást kapott. Térjen vissza a Hazai-szigetekre további megbeszélésre.

Balszerencse, Mr. Baynes tudta jól. Még végzetes is lehet.

De nem mozdulhatott, San Franciscóban kellett maradnia. És még mindig azt a megbeszélést próbálta összehozni, amiért eleve érkezett. Negyvenöt perc Berlinből a Lufthansa rakétájával, aztán meg ez. Bolond korban élünk. Bárhova elmehetünk, ha kedvünk tartja, még más bolygókra is. Csak aztán minek? Hogy egész nap ücsörögjünk, míg ki nem szikkad a remény és az akaraterőnk? Míg nem fásulunk bele végleg az életbe. Közben a többiek meg élnek munkás napjaikat, és nem ücsörögnek, nem várnak reménytelenül.

Mr. Baynes kézbe vette a Nippon Times déli kiadását, és újból elolvasta a fő híreket.

DR GOEBBELS AZ ÚJ BIRODALMI KANCELLÁR

Meglepő megoldáshoz folyamodott a Párt vezetése. A rádió elhangzott beszéd valószínűleg meghatározta az események alakulását. Berlinben tömegek ünnepelnek. Mindenki lázasan várja, hogy az új kancellár megtartsa első beszédét. Feltételezhetően Göringet nevezik ki Rendőrfőkapitánynak Heydrich helyére.

Újra elolvasta a teljes cikket. Utána eltette az újságot, majd felvette a telefont, és kérte a Kereskedelmi Kirendeltség számát.

– Mr. Baynes beszél, kérem kapcsolják Mr. Tagomit.

– Egy pillanat, uram.

Nagyon hosszúra nyúlt a pillanat.

– Halló, itt Mr. Tagomi.

Mr. Baynes nagy levegőt vett.

– Kérem, bocsásson meg a kialakult kényelmetlen helyzetért, de...

– Á, Mr. Baynes!

– Az ön kedvességét, uram, nem lehet felülmúlni. Egyszer, bizonyos vagyok benne, ön is megérti, miért kell folyamatosan halogatnom a tárgyalásunkat...

– Sajnálom, de az öregúr még nem érkezett meg.

– Reméltem, hogy talán tegnap óta... – Mr. Baynes összeszorította a szemét.

– Sajnálom, de még nem, uram – mondta már az udvariasság határán. – Ha nem haragszik, Mr. Baynes, egy sürgős ügy vár.

– Viszonhallásra – köszönt el Mr. Baynes. A vonal kattant. Mr. Tagomi köszönés nélkül tette le. Mr. Baynes lassan rakta vissza a kagylót.

Lépnem kell. Nem lehet tovább várni.

A felettesei nagy nyomatékkel, többször is figyelmeztették, hogy semmilyen körülmények között nem léphet kapcsolatba az Abwehrrel. Egyszerűen addig kellett várnia, amíg összeköttetésbe nem kerül a japán katonai megbízottal, majd tárgyalnia kellett a japánokkal, és utána pedig visszatérnie Berlinbe. De azt senki nem vette számításba, hogy pont ekkor hal meg Bormann. Ezért a parancsok helyett gyakorlati megfontolásokat kellett követnie. És mivel nem volt kivel megbeszélnie az ügyet, teljesen a saját megfontolásaira volt hagyatva.

A Csendes-óceáni Államok területén legalább tíz Abwehr alkalmazott tevékenykedett, de közülük néhányról, sőt, talán mindről tudott a helyi SD, és tekintélyes területi főnöke, Bruno Kreuz vom Meere. Egyszer, még évekkel korábban, találkozott Brunoval egy pártgyűlésen. Rendőri körökben Brunot hírhedt presztízs övezte, mert állítólag ő buktatta le még 1943-ban a brit-cseh merényletet Reinhard Heydrich ellen, és ezáltal, úgy is mondhatjuk, ő mentette meg a hóhért a kivégzéstől. Mindenesetre Bruno Kreuz vom Meere már akkor megindult az SD ranglétráján felfelé. Nem egyszerű rendőrhivatalnok volt.

Valójában nagyon veszélyes embernek számított.

Fennállt annak a kockázata, hogy a berlini Abwehr és a tokiói Tokkoka minden elővigyázatossága ellenére az SD tudomást szerzett a San Fransiscó-i Kereskedelmi Kirendeltség irodájába tervezett találkozóról. Bár ez végül is japán felségterület volt, és így az SD-nek hivatalosan nem állt hatalmában közbelépni, megtehették viszont, hogy a német résztvevőt, aki ebben az esetben ő maga volt, letartóztassák, amint a Birodalom területére visszatér. A japán résztvevő, vagy maga a találkozó ellen viszont nem tudtak mit tenni.

Legalábbis Baynes ebben reménykedett.

Lehetséges, hogy az SD őrizetbe vette volna a japán öregembert valahol útközben? Hosszú volt az út Tokió és San Francisco között, főleg egy ennyire idős embernek, aki túl törekeny volt a repüléshez.

Meg kell próbálnom megtudni a feletteseimtől, gondolta Mr. Baynes, hogy lehet-e még Mr. Jatabéra számítani. Nekik tudniuk kell. Tudniuk kell, ha az SD letartóztatta, vagy ha visszahívta a tokiói kormány.

És ha utolérték az öregurat, jött rá, akkor értem is jönni fognak.

A helyzet még ilyen körülmények között sem volt reménytelen. Ahogy teltek a napok, és Mr. Baynes egyedül várt a szobájában az Abhirati Hotelben, egy terv öltött benne formát.

Jobb lenne Mr. Tagominak átadni az információt, mint üres kézzel térni vissza Berlinbe. Úgy legalább esély lenne rá, még ha nem is valami nagy, hogy a megfelelő emberekhez végül eljusson. Mr. Tagomi viszont csak hallgatni tudott, ez volt a terv gyenge pontja. Legfeljebb meghallgatja és az emlékezetébe vési, és a lehető leghamarabb hazatér, üzleti úton, a Hazai-szigetekre. Mr. Jatabe ezzel szemben a politikai döntéshozatal szintjén állt. Nem csak hallgatott, de meg is hallgatták.

De így is jobb volt a semminél. Kezdték kifutni az időből. Nem lehetett már előlről kezdeni a szervezést. A körülményes és óvatos munka hónapokat vett igénybe, hogy egy német és egy japán politikai csoport embereit titokban összehozzák.

Mr. Tagomit felettébb meglepné, gondolta savanyúan, ha hirtelen ilyen súlyos tudás és felelősség nyugodna a vállán. Nem éppen injekciós téglék leírása...

Talán idegösszeroppanást kap. És aztán vagy kiadja az információt annak, aki éppen a közelében van, vagy kitörli az emlékezetéből, mintha nem tudna semmiről, mintha soha nem is hallott volna róla. Lehet, hogy eleve nem hinne nekem. Vagy egyszerűen felkelne, meghajolna, elnézést kérne, és magamra hagyna, amint belekezdenék.

Tapintatlannak tartana, hiszen nem tartoznak rá az ilyen ügyek.

Könnyű neki, gondolta Mr. Baynes. Gyorsan és gond nélkül háríthat, könnyen ki tudná vágni magát az egészből. Bárcsak a helyében lehetnék.

Bár, ha mindent végiggondolok megint, még Mr. Tagominak sem olyan könnyű. Nincs jobb helyzetben nálam. Nem kell engem meghallgatnia, nem kell a szavakra odafigyelnie. De később. Amikor már nem csak szavak lesznek. Ha ezt most meg tudnám vele értetni. Vagy azzal, akivel a végén módomban lesz beszélni...

Mr. Baynes kilépett a szobájából, leliftezett a szálloda halijába, kint az utcán a portással fogatott egy riksát, és már tekert is vele keményen a kínai, fel a Market Streeten.

– Megjöttünk – mondta a kínainak, amikor meglátta a keresett táblát. – Álljon le a kanyar után.

A riksa megállt egy tűzcsapnál. Mr. Baynes kifizette és elküldte. Úgy tűnt, senki nem követte. Mr. Baynes gyalog ment tovább. Egy pillanattal később, elvegyülve a járókelők között, belépett a nagy belvárosi Fuga Áruházba.

Tele volt emberrel. Pult pult hátán. Eladó lányok, főleg fehérek, köztük egy-egy japán üzletvezető. Hatalmas hangzavar fogadta.

Némi kavargás után megtalálta a férfiosztályt. A nadrágok között nézelődött. Egy fiatal fehér eladó lépett hozzá, és barátságosan üdvözölte.

– Visszajöttem azért a sötétbarna gyapjúnadrágért, amit tegnap néztem ki – mondta Mr. Baynes, majd amikor az eladó szemébe nézett, még azt is hozzátette. – Nem magával beszéltem tegnap. Magasabb férfi volt, vörös bajusszal. Kimondottan sovány. A névtábláján az állt, hogy Larry.

– Ebédelni ment. Hamarosan visszatér – mondta az eladó.

– Felpróbálom ezt a próbafülkében – mondta Mr. Baynes, és leemelt egy nadrágot az állványról.

– Természetesen, uram – az eladó egy üres fülke felé mutatott, majd arrébbment, hogy egy másik vevőt szolgáljon ki.

Mr. Baynes bement a fülkébe, és bezárta maga mögött az ajtót. Két szék volt, leült az egyikre és várt.

Néhány perc múlva kopogott valaki. A próbafülke ajtaja kitárult, és belépett egy alacsony, középkorú japán férfi.

– Ön külföldről érkezett, uram? – kérdezte Mr. Baynest. – Nekem kell jóváhagynom, hogy hitelre vásároljon.

Becsukta maga mögött az ajtót, és leült. Mr. Baynes elővette a pénztárcáját, és odaadta a japánnak, aki átnézte a tartalmát. Megakadt a szeme egy lány fényképén.

– Nagyon csinos!

– A lányom, Martha – mondta Mr. Baynes.

– Nekem is van egy Martha nevű lányom – mondta a japán. – Chicagóban tanul zongora szakon.

– Az én lányom most házasodik.

A japán visszaadta a pénztárcát és várakozóan ült.

– Már két hete itt vagyok – mondta Mr. Baynes. – És Mr. Jatabe még nem jelentkezett. Azt szeretném megtudni, jön-e végül? És ha nem, akkor mi a teendő.

– Jöjjön vissza holnap délután – mondta a japán, és felállt. Mr. Baynes is felállt. – Visszontlátásra.

– Visszontlátásra – búcsúzott Mr. Baynes. Kilépett a próbafülkéből, visszaakasztotta a nadrágot, és kísért a Fuga Áruházból.

Ez nem tartott sokáig, gondolta, ahogy a nyüzsgő belvárosi utcán sétált a többi járókelő között. Tényleg ilyen gyorsan meg tudja szerezni az infor-

mációt? Kapcsolatba lép Berlinnel, továbbítja a kérdéseimet, kódol és dekódol. Minden belefér ennyi időbe?

Ezek szerint igen.

Korábban kellett volna felvennem az ügynökkel a kapcsolatot. Sok felesleges aggodalmat és fáradságot spóroltam volna meg. És láthatólag nem fenyegetett semmilyen veszély, minden olyan simán ment. Az egész nem tartott tovább öt-hat percnél.

Mr. Baynes tovább sétált, és a kirakatokat nézte. Már sokkal jobban volt. Azon kapta magát, hogy egy lepukkant mulató kirakatsíkját bámulja: egy kopott, légyiszkos, kifakult fehér aktot. A mellei úgy lógtak, mint a félig leeresztett röplabdák. A kép szórakoztatta, megállt előtte. Az emberek szinte fellökték, ahogy a Market Streeten mindenki rohant a maga dolga után.

Végre legalább tett valamit.

Micsoda megkönnyebbülés!

Juliana kényelmesen olvasott a kocsiajtónak támaszkodva. Mellette Joe vezetett, fél kézzel lazán fogva a kormányt, az ablakon kilógott a könyöke, a szájából meg egy cigaretta, enyhén az alsó ajkához tapadva. Jól vezetett, és már hosszú utat tettek meg Canon City óta.

Az autórádióból dőlt a sörkertekbe illő érzelgős népzene, egy harmónika együttes mindenféle polkákat játszott. Juliana soha nem tudta megkülönböztetni az egyik dalt a másiktól.

– Csöpög – mondta Joe, amikor véget ért a szám. – Sokat tudok a zenéről. Megmondom, ki volt nagy karmester. Szerintem te nem is emlékszel rá. Arturo Toscanini.

– Nem – mondta Juliana, de nem nézett fel a könyvből.

– Olasz volt, a náci a politikai nézetei miatt nem engedték, hogy a háború után is vezényeljen. Már meghalt. Nem szeretem ezt a von Karajant, a New York-i Filharmonikusok karmesterét. A munkásszállásról az ő koncertjeire kellett járnunk. Nem hiába vagyok digó... találd ki, mit szeretek én igazán – Julianára nézett. – Tetszik a könyv?

– Lebilincsel.

– Szeretem Verdit és Puccinit. New Yorkban viszont csak a tragikus és dagályos németek mennek, mint Wagner és Orff, és minden héten részt kell vennünk azokon a patetikus, Amerikai Náci Párt rendezte műsorokon a Madison Square Gardenben, tudod: rengeteg zászlóval és fáklyával és pergő dobbal és trombitával. A gót törzsek történetét, vagy valami hasonló nevelő

célzatú szart játszanak, nem is beszédben mondják el, hanem eléneklik, csak hogy azt mondhassák, művészet. Ismerted New Yorkot a háború előtt?

– Ismertem – mondta. Nem akarta félbeszakítani az olvasást.

– Milyen remek színházi élet volt még akkoriban! Most meg pont olyan, mint a filmipar, az egész egy berlini kartellé. Tizenhárom éve vagyok New Yorkban, és még egy jó darabot vagy musicalt sem láttam, csak azok a...

– Hagyj olvasni – mondta Juliana.

– És a könyvkiadás sem különb – folytatta Joe zavartalanul. – Az egész egy müncheni kartell kezében van. New Yorkban csak nyomdák vannak, hatalmas nyomdák. Pedig a háború előtt New York volt a világ könyvkiadásának fővárosa. Azt mondják.

Juliana az ujját a fülébe dugta, hogy kizárja a férfi hangját, és az ölében fekvő könyvre összpontosított. Éppen a *Sáska* egy olyan részéhez jutott, amely a televíziót írta le, őt pedig ez teljesen elbűvölte. Főleg az, ahogy kis olcsó készülékeket is készítenek Afrika és Ázsia fejletlen népeinek.

... Csak az amerikai szakértelem és tömegtermelés – Detroit, Chicago, Cleveland, ezek a varázslatos nevek! – fejlettségének köszönhetően juthatott el szinte megállíthatatlanul az olcsó, egy dolláros (kínai kereskedelmi dollár) televíziós készlet minden faluba és tanyára a Távol-Keleten. Mikor a készletet összeállította egy nyurga, túlbuzgó kölyök, aki eddig kiéhezve várt a lehetőségre, amit most a nagylelkű amerikaiak tettek elérhetővé, az a kis eszköz, a maga üveggolyónyi beépített áramforrásával elkezdte venni az adást. És mi volt másoron? A képernyő előtt guggoló falusi ifjak, de gyakran az idősebbek is, először csak szavakat láttak. Utasításokat. Elsőként olvasni tanították meg őket. Aztán jött a többi. Hogyan ássanak mélyebb kutat. Hogyan szántsanak mélyebb barázdákat. Hogyan tisztítsák meg az ivóvizet, hogyan gyógyítsák meg a betegeket. Felettük keringett az amerikai műhold, sugározta a programot, eljuttatva mindenhova. A türelmetlenül várakozó, mohó keleti tömegeknek...

– Az elejétől a végéig olvasod? – kérdezte Joe. – Vagy összevissza, ami érdekes?

– Ez remek – mondta Juliana. – Mi terjesztjük az élelmet és a műveltséget Ázsiában. Emberek millióihoz juttatjuk el.

– Humanitárius tevékenység az egész világban – mondta Joe.

– Igen, a New Deal, Tugwell elnök alatt. A tömegek életszínvonalát növeli. Figyelj – mondta, és hangosan kezdett el olvasni Joe-nak:

... Mert mi volt korábban Kína? Egy szűkölködő, kaotikus ország, amely sóvárogva nézett a Nyugat felé. Nagy, demokratikus elnöke, Csang Kaj-sek hősiesen vezette a kínai népet a háborúban, és vezeti most a békében is, az Újjáépítés Évtizedében. Ez mégsem Kína újjáépítése, mert ez a szinte

természetfölötti, végtelen alföld soha nem épült ki, még mindig az igazak ősi álmát aludta. Fel kellett ébreszteni ezt az óriást, tudatához kellett téríteni, hogy a modern világban ébredjen fel, a sugárhajtású repülő és atomerőművek, autópályák, gyárak és gyógyszerek korában. És honnan máshonnan eredhetne az a villámcsapás, amely felrázza? Csang tudta a választ, már a Japán elleni küzdelemben is. Az Egyesült Államokból. És 1950-re amerikai műszerészek és mérnökök, tanárok, orvosok és mezőgazdászok árasztották el az ország minden tartományát...

– Tudod, hogy mit művel? Ugye átlátsz rajta? – vágta félbe Joe. – Kiemeli a náciizmus legsikeresebb eredményeit, a szociális részeket, a Todt Szervezet tevékenységét és a Speer-féle gazdasági fejlődést, és minek tulajdonítja? Minek az eredményeként tünteti fel? A New Deal eredményeként. A rosszat persze kihagyja, az SS-t, a fajirtást, a szegregációt. Üres utópia! Szerinted ha a szövetségesek nyernek, a New Deal feltámasztotta volna a gazdaságot? Bevezették volna a jóléti intézkedéseket? Ezt írja, nem? Ezt a hülyeséget! Egy olyan állami szintű szindikalizmusról ír, egy olyan, a testületi érdekvépviseleteken nyugvó államról, amit nálunk fejlesztett ki a Duce. Ez a köcsög azt állítja, hogy ami most jó, az akkor is lenne, ami viszont...

– Hadd olvassak – mondta Juliana indulatosan.

Joe vállat vont, és nyomta tovább a szöveget. Juliana folytatta az olvasást, de ezúttal magában.

... És a kínai piac megszámulhatatlan millióinak termeltek a detroiti és chicagói gyárak; az a hatalmas száj soha nem lakott jól, száz év elteltével sem lett volna elég teherautó és téglák és acélrúd és nadrág és írógép és konzervborsó és óra és rádió és szemcsepp. 1960-ra világszerte az amerikai munkás élt a legmagasabb színvonalon, mindezt az USA gazdasági előnyének köszönhette. Az Egyesült Államok már kivonult Japánból, soha nem szállta meg Kínát, és mégis amerikai árut vásároltak Kantonban, Tokióban és Sanghajban, és nem britet. Minden eladás a baltimore-i, Los Angeles-i és atlantai munkások életszínvonalát emelte.

A Fehér Házban a látnokok, a tervek kiagyalói úgy érezhették, hogy már majdnem célba értek. Felfedező rakéták indultak hamarosan a világűrbe a bolygóról, ahol végre megtalálták a megoldást az évszázados gondokra: az éhségre, járványokra, háborúkra és a műveltség hiányára. A Brit Birodalomban hasonló szociális és gazdasági intézkedések ugyanúgy áttörést jelentettek India, Burma, Afrika és a Közel-Kelet népeinek. A Ruhr-vidéki, manchesteri, Saar-vidéki gyárak, a bakui olajipar mind együttműködtek a bonyolult, de eredményes termelésben: Európa lakossága a jólétben sütkérezett...

– Szerintem nekik kellene uralkodniuk – mondta Juliana, és rövid szünetet tartott. – Mindig ők jártak mindenben az élen. A britek. Joe nem válaszolt, hiába várta a lány. Aztán folytatta az olvasást.

... Napóleon látomását valósították meg: az európai népcsoportokat – mivel a Római Birodalom bukása óta állandó háborúskodással balkanizálták a kontinenst – racionálisan homogenizálták. Ez volt Nagy Károly látomása is: az egyesített kereszténység, amelynek hatalma nem csak a belső nyugalomra támaszkodott, hanem az egész világgal kötött békére is, a hatalmi egyensúlyra. Mégis, maradt egy fájdalmas seb.

Szingapúr.

A Maláj Államoknak jelentős kínai lakossága volt, ők tették ki a vállalkozói és üzleti szféra nagy részét, és ez a szorgalmas és jól gazdálkodó polgárság Kína amerikai irányításától várta, hogy az úgynevezett “bennszülöttek” méltányosabb bánásmódban részesüljenek. Brit fennhatóság alatt a sötétebb bőriűeket kizárták a golfklubokból, szállodákból, valamint a jobb éttermekből, és mint az ősidőkben, a busznak és vonatnak csak bizonyos részem utazhattak. Ráadásul, talán legnagyobb csapásként, minden városban külön negyedekeket jelöltek ki a számukra. A “bennszülöttek” ezt mind átlátták, és nem csak otthoni beszélgetések során jegyezték meg, hanem az újságokban is hangoztatták, hogy az Egyesült Államokban a faji kérdést már az ötvenes évekre megoldották. Ott a fehérek és a feketék egymás mellett éltek, dolgoztak és ettek, még a déli államokban is. A második világháborúval véget ért a faji diszkrimináció...

– Baj van? – kérdezte Juliana.

A férfi morgott valamit, nem vette le a szemét az útról.

– Mondd el, mi a vége – mondta Juliana. – Már nem lesz időm befejezni, hiszen már majdnem Denverben vagyunk. Kitör a háború Amerika és Nagy Britannia között? Végül az egyik felülkerekedik és a világ vezető hatalma lesz?

– Bizonyos szempontból nem is olyan rossz könyv – mondta Joe. – A részletek gondosan ki vannak dolgozva. Az USA uralja a Csendes-óceánt, kicsit olyan, mint valójában a Kelet-ázsiai Közös Jóléti Övezet. Felosztják Oroszországot. Kábé tíz évig még működik is. Aztán természetesen jön a baj.

– Miért természetesen?

– Ilyen az emberi természet – magyarázta Joe. – Az államok természete. Bizalmatlanság, rettegés, önzés. Churchill attól tart, hogy az USA fellázítja a dél-ázsiai brit gyarmatokat, mert azok nagy támogatást élveznek a hatalmas kínai lakosság közt, akik Csang Kaj-sek miatt természetesen az USA-val szimpatizálnak. A britek ekkor kiépítik – egy pillanatra a lányra vigyorgott – az úgynevezett “fegyelmi telepeket”. Más néven koncentrációs táborokat.

Többezer kínai árulót tartanak itt őrizetben. Szabotázzsal és propaganda terjesztésével vádolják őket. Churchill annyira...

– Azt mondd, még ekkor is ő lett volna hatalmon?

– Ebben jobb a brit rendszer az amerikaiénál – mondta Joe. – Az USA nyolc évenként kirúgja az elnökeket, függetlenül attól, mennyire vezették jól az országot. Churchill ezzel szemben megtarthatja pozícióját. Amerikának egyetlen hozzá mérhető vezetője sincs, legalábbis Tugwell óta. Sok senkiházi ragadja magához a hatalmat. Ő meg, mármint Churchill, minél öregebb lesz, annál keményebb és zsarnokibb. 1960-ban már egy közép-ázsiai hadvezérhez hasonlított leginkább, senki nem mer vele szembeszállni. Már húsz éve van hatalmon.

– Te jó ég! – mondta Juliana, és a könyv vége felé kezdett lapozgatni, hogy megtalálja azt a részt, amiről Joe beszélt.

– Ebben egyetértek – mondta Joe. – Churchill volt az egyetlen jelentős brit vezér a háborúban. Ha megtartják, jobban jártak volna. Hallgass ide, a fejtől bűzlik a hal. Nagy államnak nagy vezérre van szüksége. Führerprinzip – a vezetés alapelve, ahogy a nácik mondják. És igazuk van, ezt még ez az Abendsen is elismeri. Persze az USA gazdaságilag hatalmas növekedésnek indul, de csak azért, mert a háborúban legyőzi a japánokat, és ezzel átveszi Japán ázsiai piacait. De ez nem elég, nincs bennük lélek. Nem mintha a britekben lenne. Mind a két állam plutokrácia, a gazdagok uralkodnak. Ha nyernek, csak a pénz érdekelte volna őket, az, hogy hogyan lehetnek még gazdagabbak. Ezek már csak ilyenek. Abendsen téved, nem lettek volna szociális reformok, jóléti közmunkák, az angolszász plutokraták nem engedték volna.

Úgy mondd, mint egy elkötelezett fasiszta, gondolta Juliana.

Joe nyilvánvalóan leolvasta az arcáról, mire gondol. Felé fordult, lelassította az autót, és fél szemmel a lányt figyelte, míg a másikkal az autókat.

– Nem vagyok értelmiségi. Azokra nincs szüksége a fasiszmusnak. A tett a fontos. Az elmélet a tettekből fakad. Az érdekképviselői állam megköveteli, hogy megértsük a történelem társadalmi mozgatórugóit. Érted? Mondom: én tudom, Juliana – a hangszíne őszinte volt, szinte bocsánatkérő. – Azok a régi, rohadt pénzorientált birodalmak, Nagy-Britannia, Franciaország és az Egyesült Államok, bár az utolsó csak egy korcs volt, nem is volt igazán birodalom, de azt is csak a pénz hajtotta. Lélektelenek voltak, ezért nem lehetett jövőjük sem. Nem növekedtek belülről. Lehet, hogy a nácik gengszterek. Elfogadom. Szerinted is azok? Helyesen mondtam?

Juliana nem állta meg mosolygás nélkül. Joe olaszos modora nem tette lehetővé, hogy egyszerre vezessen és magyarázzon.

– Abendsen úgy áll hozzá, mintha olyan nagy különbség lenne, hogy végül az USA vagy Nagy-Britannia kerekedik felül. Badarság. Nincs rálátása, fogalma sincs a történelemtől. Egyik kutya, másik eb. Olvastad valaha is a Ducét? Beadta a lelkét. Gyönyörű ember volt, gyönyörű írás. Megmagyarázza az események rejtett valóságát. A háború valóban a régi és az új között zajlott. A pénz – ezért keverték bele a nácik tévesen a zsidókérdést – és a közösségi szellem között, amit a nácik Gemeinschaftnak neveznek, népközösségnek. Mint a szovjetek. Kommuna. Nem így van? A baj, hogy nem, mert a kommunisták belecsempészték a Nagy Pétertől származó pánszláv birodalmi céljaikat is, és a szociális reformok csak a birodalmi ambíciók eszközei lettek.

Mussolini is ezt tette, gondolta Juliana. Pontosan ezt.

– Igen, tragédia, hogy a nácik gengszterek – darálta Joe, ahogy éppen megelőzött egy lassú teherautót. – De a változást a vesztes mindig megszenvedi. Ebben semmi új nincs. Nézd meg a korábbi forradalmakat, Franciaországot, vagy Cromwellt. A németek túlzottan hajlanak a filozofikusságra, és túl színpadiasak is. Az a rengeteg felvonulás. Az igazi fasiszta soha nem szövegel, csak cselekszik. Mint én magam is. Nem?

– Már legalább egy órája folyamatosan rizsálsz – nevetett fel Juliana.

– Csak elmagyarázom a fasiszta cselekvéseméletet! – kiáltotta Joe ingerülten. Juliana szóhoz sem jutott, annyira viccesnek találta a helyzetet.

A férfi mellette viszont egyáltalán nem találta viccesnek. Haragosan nézett rá, az arca teljesen vörös volt. Kidagadtak a homlokán az erek, és újból elkezdett remegni. És megint a fejét vakarta behajlított ujjakkal, oda-vissza, szótlánul bámulva a nőt.

– Ne húzd fel magad – mondta Juliana.

Egy pillanatra azt hitte, hogy a férfi meg akarja ütni, ahogy hátrahúzta a karját. De végül csak morgott egyet, és hangosabbra állította a rádiót.

Vitte őket az autó. A rádió valami tingli-tanglit játszott. Juliana újra belemerült a könyvbe.

– Igazad van – mondta Joe hosszú hallgatás után.

– Miben?

– Silány kis birodalom. A vezér egy bohóc. Nem csoda, hogy semmit nem nyertünk a háborún.

Juliana megsimogatta a karját.

– Juliana, minden homályos – mondta Joe. – Semmi sem igaz vagy valóságos. Nem?

– Talán – felelte szórakozottan a lány, ahogy olvasni próbált.

– Az angolok győznek – mondta Joe, és a könyv felé biccentett. – Felesleges több időt rászánnod. Az USA lehanyatlak. Nagy-Britannia meg egyre terjeszkedik és erősödik, mindenben az élen jár. Rakd el.

– Remélem, jól szórakozunk majd Denverben – mondta Juliana, ahogy becsukta a könyvet. – Neked meg pihenned kell. Azt szeretném, ha kipihennéd magad.

Ha nem pihensz, gondolta, millió darabra esel szét. Szétrobbansz. És akkor velem mi lesz? Hogy jutok haza? Egyszerűen csak hagyjalak majd ott?

Jól akarom magam érezni, ahogy megígérted, gondolta Juliana. Nem akarom, hogy csőbe húzz, már annyiszor ráfáztam az életben, már annyi ember vert át.

– Persze, hogy jól szórakozunk – mondta Joe, és furcsa, kérdő arckifejezéssel nézett rá. – Nagyon magába szippantott téged ez a sáskás könyv. Azon tűnődöm, szerinted egy ilyen embernek, aki egy bestsellert ír, egy ilyen Abendsennek, írnak-e vajon leveleket az olvasói? Bizonyára ezrével kapja a rajongóktól a leveleket, talán még meg is látogatják.

Julianának rögtön leesett.

– Joe! Csak száz mérföldnyire lakik innen!

Joe szemei felragyogtak, Julianára mosolygott, megint sugárzott belőle a boldogság, minden aggodalom és nyugtalanság felszívódott.

– Elmehetünk, nem? – mondta Juliana. – Olyan jól vezetsz, nem állna semmiből odáig mennünk, ugye?

– Hát, kétlem, hogy egy ilyen híres ember csak úgy fogadna látogatókat, annyi lehet belőlük – mondta lassan.

– Csak próbáljuk meg, hátha – mondta Juliana, és megragadta Joe vállát, izgatottan megszorította. – Legfeljebb elküld. Kérlek, Joe.

– Ha már bevásároltunk, és van új ruhánk – mondta Joe hosszú mérlegelés után. – Ha már kinézünk valahogy... az a legfontosabb, jó benyomást kelteni. Talán bérelhetünk is egy új autót Cheyenne-ben. Ott biztos lehet, nem?

– Persze, és a fodrászhoz is el kell menned. És hadd válasszam ki én a ruháidat, kérlek, Joe. Franknek is mindig én vásároltam. Egy férfi soha nem tudja, mi áll jól neki.

– Jó ízlésed van, azt látom – mondta Joe, és újra az utat figyelte. – Talán fel kellene előbb hívni, valahogy bejelentkezni.

– Én is megigazítatom a hajamat.

– Szép lesz.

– Menjünk csak oda és csöngessünk be – mondta Juliana. – Egyszer élünk. Miért kellene ez a nagy felhajtás? Ő is csak egy ember, mint te vagy én. Szerintem még örülne is, hogy valaki megtette ezt a hosszú utat, csak azért, hogy elmondja neki, mennyire tetszett a könyve. Még dedikáltathatjuk is a

könyvet, a címlapon, ahogy azt szokás. Nem gondolod? Bár venni kellene még egyet, ez már nagyon rongyos. Hülyén nézne ki.

– Ahogy gondolod – mondta Joe. – Úgy lesz minden, ahogy akarod. Tudom, hogy mindent meg tudsz oldani. A jó csajok mindent megkapnak. Ha meglátja, milyen dögös vagy, kitárja az ajtót előtted. De vigyázz, semmi meredek dolog!

– Mire célzol?

– Mondd azt, hogy házasok vagyunk. Nem akarom, hogy összeszűrj vele a levét. Tudod. Senkinek nem lenne jó. Micsoda jutalom neki, amiért váratlan vendégeket fogadott, és ugyanakkor micsoda ironia! Szóval vigyázz magadra, Juliana.

– Megvitathatod esetleg vele azt az olaszos részt, amiben átallnak a szövetségesek oldalára, és ezért veszti el a náci a háborút. Mondd el neki is, amit nekem mondtál.

– Igen, megbeszélhetjük vele az egészet – bólogatott Joe. Azzal továbbhajtottak az úton.

Következő reggel hétkor, csendes-óceáni idő szerint, Mr. Nobuszuke Tagomi felkelt, elindult a fürdőbe, majd meggondolta magát, és rögtön a jóskönyvért ment.

Törökülésbe ült a nappali közepén, és elkezdte rázni a negyvenkilenc cickafarkkórót. Az volt az érzése, hogy nagyon sürgősen fel kell tennie a kérdést, ezért lázas igyekezettel dolgozott, míg ki nem jött a hat vonás.

Hihetetlen! Az Ötvenegyes Jel!

Az Isten a Gerjesztő Jelében nyilvánul meg. Vihar és villámlás. Zajok. Mr. Tagomi önkéntelenül is befedte kezével a fülét. Megrázkódtatás jön, majd nevetés követi. A hangzavarban összerezett, és pislogni kezdett. Gyík oson és tigris bőg, és előjön maga az Isten!

Ezt mit jelent? Körbefuttatta szemét a nappalin. Mi érkezik? Talpra pattant, zihálva állt és várt.

Semmi. Dübörgött a szíve. Izzadt, és a többi testi tünet is jelentkezett, elsősorban a középagyból irányított, krízishelyzetre adott reakciók: adrenalin, heves szívverés, pulzusszám, feszülő húgyhólyag, fulladozás, kimeredő szemek, meginduló széklet, ésatöbbi. Émelygő gyomor és lekapcsolt szexuális ösztönök.

Nem látott semmit, nem tudott mit kezdeni a testével. Fusson? Eddzen ezzel is a pánikszerű menekülésre? De hova és minek? – kérdezte magától Mr.

Tagomi. Fogalma sem volt. Lehetetlen. A civilizált ember problémája: a test készen áll, de a veszélyforrás bizonytalan.

Kiment a fürdőbe, és elkezdte felkenni az arcára a borotvahabot.

Csörgött a telefon.

– Ez lesz az – mondta hangosan, és lerakta a borotvát. – Felkészülni! Gyorsan kisetett a fürdőből, vissza a nappaliba.

– Felkészültem – mondta, és felemelte a kagylót. – Tagomi.

A hangja elvékonyodott, megköszöri a torkát. Rövid szünet. Majd egy erőtlén, száraz, rekedtes hang szólt bele, olyan, mintha a távolban az avar zörögne.

– Uram, Sindzsiró Jatabe vagyok. Megérkeztem San Franciscóba.

– Üdvözli önt a Császári Kereskedelmi Kirendeltség – mondta Mr. Tagomi. – Nagyon örülök. Remélem, jó egészségnek örvend, és nem fárasztotta el a hosszú út.

– Köszönöm, Mr. Tagomi. Mikor láthatom?

– Hamarosan. Fél óra múlva – Mr. Tagomi a hálósobai órát kémlelte, megpróbálta leolvasni. – Egy harmadik fél is részt vesz a találkozón. Mr. Baynes. Őt is el kell érnem. Ez valamennyi késéssel járhat, de...

– Akkor megfelel önnek két óra múlva?

– Természetesen – mondta Mr. Tagomi, és meghajolt.

– Az ön hivatalában, a Nippon Times Irodaházban. – Mr. Tagomi még egyszer meghajolt.

Klakk. Mr. Jatabe letette.

Mr. Baynes elégedett lesz, gondolta Mr. Tagomi. Elégedett, mint a macska, ha lazaccal etetik. Finom, zsíros lazacfarokkal. Amint vonalat kapott, rögtön tárcsázta az Adhirati Hotelt.

– A probléma megoldódott – jelentette, amikor Mr. Baynes álmos hangja beleszólt.

A hang rögtön felélénkült.

– Megjött?

– Az irodámban – mondta Mr. Tagomi. – Tíz húszkor. Vizontlátásra.

Lerakta, és visszafutott a fürdőbe, hogy befejezze a borotválkozást. Nincs idő reggelizni. Mr. Ramsey-vel hozattatok valamit, ha egyszer beértem. Borotválkozás közben a közös reggelit tervezte.

Mr. Baynes pizsamában állt a telefon mellett, a homlokát dörögölte, és gondolkodott. Micsoda szégyen, hogy nem bírtam türelmesen várni, és felkerestem azt az ügynököt, gondolta. Csak egyetlen nappal kellett volna tovább várnom...

Remélhetőleg nem lesz belőle baj. Viszont ma kellett visszatérnie az áruházba. Mi van, ha nem jelentkezem? Láncreakciót válthat ki, esetleg azt hiszik, hogy meggyilkoltak vagy valami hasonló. Megpróbálnának felkutatni.

Már mindegy. Mert megjött. Végre. Vége a várakozásnak.

Kisietett a fürdőszobába, hogy megborotválkozzon.

Kétségtelenül rögtön felismeri majd Mr. Tagomi, amint találkoznak. Most már nem fontos ez a titkolózás, se az álnév: Jatabe. Most már semmilyen titkolózás nem fontos, semmilyen álca.

Mr. Baynes megborotválkozott, és beugrott a zuhanyzóba. Hangosan énekelt ahogy ömlött rá a víz:

Wer reitet so spät,

Durch Nacht und den Wind?

Es ist der Vater

Mit seinem Kind.

Az SD már bizonyára nem tehet semmit, lekéstek róla, gondolta. Még ha tudomásukra is jut. Nem kell idegeskednem, legalábbis saját magam miatt nem.

De a többi miatt... Az még csak most kezdődik.

A San Franciscó-i birodalmi konzulnak, Freiherr Hugo Reissnek ez a nap váratlanul és nyugtalanítóan kezdődött. Amikor munkába ért, már várta egy nagydarab, keményállú, középkorú férfi. Ragyavert arcán rosszálló, mogorva tekintete egybehúzta fekete, kusza szemöldökét. A férfi felállt, és karlendítéssel köszöntötte.

– Heil – dörmögte.

– Heil – viszonzta Reiss. Morgott magában, de ügyelt, hogy ez ne látszódjon hivatalos, diplomatikus mosolyán. – Herr Kreuz vom Meere. Micsoda meglepetés! Kérem, fáradjon beljebb.

Miközben kinyitotta a belső iroda ajtaját, azon tűnődött, hol a fenében van a helyettese, és akkor ki engedhette be az SD-főnököt. Mindegy, hiszen az ember már itt volt. Nem volt mit tenni.

Kreuz vom Meere követte, kezét nem vette ki fekete gyapjúkabátja zsebéből.

– Freiherr, megtaláltuk ezt az Abwehres illetőt, bizonyos Rudolf Wegenert. Megjelent egy régi Abwehres találkozóhelyen, amit figyeltetünk – Kreuz vom Meere jót nevetett, kilátszottak hatalmas aranyfogai. – Követtük a szállására.

– Örülök – mondta Reiss. A postája már az asztalon várta. Akkor Pferdehufnak már itt kellett lennie. Biztos azért tartotta zárva az ajtót, hogy az SD-főnök ne szaglászhaszon körbe.

– Rendkívül fontos ügy – mondta Kreuz vom Meere. – Már értesítettem Kaltenbrunnert. Bármelyik pillanatban kapcsolatba léphet önnel Berlin. Kivéve, ha ezek az *unratfresserek* már megint mindent összekevernek. – Felült a konzul asztalára, elővett egy köteg összehajtogatott papírt a zsebéből, és nehézkesen kiegyengette, miközben folyamatosan mozgott a szája. – Álneve Baynes. Svéd gyárosnak vagy üzletembernek adja ki magát. Ma reggel nyolc tízkor hírást kapott egy japán hivatalnoktól; tíz húszra beszéltek meg egy találkozót a japán irodájába. Most próbáljuk lenyomozni a hírást. Valószínűleg egy félóra elteltével meglesz az eredmény. Itt fognak értesíteni.

– Értem – mondta Reiss.

– Lehet, hogy begyűjtjük ezt a pasast – folytatta Kreuz vom Meere. – Ha így lenne, természetesen visszaküldjük a Birodalom területére az első Lufthansa géppel. Viszont a japánok vagy Sacramento tiltakozhatnak, és lehet, hogy megpróbálnák megakadályozni. Ha tiltakoznak, azt önnél teszik. Lehet, hogy önre nagy nyomást gyakorolnak majd. És egy teherautónyi Tokkoka legényt küldenek a reptérre.

– Nem tudja feltűnés nélkül megoldani?

– Már késő. Elindult a találkozóra. Lehet, hogy ott helyben kell elfognunk. Berohanni, megragadni, kirohanni.

– Ez nekem nem tetszik – mondta Reiss. – Tétélezzük fel, hogy egy magasrangú japán tisztviselővel találkozik. Talán a császár egyik személyes képviselője tartózkodik éppen San Franciscóban. Azt a híresztelést hallottam a múltkor...

Kreuz vom Meere közbevetett.

– Nem számít. Német állampolgár. A Birodalom törvényei vonatkoznak rá. És mi pontosan tudjuk, mik a Birodalom törvényei, gondolta Reiss.

– Készenlétben vár egy kommandós osztag – folytatta Kreuz vom Meere. Nevetett. – Őt kemény katona. Úgy néznek ki, mint a hegedűsök. Lány, aszketikus arc, érzelmes tekintet. Mint a teológiaszakosok az egyetemen. Bemennek, a japánok az hiszik majd, hogy egy vonósnegyes...

– Vonósötös – mondta Reiss.

– Igen. Egyszerűen besétálnak. Megfelelő öltözkében. – Megvizsgálta a konzult. – Kábé olyan öltönyben, mint az öné.

Köszönöm, gondolta Reiss.

– Fényes nappal, mindenki szeme láttára. Odamennek ehhez a Wegenerhez. Körbeveszik. Mintha beszédük lenne vele. Fontos üzenet – Kreuz vom Meere hosszan folytatta, közben a konzul felbontotta a leveleit. –

Semmi erőszak. “Herr Wegener, kérem fáradjon velünk. Tisztában van azzal, miről van szó.” És akkor a gerinccsigolyái közé egy gyors, éles ütés. Gumibottal. Lebénítjuk egy kicsit.

Reiss bólintott.

– Figyel egyáltalán?

– Ganz bestimmt.

– És már kint is vannak. Be az autóba. Vissza az irodámba. A japánok nagy zajt csapnak, de udvariasak – Kreuz vom Meere nehézkesen lehuppant az asztalról, hogy előadja, hogyan hajol meg egy japán.

– “Bántóan félrevezetett minket, Herr Kreuz vom Meere. Azért isten Önnel, Herr Wegener.”

– Baynes – mondta Reiss. – Nem ezen az álnéven ismerik?

– Akkor Baynes, “Sajnáljuk, hogy mennie kell. Reméljük, legközelebb, tovább marad.”

Reiss asztalán felcsörrent a telefon, ezért Kreuz vom Meere abbahagyta a bohóckodást.

– Lehet, hogy engem keresnek – mondta Kreuz vom Meere, és már nyúlt volna érte, de Reiss megelőzte.

– Reiss.

– Konzul – szólította meg egy idegen hang. – Ez az Ausland Fernsprechamt Nova Scotiából. Tengerentúli hívása van Berlinből, sürgős.

– Rendben – mondta Reiss.

– Egy pillanat, konzul úr – halk elektromos recsegés. Aztán egy másik hang, egy női telefonos-kisasszony: – Kanzlei.

– Igen, ez az Ausland Fernsprechamt Nova Scotiában. Hívás érkezett H. Reiss San Franciscó-i birodalmi konzulnak. A konzul vonalban van.

– Kérem tartsa – a hosszú szünet közben, fél kézzel, Reiss tovább nézte a leveleit. Kreuz vom Meere lazán hátradőlve figyelte. – Herr Konzul, ne haragudjon, hogy feltartottuk.

Egy férfi szólt bele. Reiss ereiben rögtön megfagyott a vér. Bariton, civilizált, selymesen kemény hang, amit Reiss olyan jól ismert:

– Doktor Goebbels.

– Igenis, Kancellár úr – Reiss-szel szemben Kreuz vom Meere lassan elmosolyodott. Lógó állkapcsa felhúzódott.

– Heydrich tábornok kért, hogy beszéljek önnel. San Franciscóban tartózkodik az Abwehr egyik ügynöke. A neve Rudolf Wegener. Az ügyben teljesen együtt kell működnie a rendőrséggel. Nincs idő, hogy a részletekről tájékoztassam. Ich danke Ihnen sehr dabe.

– Értem, Kancellár úr.

– Viszonthallásra, konzul úr – a birodalmi kancellár letette a kagylót.

– Igazam volt? – kérdezte Kreuz vom Meere, és szándékosan bámulta Reisst.

– Ebben nincs vita.

– Írjon egy felhatalmazást, hogy Wegenert erőszakkal visszavihessük Németországba.

Reiss felvette a tollat, megírta a felhatalmazást, aláírkantotta és odaadta az SD-főnöknek.

– Köszönöm – mondta Kreuz vom Meere. – Amikor a japán hatóságok felhívják, és azt panaszolják...

– Ha felhívna.

– Fel fogják hívni – Kreuz vom Meere mélyen a szemébe nézett. – Tizenöt perccel azután, hogy összeszedjük ezt a Wegenert, már itt is lesznek.

Már nem bolondozott, mint korábban.

– Mégse lesz vonósötös? – mondta Reiss. Kreuz vom Meere nem felelt.

– Még ma reggel elkapjuk, legyen készenlétben. Mondja meg a japánoknak, hogy homokos vagy hamisító, vagy valami ilyesmi. Súlyos bűncselekmény miatt körözzük odaát. Ne árulja el, hogy politikai. Ismeri ezeket.

Reiss keze remegett. Személyesen Goebbels hívta, vajon ez volt a remegés oka? Megilletődött, és egyszerre talán meg is ijedt. Vagy ez harag volt? Az az érzése támadt, hogy beszorították. Ez az átkozott rendőrség, gondolta. Egyre erősebbek. Már Goebbels is nekik dolgozik, ezek irányítják az egész Birodalmat.

De mit tehetnék? Mit tehetne bárki?

Jobb együttműködni, gondolta lemondóan. Nincs idő szembeszállni, ez a vom Meere úgyis mindent elér, amit akar, még lehet, hogy azt is simán kirúgatja, aki nem ért vele egyet.

– Látom – jegyezte meg. – Nem túlzott. Valóban rendkívül fontos ügy, Herr Polizeiführer. Nyilvánvaló, hogy Németország biztonsága függ az ön gyors és eredményes nyomozásán. El kell kapniuk ezt a kémét vagy árulót, vagy bármi legyen is.

Belül remegett, mert kimondta ezeket a szavakat, így meg kellett alázkodnia.

– Köszönöm, konzul – felelte Kreuz vom Meere elégedetten.

– Megmentett mindnyájunkat.

– Még nem fogtuk el – mondta Kreuz vom Meere elkomorodva. – Várjuk ki a végét. Mikor hívnak már végre?!

– A japánokat természetesen leszerellem – mondta Reiss. – Van benne tapasztalatom, mint azt jól tudja. A panaszaik...

– Ne beszéljen itt összevissza – vágta félbe Kreuz vom Meere. – Gondolkodnom kell.

Nyilvánvalóan a kancellária hívása zavarta, így most már rajta is sokkal nagyobb nyomás volt, nagyobb volt a felelősség.

Ha ez a pasas most meglóg, amire jók az esélyei, akkor az állásodnak annyi, gondolta Hugo Reiss konzul. Te is, én is, bármikor az utcán találhatjuk magunkat. Te sem vagy nagyobb biztonságban, mint én.

Sőt, gondolta, kíváncsi is lennék, hogy egy kis késlekedés hogyan bénítja le a jól kiagyalt akciódát, kedves Herr Polizeiführer. Valami véletlenül becsúszik. Például, ha bejönnek a japánok panaszt tenni, véletlenül utalást tehetnék rá, melyik Lufthansa járaton akarjátok ezt a pasast elhurcolni... vagy, még egy kis olajat önthetnék a tűzre, ha egy finoman lekezelő vigyor nyomát vélnék látni az arcomon, amiben persze az állna, mennyire szórakoztatónak találja őket a Birodalom, hiszen az apró sárga embereket ott senki sem veszi komolyan. Könnyű az idegeikre menni. És ha elég dühösek, még magához Goebbelshez is fordulhatnak...

Rengeteg a lehetőség. Az SD nem tudja ezt a pasast a Csendes-óceáni Államokból kihurcolni az együttműködésem nélkül. Bárcsak megtalálnám a megfelelő buktatót.

Utálok mindenkit, aki fölém kerül, mondta magában Freiherr Reiss. Kényelmetlen helyzetbe hoznak. Feszélyeznek. Olyan ideges leszek, hogy még aludni sem tudok, és ha nem alszom, a munka sem megy. Ezt a gondot viszont Németországnak kell megoldania. Akkor lennék nappal is, éjjel is nyugodtabb, ha ezt a bajor bunkót hazahívnák, és ott írna jelentéseket valamelyik eldugott rendőrőrsön.

A baj csak az, hogy nincs rá idő. Hiszen mialatt ezen gondolkodom...

Felcsengett a telefon.

Kreuz vom Meere nyúlt érte, és Reiss ezúttal nem előzte meg.

– Halló – szólt Kreuz vom Meere a kagylóba, majd egy pillanatra szótlanul figyelt.

Ilyen gyorsan? – gondolta Reiss. De az SD-főnök átadta a kagylót.

– Önt keresik.

Reiss titokban megkönnyebbült, elvette a kagylót.

– Valami tanító – mondta Kreuz vom Meere. – Osztrák tájképeket szeretne plakáton, ki akarja tenni az osztályterem falára.

Reggel tizenegy körül Robert Childan bezárta az üzletet, és gyalog indult el, hogy meglátogassa Paul Kaszurát a munkahelyén.

Szerencsére Paulnak volt némi szabadideje. Udvariasan üdvözölte Childant, és teával kínálta.

– Nem akarlak sokáig feltartatni – mondta Childan, ahogy mindketten elkezdték a teát kortyolgatni. Paul kisméretű szobája egyszerű, modern bútorokkal volt berendezve. A falon egyetlen nagyszerű nyomat lógott: Mokkei tigrise, egy késő-tizenharmadik századi remekmű.

– Mindig örülök, ha látlak, Robert – mondta Paul, de Childan közönyt érzett ki a hangjából.

Viszont az is lehet, hogy csak beleképzelte. Childan óvatosan nézett fel a csészéjéből. A férfi mindenestre barátságosnak tűnt. Mégis, mintha valami megváltozott volna.

– A feleségednek – mondta Childan – ezek szerint csalódást okozott az ajándékom. Remélem, nem sértettem meg vele. De, mint már akkor is elmagyaráztam, amikor odaadtam, egy újfajta, és még be nem járatott terméket nem lehet se rendesen, se véglegesen értékelni, legalábbis nem annak, aki a forgalmazásban érdekelt. Betty és te vagytok abban a helyzetben, hogy ítéletet mondjatok, nem pedig én.

– Nem okozott Bettynek csalódást – felelte Paul. – Mert nem adtam oda neki az ékszeret. – Benyúlt az egyik íróasztalfiókba, és előhúzza a kis fehér dobozt. – Végig itt állt az irodában.

Megérezte, gondolta Childan. Tudja. Eszes ember. El se mondta Bettynek. Akkor ez ennyi. Remélem, most nem kezd el itt nekem dühöngeni, gondolta. Nem vádol meg azzal, hogy el akarom csábítani a feleségét.

Tönkretethetne, mondta magában Childan. Gyanakodva szürcsölgette a teáját, közömbös tekintettel.

– Ó! – mondta halkan. – Milyen érdekes.

Paul felnyitotta a dobozt, előszedte a brosst, és nézegetni kezdte. Feltartotta a fény felé. Forgatta.

– Bátorkodtam megmutatni számos üzletfelemnek – mondta Paul, és Robert szemébe nézett. – Olyan embereknek, akik hozzám hasonlóan kedvelik az amerikai antik tárgyakat, illetve általában a műtárgyakat, és értékelni tudják a művészetet. Természetesen egyikük sem látott még ilyet. Ahogy te is mondtad, semmi hasonló kortárs alkotásról nem tudsz te magad sem. És ha jól emlékszem, te vagy az egyetlen forgalmazó.

– Igen, ez így van.

– Érdekel, mi volt a véleményük?

Childan bólintott.

– Kiröhögték.

Childan szóltanul ült.

– Igen, én is kiröhögtem, titokban, te nem láthattad – mondta Paul. – A múltkor, amikor elhoztad ezt az izét. Természetesen, hogy ne sértselek meg,

nem mutattam ki, milyen mulatságosnak találom. Mint emlékszel, megpróbáltam többé-kevésbé semlegesen reagálni.

Childan bólintott.

Paul a brosst tanulmányozva folytatta:

– Könnyen meg lehet érteni ezt a reakciót. Itt van egy darab fém, amit addig olvasztottak, míg teljesen formátlan nem lett. Semmit nem ábrázol. Még meg sincs tervezve, semmi alkotói szándék nincs mögötte. Egyszerűen amorf. Úgy is mondhatjuk, merő tartalom, forma nélkül. – Childan bólintott.

– Mégis – mondta Paul. – Már napok óta nézegetem, és magam sem tudom miért, de egy bizonyos vonzódást érzek iránta. Hogy lehet ez, kérdezem magamtól. Még csak nem is vetítem erre a pacára a saját lelkemet, mint a német pszichológiai tesztekben. Még mindig nem látok benne se alakot, se formát. Mégis része a taónak. Érted? – magához intette Childant. – Egyensúlyban van. A benne lévő erők nyugalomban vannak. Hogy úgy mondjam, ez a tárgy békében van a világegyetemmel. Kivált belőle, és így eljutott a homeosztázisig.

Childan bólintott, a brosst tanulmányozta, de már elvesztette a fonalat.

– Nincs benne semmi wabi – mondta Paul. – És nem is lehet soha. De... – megérintette a brosst a körmével. – Robert, ennek a tárgynak wu-ja van.

– Valóban, igazad van – mondta Childan, közben azon töprengött, mi is az a wu. Nem japán szó, hanem kínai. Bölcsesség, döntötte el. Vagy felvilágosodás. Mindenesetre valami nagyon jó.

– Az alkotó kezében van a wu – mondta Paul –, és hagyta, hogy átfolyjon ebbe a darabba. Lehet, hogy csak ő maga tudja, hogy ez a darab így tökéletes, mert teljes, Robert. Már azzal, hogy nézzük, mi magunk is magunkba szívjuk a wu-t. Megtapasztalhatjuk a nyugalmat, ami nem a művészetből ered, hanem a szentségből. Emlékszem egy sírhelyre Hirosimában, ahol egy középkori szent sípcsontját lehetett megnézni. Bár ez egy műtárgy, az meg egy erekllye volt. Ez a mában él, míg az csak megmaradt a múltból. Sokat gondolkodtam ezen, mint láthatod, amióta utoljára itt jártál, és megtaláltam, mi ennek a tárgynak a valós értéke, mert nem a történelmiség az. Teljesen megindított, mint látod.

– Látom – mondta Childan.

– Hogy valaminek ne legyen se történelmi, se művészi értéke, és mégis része legyen a taónak, ez maga a csoda. Pont azért lehet benne a wu, mert ez egy randa, apró, értéktelennek tűnő tárgy. Mert tény, hogy a wu általában a legkevésbé impozáns helyeken van jelen, ahogy a keresztény aforizma is tartja: “a kövek, amiket megvet a kőműves.” Az ember néha a wu-t olyan kacatban találja meg, mint egy régi bot vagy egy útszéli rozsdás sörösdoboz. Bár ezekben az esetekben a wu magában a megfigyelőben van. Vallásos

élmény. Itt az alkotó vitte a tárgyba a wu-t, és nem csak meglátta, hogy a wu eleve benne van. – Felnézett. – Követsz?

– Persze – felelte Childan.

– Más szóval egy teljesen új világ felé mutat. Nem lehet se művészetnek, se vallásnak nevezni. Nincs alakja. Akkor micsoda? Ezen a brosson jár az agyam folyamatosan, mégse tudok a mélyére hatolni. Nincs szavunk erre a tárgyra. Tehát, Robert, teljesen igazad volt, ez valójában egy egészen új és eredeti műtárgy. Az egész világon nem volt még ilyen.

Eredetinek eredeti, gondolta Childan. Ezt még értem, de hogy mi a fenét zagyvált itt összevissza...

– Miután sokáig rágódtam ezen – folytatta Paul –, összehívtam ugyanazokat az üzletfeleimet, mint korábban. És, mint most neked, nekik is részletesen kifejtettem az elméletemet, minden köntörfalazás nélkül. A tárgy súlya és jelentősége miatt minden illendőséget mellőznöm kellett, a pusztá felfedezést akartam a tudomásukra hozni. Megkértem őket, hogy figyelmesen hallgassanak végig.

Childan tudta: egy olyan japánnak, mint Paul, az a feladat, hogy a véleményét másra erőszakolja, nehéz, ritka kihívásnak számít.

– Az eredmény biztató volt – mondta Paul. – Még egy ilyen kényszerű helyzetben is el tudták fogadni a véleményemet, megértették, amit kifejtettem. Tehát, végül is, megérte. Miután ezt véghez vittem, lepihentem. Semmi több, Robert. Teljesen ki vagyok merülve.

Visszatette a brosst a dobozba.

– Vissza is adom – tette hozzá Paul, és a dobozt Childan elé tolta. – A felelősség legyen a tiéd.

– Nem, ez a tiéd – mondta Childan sértetten, a helyzet semmilyen korábbi tapasztalatához nem volt hasonlítható. Egy magasrangú japán a mennyekbe dicséri a tőle kapott ajándékot, majd visszaadja. Remegtek Childan térdei. Nem tudta, mit tegyen, az ingujját huzigálta, a feje meg céklavörösen égett.

– Robert – mondta Paul nyugodtan és szigorúan –, bátrabban kell a valósággal szembenézned.

– Teljesen összezavartál... – dadogta Childan elsápadva. Paul felállt vele szemben.

– Figyelj rám – mondta Paul. – Ez a te feladatod. Te vagy ennek az egész termékcsaládnak a kizárólagos forgalmazója. Ezenfelül szakember vagy. Vonulj vissza egy időre, zárkózz el a világtól. Meditálj, fordulj a Ji Kinghez. Utána gondold át a kirakatodat, a hirdetéseidet, a teljes marketingstratégiádat.

Childan szájtátva bámult rá.

– Meg fogod látni, mit kell tenned – mondta Paul. – Hogyan tudod ezeket a tárgyakat nagy mennyiségben sikerrel forgalmazni.

Childan teljesen megdöbbsent. Ez az ember azt mondja, hogy nekem kötelességem erkölcsi felelősséget vállalni az Edfrank ékszerekért! Hibbantagyú japán szemléletmód: Paul Kaszura az ékszerrel csak harmonikus lelki és üzleti kapcsolatot tudott elképzelni.

Az egészben az volt a legrosszabb, hogy Paul valóban a hozzáértő nézőpontjából beszélt, a japán kultúra és hagyomány szívéből.

Kötelesség, gondolta keserűen. Ez egész életén át végigkísérheti, ha egyszer ráragad. Teljesen a sírig. Paul legalábbis, elégedetten, feloldozta saját magát minden felelősség és elkötelezettség alól. De Childané sajnálatosan véglegesnek tűnt.

Megbolondultak, mondta magában Childan. Például nem segítenének fel egy sebesültet a csatornából, mert elkötelezték magukat. Milyen dolog ez? És ez a tipikus, én mondom. Ezt várnád attól a fajtól, akik még a kazán hegesztését is egy az egybe lekoppintották, amikor le kellett másolniuk egy brit csatahajót?

Paul rámeredt. Childannek szerencsére régi beidegződése volt, hogy ösztönösen soha ne mutassa ki valós érzelmeit. Nyájas, józan arckifejezéssel figyelt, ami teljesen illett az adott helyzethez. Érezte magán az álarcot.

Ez borzalmas, jött rá Childan. Katasztrófa. Bárcsak Paul azt hitte volna, hogy a feleségét próbálom elcsábítani.

Betty. Most már esély sem volt rá, hogy megkapja az ajándékát, hogy Childan eredeti terve megvalósuljon. A wu nem fér össze a nemi vággyal, hiszen, mint Paul is mondta, szent, mint egy ereklye.

– Az ismerőseimnek odaadtam a névjegykártyádat – mondta Paul.

– Tessék? – mondta Childan gondolatokba merülve.

– A névjegykártyádat kiosztottam köztük, hogy felkereshessenek és megnézhessék a többit is.

– Persze.

– Még egy dolog lenne itt. Az ismerőseim közül az egyik szeretne veled erről komolyabban is beszélni az irodájában. Leírtam a nevét és a címét. – Paul átnyújtott Childannek egy összehajtogatott papírt. – Azt szeretné, ha a munkatársai is jelen lehetnének. Külkereskedő. Import-export, nagy mennyiségben. Főleg Dél-Amerikába. Rádiót, fényképezőgépet, távcsövet, magnót és ilyesmiket visz ki.

Childan a papírt bámulta.

– Természetesen hatalmas tételekkel dolgozik. Talán több tízezer darabbal cikkenként. A cége számos gyárat tart fenn, amelyek alacsony költséggel termelnek, persze a Távol-Keleten, ahol olcsóbb a munkaerő.

– És miért...?

– Az ilyen ékszereket tömegesen is le lehet gyártani – mondta Paul, és még egyszer, röviden felemelte a brosst, majd rázárta a fedelet és visszaadta a dobozt Childannek. – Fémről, akár műanyagból is. Öntőformával. Bármekkora mennyiségben. Egy kis idő elteltével Childanben megfogalmazódott egy kérdés:

– És mi lesz a wu-val? Az még akkor is ott lesz bennük?

Paul nem válaszolt.

– Azt tanácsolod, hogy keressem fel?

– Igen.

– Miért?

– Talizmán.

Childan értetlenül bámult.

– Szerencsetalizmán. A szegényebb népeknek. El lehetne vele árasztani egész Közép-Amerikát és a Távol-Keletet. A tömegek nagy része még hisz a mágiában, tudod. A varázslásban. Bájitalokban. Állítólag nagy üzlet.

Paul arca és hangja üresen kongott.

– Úgy tűnik – mondta lassan Childan –, mintha sok pénzről lenne szó.

Paul bólintott.

– A te ötleted volt?

– Nem – felelte Paul, majd elhallgatott.

A főnöködé, gondolta Childan. Megmutattad a darabot a felettesednek, aki ismeri ezt a külkereskedőt. A felettesed, vagy valaki más befolyásos ember, akinek hatalma van felettesed, valaki, aki gazdag és tekintélyes, az lépett kapcsolatba ezzel a külkereskedővel.

Ezért adod vissza nekem, esett le Childannek. Nem akarsz ebben semmi szerepet. De tudod, amit én is tudok: el fogok menni erre a címre, és megkeresem ezt az embert. Ezt kell tennem. Nincs más választásom. Bérbé adom a tervezés használati jogát, vagy eladom egy bizonyos százalékért, de valamilyen üzletet biztos kötök vele.

Nyilvánvalóan kicsúszott a kezedből. Teljesen. Nem ízléses, ha meg akarsz akadályozni, vagy vitatod a szándékaimat.

– Itt a lehetőség – mondta Paul –, hogy rendkívüli módon meggazdagodhass.

Ő csak sztoikusán bámult tovább.

– Az ötlet teljesen bizarr – mondta Childan. – Szerencsetalizmánokat gyártani egy ilyen műalkotásból. Még elképzelni is nehéz.

– Csak azért, mert ez nem tartozott a profilodhoz. A te területed a muzeális és az ezoterikus. Nekem is az tetszik. És azoknak az ismerősöknek is, akik hamarosan felkeresnek a boltban. Akikről beszéltem.

– Te mit tennél a helyemben?

– Ne becsüld alá a tekintélyes külkereskedő ajánlatát. Rendkívül jól vág az agya. Te és én, nekünk fogalmunk nincs, mekkora tömegek élnek tudatlanságban. Nekik a tömegesen, öntőformával legyártott cikkek olyan örömet okoznak, amiben nekünk nem lehet részünk. Nekünk számít, hogy valamiből az egyetlen példányt birtokoljuk, de legalábbis legyen ritka, ami csak keveseknek adatik meg. És persze legyen teljesen autentikus. Nem egy másolat vagy egy tömegcikk, amit tízezerrel gyártanak.

Továbbra is Childan mellé nézett, bele a semmibe.

Talán megsejtette, tűnődött Childan, hogy néhány történelmi műtárgy az enyémhez hasonló üzletekben (az ő magángyűjteményéről most nem is beszélve) hamisítvány? Mintha erre célozna. Mintha, ironikusan, teljesen más lenne az üzenet, mint amit valójában mond. Kéértelműség, belebotolhat az ember a Jóskönyvben is. Ez, mint mondják, a keleti gondolkodás jellemzője.

Childan úgy érezte, Paul valójában azt kérdezi, te melyik vagy, Robert? Az, akit a Jóskönyv alsóbbrendű embernek nevez, vagy az, akinek a jótanácsokat szánja? El kell döntened. Itt és most. Vagy az egyik, vagy a másik irányba mehetsz, mert kétfelé nem lehet. Elérkezett a döntés pillanata.

És melyik irányt választja a felsőbbrendű ember? – tudakolta magától Robert Childan. Legalábbis Paul Kaszura szerint. Ez viszont nem sok ezer év alatt felgyülemlett isteni bölcsesség, hanem csak egy halandó véleménye, egy fiatal, japán üzletemberé.

Mégis, van benne valami. Wu, mondaná Paul. A helyzetnek a wu-ja pedig az, hogy akár tetszik, akár nem, abban nem lehet kétség, hogy a valóság a külkereskedőnél keresendő. Szándékunknak ellentmond, de alkalmazkodni kell, ahogy a Jóskönyv is tanácsolja.

Végül is az eredetieket továbbra is árulhatom majd az üzletemben. A műkedvelőknek, mint például Paul barátai.

– Viaskodsz magadban – állapította meg Paul. – Ilyen helyzetben az ember kétségtelenül szívesebben marad egyedül.

Elindult az iroda ajtaja felé.

– Már döntöttem.

Paul szeme megrezzent. Childan meghajolt.

– Követem a tanácsodat. Már megyek is, meglátogatom ezt a külkereskedőt – mondta, és feltartotta az összehajtott papírt.

Meglepő módon, Paul nem tűnt elégedettnek. Morgott egyet, és visszatért az asztalához. Az utolsó percig elrejtik érzéseiket, gondolta Childan.

– Köszönöm az üzleti tanácsokat – mondta Childan, ahogy távozni készült.

– Valamikor, ha lesz rá lehetőségem, meghálálom. Nem fogom elfelejteni.

A fiatal japán továbbra sem reagált. Sajnos igaz, gondolta Childan, amit mindig mondtunk, kiismerhetetlenek.

Paul mélyen a gondolataiba merülve kísérte az ajtóig. Aztán váratlanul megszólalt:

– Az amerikai kézművesek ezt saját kezükkel készítették, ugye? Saját testük és lelkük alkotása?

– Igen, a tervezéstől az utolsó lakkozásig.

– És ezek a kézművesek is belemennének? Az az érzésem, hogy más jövőt álmodtak alkotásaiknak.

– Talán meg lehet őket győzni – mondta Childan, de ezt nem tartotta jelentős problémának.

– Igen, gondolom.

Valami furán csengett Paul hangjában, és Robert Childan felfigyelt rá. Szokatlan helyre rakta a hangsúlyt. Hirtelen vágott az agyába a felismerés. Megfejtette a kétértelműséget, rájött a titok nyitjára.

Hát persze! Az egész ügy az amerikai munka kegyetlen semmibevétele, ami a saját szeme előtt öltött alakot. Cinizmus, semmi több, ő meg simán beszopta az egészet! Aljasul belevitt, lépésről lépésre rászédett, az orromnál fogva vezetett, hogy elfogadjam: az amerikai kezek alkotása másra nem is jó, csak hogy gagyi szerencsetalizmánokat mintázzanak róla. Így uralkodtak a japánok, nem nyers erőszakkal, hanem ravasz ármánykodással, végtelenül alattomosan.

Uramisten! Hozzájuk képest barbárok vagyunk, döbönt rá Childan. Egyszerű tuskók a könyörtelen logikájuk előtt. Paul nem mondta ki, hogy a mi művészetünk teljesen értéktelen, hanem az én számba adta. És végső csattanóként még ő bánta meg az én megjegyzésemet. Amikor tölem hallotta meg az igazságot, sajnálkozását ilyen homályos, kulturált módon fejezte ki.

Betört engem, csúszott ki szinte hangosan Childan száján, de nem mondta ki, szerencsére magában tudta tartani, mint korábban. Egyszerű gondolat maradt csak a saját belső, titkos világában. Nem csak engem, de az egész fajtámat alázta meg. Nincs mit tennem. Meg se tudom bosszulni, hiszen legyőztek, és minden győzelmük ilyen: annyira kifinomult és rejtett, hogy észre sem vesszük. Sőt, egy teljes fokot kell előrelépniük az evolúcióban, hogy rájövünk, mi is történik velünk.

Még milyen bizonyíték kellett ahhoz, hogy a japánok tudnak uralkodni? Majdnem felnevetett. Értékelte a viccet. Igen, gondolta, erről van szó, vicc az egész. Az agyamba kell vésnem, ízlelgetnem, és el kell mesélnem. De kinek? Ez a gond. Túl személyes, ezt nem lehet elmondani senkinek sem.

Paul irodájának a sarkában volt egy szemetes. Kidobni! – parancsolta magának Robert Childan, ki ezzel az ékszerrel, amibe belebújt a wu, ki ezzel a szarral!

Képes lennék rá? Kidobni? Lezárni az ügyet Paul szeme láttára?

Nem, nem tudom kidobni, jött rá, ahogy megmarkolta a brosst. Nem szabad, hiszen fogok még én ezzel a japánnal találkozni.

A fene egye meg őket, nem tudok kitörni a markukból, még a saját impulzusaimat is elfojtom. Nem tudok spontán módon viselkedni. Paul szemügyre vette, nem kellett semmit sem mondania, a férfi egyszerű jelenléte is elég volt. Kelepcébe csalta a lelkiismeretemet, egy láthatatlan madzaggal kötötte össze ezt a szart a kezemben, a karomon keresztül, egyenesen a lelkemmel.

Azt hiszem, túl régóta élek közöttük. Most meg már késő, hogy kimene-
küljek, és újra fehérekkel barátkozzam, fehér szokások szerint éljek.

– Paul – kezdett bele Robert Childan, de hallotta magán, hogy betegesen krárog. Elvesztette uralmát a hangja felett, nem tudott a kívánt hangszínen megszólalni.

– Igen, Robert.

– Paul... meg... vagyok... alázva. – Forgott velük a szoba.

– Hogy érted, Robert? – mondta aggódó, mégis közömbös hangon Paul. Együttérzés nélkül.

– Paul, egy pillanat. – Az ékszerszobájában forgatta, már teljesen sikamlóssá vált az izzadságtól. – Én büszke vagyok erre az alkotásra. Szóba sem jöhetnek a gagyi szerencsetalizmánok. El kell utasítanom.

Megint nem tudta értelmezni a japán fiatalember reakcióját, de érezte, hogy figyel, hogy nyitva a füle.

– Különböző... köszönöm – mondta Robert Childan.

Paul meghajolt.

Robert Childan is meghajolt.

– Akik készítették – mondta Childan –, büszke amerikai művészek. Csakúgy, mint én. A gagyi szerencsetalizmánok ötlete sértő és megalázó. Tartozol egy bocsánatkéréssel.

Nagyon hosszú csend következett.

Paul nem vette le róla a szemét. Az egyik szemöldökét felhúzta, és összeszorította az ajkait. Ez talán egy mosoly?

– Egy bocsánatkérés – mondta Childan. – Követelem. – Ennyi, nem tudta tovább ragozni. Várt.

Semmi nem történt.

Kérlek, gondolta, segíts rajtam.

– Bocsáss meg arrogáns magatartásomért – mondta Paul, és kinyújtotta a kezét.

– Rendben – mondta Childan. Kezet ráztak.

Childan lelke megnyugodott. Majd kiizzadtam a belemet. Ez meg tudta, belém látott. De sikerült. Isten kegyelméből. A megfelelő pillanatban a segít-

ségemre sietett. Ilyen is csak egyszer van az életben. Vajon merem-e valaha még egyszer megkísérteni a szerencsémét? Valószínűleg nem.

Szomorúság lett rajta úrrá. Egy pillanatra mintha a felszínre úsztam volna, és egyszerre mindent látnék.

Az élet rövid, gondolta. A művészet – vagy bármi, ami nem az élet – viszont hosszú, a végtelenbe nyúló, mint egy betongiliszta. Lapos, fehér, nem simítja le semmi. Itt állok. De már nem sokáig. Megfogta a kis dobozt, és zsebre vágta az Edfrank ékszert.

– Mr. Tagomi – mondta Mr. Ramsey –, ez itt Mr. Jatabe. – Visszavonult az iroda egy sarkába, míg a karcsú idős úr odalépett Mr. Tagomihoz.

– Örülök, hogy személyesen is megismerhetem – mondta Mr. Tagomi, és kinyújtotta a kezét. A könnyű, törekeny kéz az övébe csúszott, majd Tagomi megrázta anélkül, hogy megszorította volna, és rögtön elengedte. Remélem, hogy nem törtem el, gondolta. Megvizsgálta az öregember arcát, és elégedetten nyugtázta, milyen kemény, összeszedett lélekkel áll szemben. Szenilitásnak semmi jelét nem adta. Egy régmúlt kor nemes szellemisége sugárzott belőle. Ezt kedvelte leginkább az időkben. És ekkor értette meg, hogy személyesen Tedeki tábornok áll vele szemben, a Császári Hadsereg egykori vezérkari főnöke.

Mr. Tagomi mélyen meghajolt.

– Tábornok úr – mondta.

– Hol a harmadik személy? – kérdezte Tedeki tábornok.

– Már úton van – felelte Mr. Tagomi. – Magam értesítettem a szállásán.

Zúgott a feje, szédült, lehajtott fővel több lépést is tett hátra, alig tudott állva maradni.

A tábornok leült. Mr. Ramsey, akinek minden bizonnyal fogalma sem volt, ki is valójában az öregember, segített a székkal, de semmi különleges tiszteletet nem tanúsított. Mr. Tagomi tétozva ült le vele szemben.

– Akkor várunk – mondta a tábornok. – Sajnálatos, de elkerülhetetlen.

– Pontosan – mondta Mr. Tagomi. Eltelt tíz perc, de semmi nem történt.

– Elnézést, uram – mondta végül Mr. Ramsey, miközben a kezével babrált.

– Távozzom, amennyiben nincs rám szükség.

Mr. Tagomi bólintott, és Mr. Ramsey kilépett a szobából.

– Tölthetek teát, tábornok úr? – mondta Mr. Tagomi.

– Köszönöm nem, uram.

– Uram – mondta Mr. Tagomi –, bevallom, rossz előérzetem van. Félek, hogy valami rettenetes történik.

A tábornok előrehajtotta a fejét.

– Mr. Baynes, akivel már volt szerencsém találkozni – mondta Mr. Tagomi –, és már saját otthonomban is vendégül láthattam, svédnek vallja magát. Ezzel szemben nekem az a benyomásom, hogy valamilyen magas rangú német lehet. Ezt azért hiszem...

– Kérem, folytassa.

– Köszönöm, tábornok úr. Annyira nyugtalanul készült erre a találkozásra, hogy arra a következtetésre jutottam, köze van a Birodalom politikai kavargásához.

Mr. Tagomi nem említette meg a második okot: neki is feltűnt, hogy a tábornok milyen nagy késéssel érkezett.

– Uram – mondta a tábornok –, ön csak találgat.

Ez nem információ. Szürke szemei atyaián csillogtak, tekintete nem volt rosszindulatú. Mr. Tagomi elfogadta a feddést.

– Uram, az én részvételem a tárgyaláson egyszerű formalitás csupán, hogy megtevésszék a náci kémeket? – kérdezte Mr. Tagomi.

– Természetesen – felelte a tábornok. – Fenn kell tartanunk a látszatot. Mr. Baynes a stockholmi Tor-Am Társaság képviselője, egyszerű üzletember. Én pedig Sindzsiró Jatabe vagyok.

És én vagyok Tagomi, gondolta Mr. Tagomi. Ez az én szerepem.

– Nincs kétségem afelől, hogy a náciak szemmel tartják Mr. Baynest – mondta a tábornok. A kezét megpihentette a térdén. Teljesen egyenes háttal ült, és olyan arcot vágott, mintha valahonnan erőleves illatát szimatolná, gondolta Mr. Tagomi. – De ahhoz, hogy felfedjék a látszatot, a törvény segítségére van szükségük. Ez az elsődleges célunk, nem félrevezetni akarjuk őket, hanem egy lehetséges leleplezés esetén a formalításokat betartatni. Például ha el akarnák távolítani Mr. Baynest, nem lőhetik csak egyszerűen fejbe, amit különben pedig megtehetnének.

– Értem – mondta Mr. Tagomi. Mint egy játék, gondolta. Ismerik a náciak logikáját, gondolom. Akkor mégiscsak van értelme.

A háziphón berregett. Mr. Ramsey szólt bele:

– Uram, megérkezett Mr. Baynes. Beengedhetem?

– Kérem! – kiáltott Mr. Tagomi.

Kinyílt az ajtó, és Mr. Baynes belépett. Feltűnően jól volt öltözve: mesterien szabott ruhái frissen vasalva, arcáról sugárzott a nyugalom. Tedeki tábornok és Mr. Tagomi felálltak. Mindhárman meghajoltak.

– Uram – mondta Mr. Baynes a tábornoknak –, Wegener kapitány vagyok, a Birodalmi Tengerészeti Kémelhárítástól. Le szeretném szögezni, hogy hivatalosan senkit nem képviselek saját magamon és néhány személyen kívül, akik

nem óhajtják, hogy megnevezzem őket. Nem kormányhivatal, vagy más állami szervezet nevében jöttem.

– Herr Wegener – mondta a tábornok. – Értem, hogy ön semmilyen hivatalos módon nem képviseli a Német Birodalmi Kormányt. Én sem hivatalosan vagyok jelen, hanem magánszemélyként, de a Császári Hadseregben korábban betöltött rangomnál fogva Tokióban számos személlyel kapcsolatban állok, akiket érdekel, bármit is akar közölni velünk.

Milyen idétlen beszélgetés, gondolta Mr. Tagomi. De nem kellemetlen. Mintha zene lenne. Üdítően hat, megkönnyebbülést hoz. Leültek.

– Minden bevezetés nélkül tájékoztatni szeretném önöket, valamint azokat, akikkel kapcsolatban állnak, hogy a Birodalomban előrehaladott állapotban van az úgynevezett Löwenzahn, azaz a Pitypang-program – fogott bele Mr. Baynes.

– Igen – mondta a tábornok, és úgy bólogatott, mintha ezzel már régóta tisztában lenne, holott, gondolta Mr. Tagomi, türelmetlenül várja, hogy Mr. Baynes folytassa a mondandóját.

– Pitypang – ismételte meg Mr. Baynes. – Alapjában nem más, mint egy incidens, amely a Sziklás-hegységi Államok és az Egyesült Államok közös határán fog megtörténni.

A tábornok bólogatott, alig észrevehetően el is mosolyodott.

– Megtámadják az USA hadseregét, akik bosszúhadjáratot indítanak, átkelnek a határon, és lerohanják a közelben állomásozó sziklás-hegységi seregeket. Az USA-nak részletes térképe van a közép-nyugati hadiállásokról. Ez az első lépés. A második lépés Németország reakciója lesz a konfliktusra. A Wehrmacht ejtőernyős hadosztályától egy önkéntes osztagot küldenek az USA megsegítésére. De ez is csak további elterelő hadművelet.

– Értem – mondta a tábornok, és kíváncsian figyelt.

– A Pitypang Hadművelet végső célja – mondta Mr. Baynes – egy végzetes atomtámadás a Hazai-szigetek ellen, hadüzenet és figyelmeztetés nélkül.

Csendben maradt.

– Tehát kiirtják az uralkodóházat, megsemmisítik a Honvédelmi Hadsereget és a Császári Tengerészet, a polgári lakosság, az ipar és az állami vagyon nagy részét – mondta Tedeki tábornok. – Míg a tengerentúli területeket a Birodalom olvasztaná magába.

Mr. Baynes egy szót sem szólt.

– Másvalami? – kérdezte a tábornok. Mr. Baynes tanácstalanul ült.

– A pontos dátum, uram?

– Minden megváltozott – felelte Mr. Baynes. – Bormann halála miatt. Legalábbis ez a feltételezésem. Itt nem tartok fenn kapcsolatot az Abwehrrel.

– Folytassa, Herr Wegener – mondta a tábornok.

– Azt tanácsoljuk, hogy a japán kormány folyjon bele a Birodalom belpolitikájába. Legalábbis ezt az üzenetet jöttem átadni. Néhány frakció támogatja a Pitypang Hadműveletet, mások ellenzik. Azt reméltük, hogy Bormann kancellár halálával az ellenfelei kerülnek hatalomra.

– De ittléte alatt – mondta a tábornok – Herr Bormann elhunyt, és a politikai helyzet átalakult. Már Doktor Goebbels a birodalmi kancellár. A felfordulásnak vége – szünetet tartott. – Most mi a helyzet a Pitypang Hadművelettel?

– Doktor Goebbels támogatja a Pitypangot.

Észre sem vették, hogy Mr. Tagomi becsukta a szemét.

– Ki ellenzi? – kérdezte Tedeki tábornok.

– Heydrich tábornok.

– Teljesen meglep. Kétkednem kell. Ez hivatalos forrásból származó információ vagy az ön magánvéleménye, amit kollegái is osztanak?

– A Keleti Kormány, amely azért a területért felel, ami jelenleg még Japánhoz tartozik, a külügyminisztériumot támogatja. Rosenberg emberei a kancelláriával működnek együtt. Ez tavaly, a legmagasabb tisztségviselők több gyűlésén keserves vitapontnak bizonyult. Vannak jegyzeteim és fénymásolataim. A rendőrség akarta az irányítást kézbe venni, de ezt a javaslatot elvetették. Ők felelnek a világűr gyarmatosításáért, a Mars, a Hold és a Vénusz kormányzásáért. Az tartozik az ő fennhatóságuk alá. Miután a hatalom így fel lett osztva, a rendőrség az űrprogram támogatójaként és a Pitypang Hadművelet ellenzékeként lépett fel.

– Versengés – állapította meg a tábornok. – Az egyik csoportot kijátssza a másik. És a vezér egymásnak ugrasztja őket, mert így senki nem lesz elég erős ahhoz, hogy őt hívja ki.

– Valóban – mondta Mr. Baynes. – Azért küldtek ide, hogy az önök közbelépését kérjem. Még lehet az erőviszonyokon változtatni, hisz a helyzet egyelőre képlékeny. Hónapokba kerül, mire Doktor Goebbels megszilárdítja a hatalmát. Meg kell törnie a rendőrséget, sőt, valószínűleg ki kell végeztetnie Heydrichet, valamint az SS és az SD magasrangú tisztjeit. Ha ezzel egyszer meglesz...

– Támogassuk a Sicherheitsdienstet? – vágta félbe Tedeki tábornok. – A német állam legveszélyesebb alakulatát?

– Így van – mondta Baynes.

– A császár – mondta Tedeki tábornok – soha nem fogadná el ezt a stratégiát. Az ő szemében a birodalom feketeruhás elit serege maga a halál. A kasztrendszer szerint a gonosz megtestesülése.

Gonosz, gondolta Mr. Tagomi. Valóban a gonoszé. Segítsük ezeket hatalomra jutni, mert úgy megmenekülhetünk? Ez a földi létünk paradoxona?

Én nem tudnék ezzel az ellentmondással szembenézni, mondta magában Mr. Tagomi. Milyen erkölcsi dilemma! Nincs belőle kiút, minden össze-zavarodott. A sötét és a fény, az anyag és az árny kaotikus egyvelege.

– Csak a Wehrmachtnak van hidrogénbombája – folytatta Mr. Baynes. – Ahol a feketeingesek bevetették, a Wehrmacht mindig együttműködött velük. Bormann alatt a kancellária nem engedte, hogy a rendőrség is atom-fegyverekhez jusson. A Pitypang Hadműveletet az OKW fogja irányítani, a Hadsereg Legfelsőbb Vezetése.

– Ezzel tisztában vagyok – mondta Tedeki tábornok.

– A feketeingesek kegyetlensége és züllöttsége messze túlhaladja a Wehrmachtét, de kevesebb hatalmuk van. A valóságos erőviszonyokat kell elsősorban számításba vennünk. Nem azt, hogy szándékaik mennyire etikusak.

– Való igaz: realistának kell lennünk – mondta hangosan Mr. Tagomi. Mr. Baynes és Tedeki tábornok is rápillantott.

– Konkrétan mit javasol? – kérdezte a tábornok Mr. Baynest. – Lépünk kapcsolatba az SD-vel itt a Csendes-óceáni Államokban? Közvetlenül tárgyaljunk...? Fogalmam sincs, ki itt az SD főnöke. Valami visszataszító alak, gondolom.

– A helyi SD semmiről sem tud – mondta Mr. Baynes. – Az itteni főnök, Bruno Kreuz vom Meere egy kiöregedett pártkatona. Ein Altparteigenosse. Gyengeelméjű. Berlinben senki nem avatná be semmibe, csak rutinfeladatokat kell teljesítenie.

– Akkor mire gondolt? – kérdezte a tábornok most már némi indulattal a hangjában. – Talán az itteni konzullal, vagy a tokiói birodalmi nagykövettel?

A tárgyalás zátonyra fog futni, gondolta Mr. Tagomi. Bármekkora lehet a tét. Nem válhatunk a hatalmas skizofrén náci fertő részévé, az agyunk nem tudna alkalmazkodni az egymást pusztító belharcok logikájához.

– Óvatosan kell lépni – mondta Mr. Baynes. – Közvetítőkön keresztül. Találni kell valakit, aki Heydrichhez áll közel és a birodalmon kívül teljesít szolgálatot, valamelyik semleges országban. Vagy valakit, aki gyakran utazik Tokió és Berlin között.

– Konkrétan gondol valakire?

– Az olasz külügyminiszterre, Ciano grófra. Értelmes, megbízható, bátor ember, teljesen elkötelezett a nemzetközi béke mellett. Viszont sajnos semmilyen kapcsolata sincs az SD-hez. Remélhetőleg Németországban valaki mással együtt tudna működni, valami gazdasági partnerrel, mint a Krupps Művek, Speidel tábornok, vagy talán a Waffen-SS emberei. A Waffen-SS kevésbé megszállott, közelebb állnak a német társadalom többségéhez.

– Az ön intézményén, az Abwehren keresztül reménytelen lenne felvenni a kapcsolatot Heydrichhel?

– A feketeingesek mélységesen megvetnek minket. Már húsz éve próbálják a Párt jóváhagyását elnyerni, hogy minket felszámoljanak.

– Önt nem veszélyeztetik? Hiszen, ha jól tudom, itt a nyugati parton nagyon tevékenyek.

– Tevékenyek, de ügyetlenek – mondta Mr. Baynes. – Reiss, a külügy-minisztérium embere jól dolgozik, de az SD-vel ő sincs jó kapcsolatban.

– El szeretném kérni a fénymásolatait – mondta a tábornok. – Át szeretném adni a kormányomnak. Nyújtson át minden olyan anyagot, ami az itt elmondottakkal kapcsolatos. És – tűnődött – bizonyítékot. Tárgyilagos bizonyítékot.

– Természetesen – mondta Mr. Baynes, és a kabátzsebéből elővett egy ezüst cigarettatárcát. – Minden cigaretta egy cső, azokban van minden információ. Mikrofilmen.

Tedeki tábornoknak adta a tárcát.

– És maga a tárca? – mondta a tábornok, ahogy szemügyre vette. – Nagyon értékes darabnak néz ki. Csak így ideadja?

A tábornok elkezdte kiszedni belőle a cigarettákat.

– A tárca is az öné – mondta Mr. Baynes mosolyogva.

– Köszönöm – a tábornok viszonzta a mosolyt, és a kabátzsebébe csúsztatta a tárcát.

Az asztalon felberregett a házitelefon. Mr. Tagomi megnyomta a gombot. Mr. Ramsey szólt bele.

– Uram, egy csapat SD-s lépett a földszinti hallba. El akarják foglalni az épületet. A Nippon Times őrei küzdenek velük.

A távolban egy sziréna bűgött, kint az utcán, Mr. Tagomi ablaka alatt.

– A hadsereg és a San Francisco Kempeitai is ide tart – folytatta Mr. Ramsey.

– Köszönjük, Mr. Ramsey – mondta Mr. Tagomi. – Dicséretesen tette, hogy ilyen higgadtan tájékoztatott az eseményekről.

Mr. Baynes és Tedeki tábornok kővé dermedtek.

– Uraim – fordult hozzájuk Mr. Tagomi. – Kétségtelen, hogy kinyírják ezeket a gengsztereket, mielőtt feljutnának ide. – Újra Mr. Ramsey-hez szólt: Kapcsolja ki a lifteket.

– Igenis, Mr. Tagomi. – Mr. Ramsey megszakította a kapcsolatot.

– Várunk – mondta Mr. Tagomi. Kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és elővett egy tikfadobozt. Felnyitotta, és egy hibátlan állapotban lévő, 1860-ban gyártott, 44-es polgárháborús revolvert emelt ki belőle. Olyat, amely után minden gyűjtő epekedett. Elővett egy doboz puskaort is, golyókkal, és elkezdte megtölteni a fegyvert. Mr. Baynes és Tedeki tábornok tágra nyitott szemmel figyelték.

– A magángyűjteményem része – mondta Mr. Tagomi. – Sokat játszottam vele szabadidőmben, célba lőttem csak azért, hogy felvágjak. Le is győztem a többieket mindenféle versenyeken. De komolyan eddig még soha nem használtam.

A pisztolyt az ajtóra szegezte. Várt.

Frank Frink a pinceműhelyben ült egy padnál. Egy félkész ezüst fülbevalót csiszolt a hangosan berregő pamutforgóval, a vörös csiszolópor szétszállt, rá a szemüvegére, a kezére, az ujjaira. A csigaház spirálját formázó fülbevaló teljesen felforrósodott a súrlódástól, de Frank dühében még jobban odanyomta a szerkezetéhez.

– Túl fényes lesz – mondta Ed. – Elég, ha csak azon mész át, ami látszik, a többi nem is fontos.

Frank Frink felmordult.

– Nagyobb a kereslet a nem túl fényes darabokra – mondta Ed. – Az a jó, ha az ezüst olyan régiesnek tűnik.

Kereslet, gondolta Frink.

Még semmit nem adtak el. Az Amerikai Műtárgyaknál letétbe hagyott darabokon kívül senki nem vett meg semmit, pedig már öt kiskereskedőnél is jártak.

Nem keresünk rajta. Egyre csak gyűlnek az ékszerek, és nem kell a kutyának sem.

A fülbevaló horga beakadt a gépbe, kirántotta a kezéből és a lakkozókerekhez vágta, majd a földön koppant. Kikapcsolta a motort.

– Jobban vigyázz rá! – mondta McCarthy forrasztópisztollyal a kezében.

– Az istenért! Akkora, mint egy borsó, nem lehet rendesen megfogni.

– Akkor is, vedd fel.

A fene egye meg az egészet, gondolta Frink.

– Most meg mi bajod van? – kérdezte McCarthy, miután Frink meg sem próbálta kihalászni a fülbevalót.

– A semmibe öljük a pénzt – mondta Frink.

– De olyasmit nem is tudunk eladni, ami nincs kész.

– Semmit sem adunk el, akár kész van, akár nincs.

– Csak öt üzletben jártunk eddig. Ne add fel.

– De nem ez a divat – mondta Frink. – Esélyünk sincs.

– Ne hülyéskedj már.

– Nem hülyéskedem.

– Nem értelek.

– El kell adni az egészet anyagárban valami fémfeldolgozónak – mondta Frink.

– Rendben – mondta McCarthy. – Akkor szállj ki!

– Kiszálltam.

– Megcsinálom egyedül is. – McCarthy újrakezdte a hegesztést.

– Felezzük meg az egészet?

– Nem tudom. Kitalálunk valamit.

– Vedd meg a részemet – javasolta Frink.

– Miből?

– Hatszáz dollár – számolta ki Frink.

– Vidd el mindennek a felét.

– A motor felét is?

Mind a ketten csendben maradtak egy ideig.

– Még három üzletet megkeresünk – mondta McCarthy –, és utána megbeszéljük.

McCarthy az arcára húzta a maszkot, és egy bronzpálcikát forrasztott az egyik karkötőhöz. Frank Frink felállt a padtól. Megkereste a fülbevalót, és berakta egy dobozba a félkész darabok közé.

– Kimegyek rágyújtani – mondta Frink, és átsétált a pincén a lépcsőhöz. Egy pillanattal később már kint állt a járdán, egy T'ien-lai-jal az ujjai között. Ennyi volt, mondta magában. Nem kell a jóskönyv, hogy ezt elárulja, magam is belelátok a Pillanatba. A levegőben van. Kudarca.

Még azt sem tudom megmondani, tulajdonképpen miért történt ez így. Lehet, hogy folytathatnánk, elméletben. Üzletről üzletre, városról városra. Valami mégsem stimmel. És hiába minden ötlet és erőfeszítés, nem akar jobbra fordulni.

Tudni akarom, miért van ez így, gondolta.

De soha nem fogom megtudni.

Mit kellett volna tennünk? Mibe kellett volna belefognunk az ékszerek helyett?

Ellenszegültünk a Pillanatnak, ellenszegültünk a taónak. Árral szemben, rossz irányban. Most meg itt a hanyatlás, a rothadás.

A jin uralkodik felettünk. A fény a seggét fordította felénk, és elhagyott minket.

Fel kell adni, nincs mit tenni.

Míg ott állt az eresz alatt, szívta magába a marihuánás cigarettát, és unottan nézte az elhúzó autókat, egy átlagos külsejű, középkorú fehér ember ballagott hozzá.

– Mr. Frink? Mr. Frank Frink?

– Az lennék – felelte Frink.

A férfi előhúzott egy összehajtogatott dokumentumot és egy igazolványt.

– A San Franciscó-i rendőrségtől jöttem. Letartóztatási parancsom van ön ellen. Megfogta Frink karját, és már le is volt tartóztatva.

– Milyen váddal? – követelte Frink.

– Csalás. Mr. Childan, az Amerikai Műtárgyak tulajdonosa tette a bejelentést. – A zsaru erőszakosan vezette el Frinket a járdán. Egy újabb civil ruhás rendőr csatlakozott hozzájuk, aki Frink másik oldalára állt. Egy parkoló Toyopedhez rángatták.

Ennek meg kellett történnie, gondolta Frink, ahogy belökték az autóba, a két rendőr közé. Becsapták az ajtót, és az autó rögtön el is hajtott. Egy egyenruhás harmadik rendőr vezette. Ezek azok a szarháziak, akiknek engedelmességgel tartozunk.

– Van ügyvédje? – kérdezte az egyik.

– Nincs – felelte Frink.

– Kap egy listát az őrsön.

– Köszönöm.

– Mihez kezdenek a pénzzel? – kérdezte később az egyik rendőr, ahogy éppen a Kearny Street-i rendőrőrs garázsába hajtottak be.

– Elköltöttük – felelte Frink.

– Mindet?

Nem felelt.

Az egyik zsaru a fejét rázta és röhögött.

– Frink a valódi neve? – kérdezte egy másik, ahogy kiszálltak a kocsiból. Frink elborzadt.

– Frink – ismételte a rendőr. – Zsidó vagy. Európai menekült. Elővett egy nagy, szürke mappát.

– New Yorkban születtem.

– A náci elöl menekültél. Ez tudod mit jelent?

Frank Frink hirtelen kiugrott közülük, és átfutott a garázson. A három rendőr felkiáltott, és az ajtóban egy rendőrautó állta el az útját, tele egyenruhás, felfegyverzett zsaruval. Rámosolyogtak, az egyik pisztolyt fogott rá, aztán hozzálépett és megbilincselte.

A zsaru a bilinccsel visszarángatta oda, ahonnan elfutott. A vékony fém a húsába vágott, teljesen a csontig.

– Vissza Németországba – mondta a rendőr, ahogy végigfuttatta rajta a szemét.

– Amerikai vagyok – mondta Frank Frink.

– Zsidó vagy – felelte a zsaru.

Ahogy felvitték a lépcsőn, az egyik rendőr megkérdezte:

– Itt vesszük nyilvántartásba?

– Nem – felelte egy másik. – Átadjuk a német konzulnak. Német bíróság fog felette ítélni.

Végül mégse kapott listát az ügyvédekről.

Mr. Tagomi húsz percen keresztül mozdulatlanul ült az asztalnál, a revolvert az ajtóra fogva, míg Mr. Baynes fel-alá járkált az irodában. Az idős tábornok némi habozás után felemelte a kagylót, és felhívta a San Franciscó-i japán követséget. Nem érte el a nagykövetet, Kaelemakule bárót, mivel egy hivatali alkalmazott tájékoztatása szerint a báró városon kívül tartózkodott.

Tedeki tábornok ezután egy tengerentúli hívást kezdeményezett Tokióba.

– Megbeszélem a haditanáccsal – magyarázta Mr. Baynesnek. – Ők majd értesítik a környékünkön állomásozó császári seregeket.

Nem tűnt nyugtalannak.

Akkor néhány órán belül ki is szabadítanak, mondta magában Mr. Tagomi. Valószínűleg japán tengerészek jönnek majd valamelyik anyahajóról, gépfegyverekkel és aknavetőkkel.

Hivatalos csatornákon keresztül sokkal több mindent érhet el az ember, de sajnos mindig rettenetesen sokáig tart. Alattunk viszont a feketeingesek szorgalmasan ütik agyon a titkárnőket és a hivatalnokokat.

Mr. Tagomi személyesen nem sokat tehetett.

– Érdemes lenne vajon felhívni a német konzult? – kérdezte Mr. Baynes. Mr. Tagomi elképzelte, ahogy behívja Miss Ephreikiant a magnóval, és sürgősen bediktálja a Herr Reisshez intézendő tiltakozását.

– Felhívhatom Herr Reisst – mondta Mr. Tagomi – egy másik vonalon.

– Kérem, tegye meg – mondta Mr. Baynes.

Még mindig revolverrel a kezében, Mr. Tagomi megnyomott egy gombot az asztalán. Egy nem hivatalos telefon emelkedett ki az asztal lapjából, amelyet elsősorban szigorúan titkos hívások miatt szereltetett be.

Feltárcsázta a német konzulátust.

– Jó napot. Ki van a vonalban? – szólt bele egy élénk hivatali hang német kiejtéssel. Kétségtelenül beosztotté volt.

– Kérem, kapcsolja őméltóságát, Herr Reiss konzul urat – mondta Mr. Tagomi. – Sürgős. Itt Mr. Tagomi beszél, a Császári Kereskedelmi Kirendeltség igazgatója.

Komoly, szigorú hangját vetette be.

– Uram, egy pillanatot legyen szíves várni. – Egy nagyon hosszú pillanat következett. Aztán csend. Se nem búgott, se nem kattogott. Egyszerűen ott áll a kagylóval, gondolta Mr. Tagomi. Ezek az északiak mindig valami mesterkedésen törnek a fejüket.

– Természetesen megváratnak – mondta Tedeki tábornoknak, aki a másik telefonon várt, és Mr. Baynesnek, aki fel-alá járkált.

Végre megint beleszólt a hivatali hang:

– Sajnálom, hogy megváratam, Mr. Tagomi.

– Semmi baj.

– A konzul egy tárgyaláson van, de...

Mr. Tagomi lecsapta.

– Csak időpazarlás, hogy szépen fejezzem ki magam – mondta megverten. Ki mászt hívhatna fel? A Tokkokát már értesítették, és a rendőrségi alakulatok is úton voltak. Oda már hiába telefonálna. Telefonáljon egyenesen Berlinbe? Hívja fel Goebbels kancellárt? Vagy a Császári Légierő napái támaszpontját, és kérjen légi segítséget?

– Felhívom az SD-főnököt, Herr Kreuz vom Meere-t – döntötte el hangosan. – És dühödten panaszt teszek. Kioktatom, üvöltök vele, nekiesek.

Elkezdte tárcsázni a számot, amely hivatalosan csak a Lufthansa Repülőtéri Értékes Szállítmányokat Őrző Irodájaként volt feltüntetve a San Franciscó-i telefonkönyvben.

– A földig lehordom, visítok, hisztériázom – mondta, ahogy kicsöngött a telefon.

– Jól mondd meg neki – mondta Tedeki tábornok mosolyogva.

– Ki az? – szólt bele egy német hang. Még nálam is szigorúbb, gondolta Mr. Tagomi. De nem akarta lerakni. – Parancsoljon – mondta a hang.

– Elrendelem, hogy tartóztassák le a gengsztereket és degeneráltjaikat, és állítsák őket bíróság elé – üvöltötte a kagylóba Mr. Tagomi. – Garázdálkodó, szőke, hibbantagyú huligánok. Tudja kivel beszél, fiam? Tagomi vagyok, császári kormánytanácsos. Öt másodperc, vagy átlépjük a törvényesség kereteit, és a tengerészeti osztag lángszórókkal mészárolja le az embereit. Az egész civilizáció szégyene.

Az SD telefonkezelője idegesen hadart a vonal túlsó végén.

Mr. Tagomi Mr. Baynesre kacsintott.

–... nem tudjuk, miről beszél – mondta a telefonos.

– Hazudik! – kiáltotta Mr. Tagomi. – Ezek szerint nem hagy más választást a számunkra.

Lecsapta a kagylót.

– Részemről csak egy gesztus volt – mondta Mr. Baynesnek és Tedeki tábornoknak. – Nem árthat. Mindig megtörténhet, hogy az SD-n belül is ráijeszt valakire az ember.

Tedeki tábornok mondani kezdett valamit, de olyan hangzavar volt az ajtó túloldalán, hogy elhallgatott. Kivágódott az iroda ajtaja.

Két megtermett fehér férfi lépett be, mindkettő hangtompítós pisztollyal a kezében. Rögtön kiszúrták Mr. Baynest.

– Da ist er – mondta az egyik, és elindultak felé.

Mr. Tagomi az asztalnál a muzeális 44-es Colttal célzott, és meghúzta a ravaszt. Az egyik SD-ügynök a földre rogyott. A másik Mr. Tagomira irányította a hangtompítós pisztolyát és visszalőtt. A fegyver semmi hangot nem adott, Mr. Tagomi csak a füstöt látta felszállni a puskacsőből, és hallotta, ahogy a golyó elhúz mellette. Minden rekordot felülmúló gyorsasággal húzta fel a kakast, és lőtt újra meg újra.

Az SD-ügynök állából csontdarabok, húscsontok és fogszilánkok repültek szerteszét, ömlött belőle a vér. Szájon löttem, mérte fel Mr. Tagomi a helyzetet. Borzalmas dolog, pláne ha a golyó felfelé hatolt. Az állatlan SD-ügynök tekintetén még látszott, hogy él, legalábbis valamennyire. Még engem figyel, gondolta Mr. Tagomi. Aztán a szem elhomályosodott, és a férfi összeesett, kiejtette a pisztolyt a kezéből, aztán gargalizálásszerű, fuldokló hangok jöttek fel a torkán.

– Gusztustalan – mondta Mr. Tagomi.

Több SD-ügynök nem tört rájuk a nyitott ajtón.

– Talán csak ennyi volt – mondta Tedeki tábornok kis szünet után. Mr. Tagomi, akinek legalább három lassú percbe került, hogy a fegyvert újra megtöltse, felnézett és megnyomta a házitelefonszám gombját.

– Hozzák be az elsősegélyládát – utasította. – Borzalmasan megsebesültek a gengszterek.

Nem jött válasz, csak zúgás.

Mr. Baynes lehajolt, felvette mindkét német ügynök fegyverét, az egyiket odaadta a tábornoknak, a másikat megtartotta.

– Kinyírjuk mindet! – mondta Mr. Tagomi, és visszaült a revolverrel. – Félelmetes triumvirátus jött létre ebben az irodában!

– Náci huligánok, adjátok meg magatokat! – kiáltott valaki kint a folyosón.

– Már elintéztük őket! – kiáltott vissza Mr. Tagomi. – Itt fekszenek, az egyik halott, a másik meg majdnem az. Jöjjenek be, és nézzék meg maguk is.

Az alkalmazottak csoportja óvatosan belépett, többen az irodaház vész-készültségi felszerelésével, azaz baltával, pisztollyal és könnygázbombával voltak felfegyverkezve.

– Ilyen se volt még – mondta Mr. Tagomi. – A Csendes-óceáni Államok kormánya Sacramentóban habozás nélkül hadat üzenhetne a Birodalomnak. Legalább mostanra elmúlt a veszély.

– Tagadni fogják, hogy bármi részük is lett volna benne – mondta Mr. Baynes. – Szokásos módszer. Már sokszor bevetették. – Mr. Tagomi asztalára fektette a hangtompítós pisztolyt. – Made in Japan.

Nem viccelt. Ez volt az igazság. Kiváló minőségű japán fegyvereket használtak. Mr. Tagomi megvizsgálta.

– És nem is német állampolgárok – mondta Mr. Baynes. Elvette a halott ügynök tárcáját. – A Csendes-óceáni Államok polgára. San Jósében él. Semmi nem köti az SD-hez. A neve Jack Sanders.

A földre dobta a tárcát.

– Egyszerű rablótámadás – vette át a szót Mr. Tagomi. – A páncélszekrényt akarták kiüríteni. Semmi politikai motiváció.

Remegő térddel állt fel. A lényeg, hogy az SD kísérlete nem sikerült, akár ki akartak valakit nyírni, akár csak el akarták hurcolni. Legalábbis ez az első kísérlet kudarcot vallott. Kétségtelenül tudták, ki volt Mr. Baynes, és mi célból járt itt.

– A prognózis – mondta Mr. Tagomi – rosszat sejtet.

Azon tűnődött, hogy ebben a pillanatban hasznát tudná-e venni a jóskönyvnek. Talán védelmet nyújtaná. Figyelmeztetné őket, hogy elkerülhessék a bajt.

Még mindig remegő kézzel húzta elő a negyvenkilenc cickafarkkórót. Az egész helyzet olyan zavaros és szokatlan, gondolta. Emberi ésszel nem lehet megfejteni, csak ötezer évnyi értelem és bölcsesség együttesen láthatja át. A német diktatúra társadalma valami torz életformára emlékeztet, sőt rosszabb az élet természetes dolgainál is, az értelmetlenség egészen különleges egyvelege.

Az itteni SD cselekedete és politikája, gondolta, teljesen ellentmond a berlini SD-vezetés szándékának. Hol az értelem ebben az egész bonyodalomban? Milyen is Németország valódi arca? Olyan, mint az élet minden problémája egy rémálomban kifaragva.

A jóskönyv átlát rajta. A Ji King még az olyan torzszülöttekbe is belelát, mint a náci Németország.

Mr. Baynes látta, hogy mennyire kikészült Mr. Tagomi, amint zaklatottan babrált a maroknyi zöldségszárral. Neki, gondolta Mr. Baynes, ez az eset, amiben két embert is le kellett gyilkolnia, nemcsak megrázó, hanem értelmezhetetlen is.

Mit mondhatnék, ami megnyugtató? Engem mentett meg, a két életért az erkölcsi felelősség engem terhel, és én ezt vállalom is.

Tedeki tábornok Mr. Baynes mellé lépett, és halkán így szólt hozzá:

– Látja, milyen kétségbeesett. Nincs kétségem felőle, hogy buddhistának nevelték. Lehet, hogy nem vallásosan, de a buddhizmus hatása alatt. Egy olyan filozófia szerint, amelyben nem szabad ölni, mert minden élet szent.

Mr. Baynes bólogatott.

– Visszanyeri majd lelki egyensúlyát – folytatta a tábornok. – Idővel. Ebben a pillanatban nincs olyan nézőpont, amelyből tisztán láthatná és megérthetné saját tettét. A könyv majd segít rajta, mert egy külső szemszöget ad.

– Értem – mondta Mr. Baynes. Egy másik szemszög, ami segíthetne ebben az esetben, az Eredendő Bűn Doktrínája. Vajon Tagomi hallott már róla egyáltalán? Mindannyian arra vagyunk ítélve, hogy kegyetlen és erőszakos, gonosz tetteket kövessünk el, ez a sorsunk, ősi okoknak köszönhetően. Ez a karmánk.

Mr. Tagominak két emberrel kellett végeznie, hogy megmentsen egyet. A logikus, kiegyensúlyozott gondolkodás számára ez értelmezhetetlen. De egy jóindulatú ember, mint Mr. Tagomi, akár bele is örülhet ennek a valóságába.

Azonban, gondolta Mr. Baynes, a tett súlya nem a jelenben van, nem az én halálomban, vagy a két SD-ügynök halálában, hanem feltételezhetően a jövőben rejlik. Hogy ami itt történt, az jogos volt-e vagy sem, azon múlik, mi történik ezután. Meg tudjuk-e milliók életét, sőt Japán teljes népességét menteni?

De Mr. Tagomi, ahogy a szárazakat keverte, nem gondolt erre, mert a jelen, és ami éppen történt, túl valóságos volt, a halott és a haldokló német az irodájában kézzelfogható.

Tedeki tábornoknak volt igaza. Mr. Tagominak idő kellett, hogy a történetekre rálátása, legyen. Vagy végleg megzavarodik az elméje, és tekintetével más tájakat figyel majd, a reménytelen káoszon túl.

Mi sem állunk olyan távol tőle, gondolta Mr. Baynes. Nekünk is ugyanazzal a bizonytalansággal kell szembenéznünk. Ezért, sajnos, Mr. Tagomin nem tudunk segíteni. Csak várni lehet, reménykedni, hogy magához tér, és nem hibban meg végleg.

Denverben felkeresték a divatos, modern üzleteket. Ezek a ruhák, gondolta Juliana, megfizethetetlenek. Joe-t viszont ez mit sem zavarta, talán fel sem tűnt neki, egyszerűen csak mindent megvett, amit Juliana kiválasztott, és már rohantak is tovább a következő üzletbe.

A legszebb darabot már egész későn vették meg, miután Juliana rengeteg ruhát felpróbált, rengetegen elgondolkodott és rengeteget visszatett. Egy eredeti olasz, világoskék estélyi volt Juliana végső választása, rövid, bolyhos ujjal és vadul mély dekoltázssal. Egy európai divatlapban már látott ilyet egy modellen. Azt írták róla, hogy az év legszebb ruhája, és Joe-nak majdnem kétszáz dollárjába került.

Vettek hozzá három pár cipőt, nejlonharisnyákat, több kalapot, és egy új, kézzel gyártott fekete bőrretikült. Juliana felfedezte azt is, hogy az olasz ruha dekoltázsához illett az újfajta melltartó, amely csak mellei alsó részét takarta el. Miközben felpróbálta, és az üzlet hosszú tükre előtt billegette magát, az a benyomása támadt, hogy talán túl keveset takar, és ezért nem mert lehajolni. De az eladó lány biztosította, hogy a melltartók nem csúsznak le, még így pánt nélkül sem.

Éppen csak eltakarja a mellbimbómat, gondolta Juliana, ahogy egyedül nézte magát a próbafülkében, egy milliméterrel sem magasabb. A melltartó nem volt olcsó, mert, magyarázta az eladó lány, azokat is külföldről hozzák be. A lány a sportos holmikát is megmutatta, rövidnadrágokat és bikiniket, és egy frottír törülközőt, de addigra Joe már nagyon nyugtalan lett, ezért továbbmentek.

– Gyönyörű leszek, nem gondolod? – kérdezte, ahogy Joe éppen a csomagokat és szatyrokat pakolta be az autó csomagtartójába.

– Az vagy – mondta, de nem is nagyon figyelt oda. – Főleg a kék ruhában. Azt vedd fel, amikor Abendsenhez megyünk, érted?

Az utolsó szóra nagy hangsúlyt fektetett, mintha parancs lett volna, és ez meglepte Julianát.

– Harmincnyolcas-negyvenes méret vagyok – mondta, amint beléptek a következő divatüzletbe. Mi kell még, tűnődött. Jobb most minél több mindent megvenni, ha már itt a lehetőség. A szeme egyszerre futott át mindenen: a blúzokon, szoknyákon, pulóvereken, nadrágokon, kábatokon. Igen, kabát, erre lenne szüksége.

– Joe, még egy kabátra is szükségem lenne, csak ne pamut legyen. Kiegyeztek egy német műszálkabátban. Tovább bírta, mint a természetes anyagok, és ráadásul nem is került annyiba, mint egy bunda. Julianát mégis csalódottság töltötte el. Hogy visszajöjjön a jókedve, az ékszerekhez ment. De csak unalmas bizsu volt mind, nélkülöztek minden eredetiséget, minden ötletet.

– Ékszereket is kellene vennünk – magyarázta Joe-nak. – Legalább fülbevalókat. Vagy egy brosst, az jól mutatna a kék ruhán.

Juliana elsétált Joe-val az ékszerüzletig.

– És a te ruháid? – jutott a lány eszébe büntudattal. – Neked is kell vennünk valamit.

Míg Juliana az ékszereket nézegette, Joe beugrott a fodrászhoz, hogy levágassa a haját. Amikor egy félórával később újra előkerült, a lány alig ismert rá. Nem csak jó rövidre vágatta le a haját, de ki is szőkíttette. Uramisten, gondolta Juliana, ahogy a férfit bámulta, ezt meg miért csinálta?

– Elegem van abból, hogy digó vagyok – vonta meg a vállát Joe. Mást nem mondott, és nem is akarta megvitatni. Beléptek egy férfidivat-üzletbe, hogy neki is keressenek ruhát.

Vettek egy jól szabott, divatos Du Pont-féle műszál öltönyt. Ezenkívül új zoknit, új alsóneműt és egy pár elegáns, hegyes orrú cipőt. Mi kell még, törte a fejét Juliana. Ingek, nyakkendők. Az eladóval kiválasztott két fehér inget francia mandzsettával, francia nyakkendőket, és egy pár ezüst mandzsettagombot. Negyven perc alatt meg is találtak mindent, ami Joe-nak kellett. Juliana teljesen meglepődött, hogy ez mennyivel könnyebben és gyorsabban ment, mint a saját ruháit kiválasztani.

Az öltönyét, gondolta, ki kellene igazíttatni. De Joe megint nyugtalan lett, és gyorsan kifizette a holmit a német bankjegyekkel. Valamit elfelejtettünk, jutott Juliana eszébe. Új pénztárca is kell. Az eladóval kiválasztott egy szép, fekete krokodilbőr tárcát Joe-nak, és azt is megvették. Mire visszaértek az autóhoz, már fél öt volt, és a vásárlást, gondolta Joe, ezzel befejezték.

– Nem kellene derékban egy kicsit beszédetni? – kérdezte Juliana, ahogy a denveri forgalomban hajtottak. – Az öltönyt...

– Nem! – Joe rideg és személytelen hangja megrémítette.

– Mi a baj? Túl sok mindent vettem? – kérdezte. Tudom, hogy ez a baja, mondta magában Juliana, túl sokba kerülök neki. – Visszavihetünk egy-két szoknyát.

– Vacsorázzunk meg – mondta Joe.

– Istenem! – kiáltott fel Juliana. – Elfelejtettem hálóinget venni!

Joe tekintete szinte felnyársalta.

– Nem szeretnéd, hogy este szép, új hálóingben legyek? – kérdezte a nő. – Hogy fiatalosabb...

– Nem! – rázta a fejét. – Felejtsd el. Nézz körbe, hol kaphatnánk be valamit.

– Előbb jelentkezzünk be a hotelbe – mondta Juliana nyugodtan –, hogy átöltözhessünk. Utána elmegyünk enni.

Remélem, hogy egy igazán elegáns hotelbe viszel, gondolta, vagy az egész nem ér semmit. Nem számít, hogy késő van. A hotelben pedig megkérdezhetjük, melyik Denver legjobb étterme. És legjobb mulatója, ahol megnézhetünk egy olyan koncertet, amit sehol máshol. Nem valami helyi bohócot, hanem egy európai művészt, mint Eleanor Perez vagy Willie Beck. Az újsághirdetésekből tudom, hogy híres UFA-sztárok is fellépnek Denverben. Ennél alább nem adhatjuk.

Miközben a hotelt keresték, Juliana néha-néha a mellette ülő férfire pillantott. Rövid, szőke hajjal és új ruhában teljesen más ember volt, mint régen. Talán jobban tetszik így? Magam sem tudom. És én is, miután

megcsináltattam a hajamat, teljesen más leszek, mint tegnap voltam. Két újjászületett ember. Hogy megváltoztat a pénz! A frizurámat mindenképpen el kell intézni, figyelmeztette magát.

Denver belvárosában találtak egy nagy, elegáns hotelt. Egyenruhás portás fogadta őket, és a kocsit a parkolóba vitette. Juliana pont ilyenre vágyott. A parkolóőr egy vörös egyenruhás férfi volt, aki azonnal ott is termett, és felvitte a csomagjaikat, így nem is maradt más, mint felsétálni a széles bejáratú lépcső vörös szőnyegén, az üvegtető alatt, és belépni a mahagóni kapun a hallba.

A hall két oldalán kis üzletek fogadták őket: virágbolt, szuvenírek, édességbolt, távírófülke, utazási iroda. Vendégek nyüzsögtek a recepció és a liftek körül. Magas növények szegélyezték a termet, és a talpuk alatt a szőnyeg vastag volt és puha. Juliana magába szívta a hotel és a nyüzsgés sajátos illatát. Neon nyilak vezettek az étterem, a koktélbár és a kávézó felé. Alig tért magához az ámulatból, ahogy átsétáltak a hallon a recepcióhoz.

Még egy könyvesbolt mellett is elmentek.

Míg Joe aláírta a bejelentkezést, Juliana átrohant a könyvesboltba, hogy megnézzé, kapható-e a *Sáska*. Igen, ott volt, egy egész halom világos könyv, rajta egy tábla, amely azt reklámozta, hogy nem csak sikeres és fontos a regény, hanem *verboten* a német területeken. Egy mosolygó, középkorú, meglehetősen nagymamás nő szolgálta ki. A könyv majdnem négy dollárjába került, ami nagyon soknak tűnt, de kifizette a német bankjeggyel, amit az új retiküljéből húzott elő, és utána visszafutott Joe-hoz.

A liftesfiú bőröndökkel a kezében vezette őket be a liftbe, majd fel a másodikra, végig a csendes, meleg folyosón, egyenesen a szobájukig. A fiú kinyitotta az ajtót, lepakolta a holmijukat, ellenőrizte az ablakokat és felkapcsolta a lámpát, majd miután Joe-tól megkapta a borraivalót, elment, az ajtót bezárva maga mögött.

Minden úgy alakult, ahogy Juliana megálmodta.

– Mennyi időt töltünk Denverben – kérdezte Joe-t, aki elkezdett kipakolni az ágyra –, mielőtt átmegyünk Cheyenne-be?

Joe nem felelt, annyira lekötötte kis bőröndje tartalma.

– Egy napot, kettőt? – kérdezte Juliana, és levette az új kabátját. – Esetleg maradhatunk hármat?

– Még ma este indulunk – nézett rá Joe.

Juliana először nem értette, miről van szó, és mikor leesett neki, nem hitte el. A férfi arcába bámult, aki vad, szinte gúnyos tekintettel viszonzta az övét, hihetetlen erővel húzta össze az arcizmait, erősebben, mint azt Juliana valaha bárkin is látta volna. Joe nem mozdult, teljesen megmerevedett görbe testtel, kezében zoknikkal.

– Vacsora után – tette hozzá. Juliana torkán elakadt a szó.

– Gyere abban a kék estélyiben, ami olyan drága volt – mondta a férfi. – Amit úgy szeretsz, ami olyan igazán jó. Érted? – kigombolta az ingét. – Egy forró zuhanyt kívánok most leginkább, és meg is borotválkozom.

Joe hangja gépies volt, mintha valahol messze járna, és onnan beszélne valami műszer segítségével. Merev, döcögő léptekkel sétált ki a fürdőbe.

– Ma már késő – jött ki végre Juliana száján.

– Dehogy. Fél hatra, maximum hatra megvacsorázunk. Két, két és fél óra alatt felérünk Cheyenne-be. Még mindig csak fél kilenc lesz. Mondjuk kilenc. Innen felhívhatjuk Abendsent, megmondjuk, hogy megyünk, és elmagyarázzuk neki a helyzetet. Interurbán hívás, ez biztos jólesik neki. Azt mondjuk, repülünk tovább a nyugati partra, és csak egy éjszakát töltünk Denverben. De annyira a műve megszállottal vagyunk, hogy felmegyünk Cheyenne-be kocsival, és még ma este vissza is jövünk, csak azért hogy...

– De miért? – szakította félbe.

Juliana szeme megtelt könnyekkel, és azon kapta magát, hogy a kezét ökölbe szorítja, legbelül a hüvelykujjával, mint kislány korában tette. Rángott az állkapcsa, és amikor megszólalt, alig jött ki hang a torkán.

– Nem akarom ma este meglátogatni. Nem megyek veled. Már egyáltalán nem akarom, és holnap sem. Várost akarok nézni. Megígérted! – ahogy beszélt, a rettegés újra a mellkasát feszítette, az a szokatlan, vak pánik, ami Joe mellett még a legszebb pillanatokban is benne volt. Most megint ez a félelem irányította, érezte, hogy remeg tőle minden arcizma, sugárzott belőle, és így a férfi is könnyen észrevehette.

– Felmegyünk – mondta Joe –, és utána, amikor visszaérünk, még lesz időnk a várost is megnézni.

Józanul mondta, logikus volt, de olyan merev és üres hangon, mintha olvasná valahonnan.

– Nem! – mondta Juliana.

– Vedd fel a kék ruhát! – Addig kotorászott a csomagok között, míg meg nem találta a legnagyobb dobozban. Óvatosan leszedte a madzagot a dobozról, kihúzta a ruhát és gondosan kiterítette az ágyon. Nem sietett. – Rendben? Dögös leszel. Figyelj, veszünk egy üveg drága whiskyt ajándékba.

Frank, gondolta Juliana, segíts rajtam. Belekerültem valamibe, és fogalmam sincs, mi történik.

– Túl messze van. Messzebb, mint gondolod – mondta a lány. – Kikeressem a térképen. Nagyon későn érénk csak oda, tizenegy után, sőt, éjfél felé.

– Vedd fel a ruhát vagy megöllek!

Juliana becsukta a szemét. Nevetőgörcs fogta el. Ezért edzettem volna? – gondolta. Beteljesedne? Meglátjuk. Meg tud ölni, vagy én roppantom el a

gerincét, hogy egy életre nyomorék legyen? De Joe már megküzdött a brit kommandósokkal is, évekkal ezelőtt, neki ebben van tapasztalata.

– Tudom. Lehet, hogy a földhöz tudsz vágni – mondta Joe –, de az is lehet, hogy nem.

– Nem váglak sehova – felelte a lány. – Egy életre megnyomorítalak. Megtehetem. A nyugati parton éltem, a japánoktól tanultam. Seattle-ben. Ha akarsz, menj el Cheyenne-be, de én itt maradok. Ne kényszeríts. Félek tőled, ezért mindent bevetek, ha nekem esel – megtört a hangja –, hogy ne kelj fel egykönnyen.

– Ne szarozz már, vedd már fel azt az átkozott ruhát! Mi ez az egész? Teljesen begolyóztál, hogy itt megnyomorításról meg isten tudja mi a fenéről hordasz össze mindent, csak azért, mert vacsora után el akarok menni még egy kicsit kocsikázni, meglátogatni ezt a pasast, akinek a könyve...

Kopogtak az ajtón.

Joe az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Egy egyenruhás fiú állt kint.

– Ruhatisztítás – mondta. – Ahogy megrendelték a recepciónál, uram.

– Persze – felelte Joe, és az ágyhoz lépett. Összeszedte az új fehér ingeket, amiket most vettek, és odaadta a fiúnak. – Elkészül egy fél óra alatt?

– Csak vasalni kell – mondta a boy, ahogy megvizsgálta őket. – Nem tisztítani. Igen. Kész lesz egy félórán belül.

– Honnan tudta, hogy egy új inget nem lehet hordani vasalás nélkül? – kérdezte meglepetten Juliana.

Joe szótlanul vállat vont.

– Teljesen kiment a fejemből – mondta Juliana. – Pedig egy nő ezt nem felejtheti el. Mikor kicsomagolod a celofánból, mindig gyűröttek.

– Fiatal koromban sokat jártam el esténként, mindig szépen felöltöztem.

– Honnan tudta, hogy a hotel vállal vasalást? Nekem fogalmam sem volt róla. Tényleg levágattad és kiszőkítetted a hajadat? Szerintem te mindig is szőke voltál, csak paróka volt rajtad. Nem így van?

Joe megintcsak vállat vont.

– Az SD-nek dolgozol. Digó kamionosnak adod ki magad. Nem is küzdöttél Észak-Afrikában, ugye? Azért vagy itt, hogy megöld Abendsent, nem? Tudom, hogy ez az igazság. Micsoda hülye voltam!

Teljesen hervadtnak és száraznak érezte magát. Joe hosszú szünet után válaszolt.

– Persze, hogy harcoltam Észak-Afrikában! Lehet, nem Pardi alatt, de a Brandenburgerekkel. – Majd hozzátette: – Wehrmacht-kommandó. Behatoltunk a brit főhadiszállásra. Nincs semmi különbség, rengeteg küzdelemben vettem így is részt. És harcoltam Kairóban is. Kitüntettek, név szerint meg is említettek. Tizedes voltam.

– A töltőtoll valamilyen fegyver?
Joe nem felelt.

– Bomba! – mondta ki Juliana a hirtelen jött felismerést. – Rejtett bomba, ami akkor robban, ha használják.

– Dehogya – mondta Joe. – Egy kétwattos adó-vevő készülék. Hogy rádiókapcsolatban lehessenek a központtal. Ha változás lenne a tervben. Ki tudhatja a berlini napi politika zűrzavarában.

– Az utolsó pillanatban bejelentkezel, a biztonság kedvéért...
Joe bólintott.

– Nem is vagy olasz. Német vagy.

– Svájci.

– A férjem zsidó – mondta Juliana.

– Nekem aztán tökmindegy, mi a férjed. Csak annyit kérek, vedd fel azt a ruhát, és hozd rendbe magad, hogy elmehessünk vacsorázni. Csinálj valamit a hajaddal. Kár, hogy nem ugrottál be te is a fodrászhoz. A hotel fodrásza még biztos nyitva van. Intézd el, míg lezuhanyozom és megjönnek az ingeim.

– Hogy akarod megölni?

– Vedd fel az új ruhádat, kérlek. Letelefonálok, és megérdeklődöm a fodrászt – mondta, és odament a szobai telefonhoz.

– Miért kellek ehhez én?

– Abendsen szeret egy bizonyos délies nőtípust – mondta, ahogy tárcsázott.

– A sötét, érzéki nőket. Nem tud ellenállni a jellegzetesen közel-keleti vagy mediterrán nőknek.

Miközben Joe a telefonon beszélt, Juliana lefeküdt az ágyra. Becsukta a szemét, és a karjával eltakarta az arcát.

– Valóban van egy fodrász a hotelben – mondta Joe, amikor lerakta a telefont. – És rögtön fogadni is tud. Menj le hozzá, a magasszínponton van.

Joe a nő kezébe nyomott valamit. Juliana kinyitotta a szemét, és látta, hogy egy újabb köteg német bankjegy az.

– Fizetem – mondta Joe.

– Hadd nyújtózzam ki, kérlek.

Joe kíváncsian és aggódva mélyen a szemébe nézett.

– Seattle olyan, amilyen San Francisco lehetett volna – mondta a lány –, ha nem pusztítja el a tűzvész. Szép régi faházak, néhány téglaház, és a táj is ugyanolyan dombos. Ott már jóval a háború előtt is éltek japánok. Egész Japán negyed van ott már nagyon régóta, irodákkal és lakóházakkal, boltokkal meg mindennel. Kikötőváros. Amikor egy kereskedővel odaköltöztem a városba, egy kis japán figura lett az edzőm, Minoru Iszkojaszu. Mindig trikóban és nyakkendőben járt. Kerek volt, mint egy jojó. Egy japán irodaházban tartott

órákat, az ajtaját régimódi arany betűk díszítették, és még várószobája is volt, mint egy fogorvosnak. Színes magazinokkal.

Joe a nő fölé hajolt, és ülő helyzetbe húzta a karjánál fogva, megtartotta, majd kitámasztotta.

– Mi bajod van? Beteg vagy? – belebámult az arcába, kereste az árulkodó jeleket.

– Haldoklom – mondta a nő.

– Csak egy egyszerű pánikroham. Mintha nem ezt csinálnád mindig. Hozatok egy nyugtatót a hotel patikájából. Reggel tíz óta nem ettünk. Mindjárt jobban leszel. Ha Abendsenhez érünk, semmit nem kell tenned, majd állsz mellettem, míg én beszélek. Csak mosolyogsz, és kedves leszel vele és velem, és beszélgetsz vele azért, hogy ott maradjon, ne hagyjon magunkra. Ha meglát téged, biztosan beenged, főleg abban az olasz estélyiben a mély dekoltázssal. Én beeresztenélek a helyében.

– Engedj a fürdőbe – mondta a lány, és kiszabadította magát. – Hányingerem van. Kérlek! Hányni fogok, engedj ki.

Joe kiengedte, és Juliana áttántorgott a szobán, be a fürdőbe. Bezárta maga mögött az ajtót.

Meg tudom csinálni, mondta magában Juliana. Felkapcsolta a villanyt, káprázott a szeme. Hunyorgott. Meg fogom találni. Az illatszeres szekrényben. Szappan, fogkrém és borotvapenge. Kiszedte a pengéket a csomagolásból. Szerencse, hogy egyélűek! Kicsomagolta a papírból a vadonatúj, zsíros, acélszürke pengét.

A víz zuhogott a zuhanyzóban. Belépett. Te jó ég, még levetközni is elfelejtett! Átázott és a testéhez tapadt a ruha. A haján is végigcsorgott a víz. Elborzadt. Megbotlott és majdnem kiesett, meg kellett kapaszkodnia. Még a harisnyájából is ömlött a víz. Sírva fakadt.

Joe talált rá a kád mellett. Julianna meztelenül állt, levette az átázott ruhát. Az egyik karjára támaszkodott.

– Jézusmária – mondta, amikor észrevette, hogy Joe bejött. – Nem tudom, mit tegyek. Oda a ruhám. Gyapjú volt. Tönkrement.

Egy vizes csomóra mutatott. Joe odafordult.

– Úgysem ezt akartad ma este felvenni – mondta Joe higgadtan, de szigorú arccal. A hotel bolyhos frottírtörölközőjével letörölte a lányt, és a fürdőből visszavezette a meleg, padlószőnyeges hálóba. – Vegyél fel egy bugyit! Ne meztelenkedj! Megkérem a fodrászt, hogy jöjjön fel ide. Azt hiszem, nincs más választásunk.

Joe újból felvette a telefont.

– Hol a gyógyszer, amit ígértél? – kérdezte Juliana, miután a férfi letette a telefont.

– El is felejtettem. Leszólok a patikába. Vagy várjunk. Van nálam valami. Nembutal, vagy valami hasonló – elkezdett a kis bőröndjében kutatni.

Két sárga pirulát tartott Juliana orra elé.

– Ez majd megöl? – kérdezte a lány, és ügyetlenül elvette a pirulákat.

– Mi van? – a férfi arca megrándult.

Elrohaszt, gondolta Juliana. Ettől mérget szív a szív.

– Azaz – mondta megfontoltan –, lelassul tőle az agyam?

– Nem, ez valamilyen A. G. Chemie-termék, otthon használják. Én akkor szedem, ha nem tudok aludni. Hozok egy pohár vizet – mondta a férfi, és ezzel kirohant.

A penge, gondolta Juliana. Lenyeltem? Gyomorfelvágott. Ez a büntetésem, amiért egy zsidóhoz mentem feleségül, és egy Gestapós orgyilkossal feküdtem össze. Ismét könnyel telt meg a szeme. Minden bűnömért. Mindenért, amit tönkretettem.

– Lemegyek a fodrászhoz – mondta, és felkelt.

– Fel sem öltöztél – mondta a férfi, és visszaültette, megpróbált felhúzni rá egy bugyit, de hiába. – A hajadat is meg kell csinálni. Hol ez a nő?

Juliana lassan és fájdalmasan beszélt.

– A hajból lesz a baj és a vaj, és a pucér testemre kened. Morogsz míg én horogra akadok. Isten horgára. Haj, száj, hajsza, szajha haja.

Gyógyszervacsora. Terpentin sav. Minden összefut egy ponton, a végtelenben. A szörnyen veszélyes, legártalmasabb marósav örökre felfal engem.

Joe elsápadva nézte. Biztos a gondolataimban olvas, gondolta Juliana. A gépével az agyamba lát, bár én nem találtam meg.

– Ezek a pirulák összezavarnak és megbolondítanak – mondta Juliana.

– Még be se vetted – felelte Joe. Marokba szorított kezére mutatott, és valóban, benne volt a két pirula. – Baj van a fejeddel. Az agyad. Nagyon beteg vagy. Nem megyünk sehova.

Joe nehéz és lassú lett, mint valami tehetetlen tömeg.

– Ne hívj orvost – kérte Juliana. – Majd rendbejövök magamtól is. Juliana megpróbált elmosolyodni, és Joe arcát figyelte, hogy lássa, sikerül-e.

Az agyában tükröződnek elrohadt gondolataim.

– Nem vihetlek el így Abendsenhez. Most nem. Talán holnap. Addigra jobban leszel. Holnap meg kell próbálni, nincs más választásunk.

– Kimehetek újra a fürdőbe?

Joe bólintott, bár teljesen máshol járt az agya, és alig hallotta Julianát. A nő kiment a fürdőbe, bezárta maga mögött az ajtót. Kinyitotta a szekrényt, elővett egy másik pengét, jobb kezébe markolta, és rögtön vissza is ment.

– Viszlát – mondta.

Kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, mire Joe felkiáltott és nekiugrott, hogy lefogja. Juliana suhintott egyet.

– Szörnyű – mondta a nő. – Erőszakosak. Meggyaláznak. Én már csak tudom.

Fel volt készülve a zsebtolvajokra, különböző éjszakai csavargókra. El tudok velük bánni. Ez meg hova tűnt? Fogja a nyakát, és őrült táncot jár.

– Engedj ki – mondta a nő. – Ne állj az utamba, ha nem akarsz, hogy megleckéztesslek. Bár csak egy nő vagyok...

A magasba tartotta a pengét, és kinyitotta az ajtót. Joe a földön ült, a kezével a nyakát szorította.

– Viszlát – búcsúzott újból Juliana, és bezárta maga mögött az ajtót. Kint volt a folyosó meleg padlószőnyegén.

Egy nő jött fehér köpenyben, dúdolt, és egy kocsit tolt maga előtt. A számozást figyelte az ajtókon. Juliana elé ért, felemelte a fejét, mire a nőnek kipotyogtak a szemei és leesett az álla.

– Aranyoskám – mondta –, kicsit be vagyunk csípve? Egy új frizura ezen nem segít. Most menj szépen vissza a szobába, és vegyél fel valamit, mielőtt kiraknak az utcára. Krisztusom – kinyitotta Juliana mögött az ajtót. – Majd a férjed kijózanít. Küldetek fel kávé. De kérlek, menj most szépen vissza a szobába.

Belökte Julianát a szobába, és becsapta mögötte az ajtót. A kocsi csörömpölése a folyosón fokozatosan elhalkult. A fodrász, esett le Julianának. Most vette észre, hogy tényleg nem volt rajta semmi, a nőnek igaza volt.

– Joe – mondta. – Nem engednek ki.

Odakóválygott az ágyhoz, kinyitotta a bőröndjét, kisdobta a ruháit. Alsónemű, blúz, szoknya, egy pár félcipő.

– Visszalökött – mondta, és megfésülködött. Utána még a haját is kikefélte.

– Mi meg nem történik az emberrel. Ez a nő már itt volt kint az ajtó előtt – a tükörben billegette magát, forgott, kiegyenesedett, lábujjhegyre állt. – Most már jobb, nem? Nagyon kínos volt. Szinte azt sem tudom, mit csinállok. Mit adtál nekem? Akármilyen volt, csak rosszul lettem tőle, semmit nem segített.

Megkereste a férfit a tekintetével. Még ott ült a földön, a nyakát szorongatta.

– Figyelj ide! – mondta Joe. – Baromi jól csináltad. Elvágta az aortámat. A nyakamban az artériát.

– De nagy hülye vagy – nevetett Juliana, és a kezével játékosan a szájára ütött. – Még a szavakat is összekevered. Az aorta a mellkasodban van, ez a nyaki főütőér.

– Ha elengedem – mondta Joe –, két perc alatt elvérzem. Pontosan tudod. Hívj segítséget, hívj egy orvost vagy egy mentőt. Érted!? Szándékosan csináltad? Persze, hogy szándékosan. Hívj már valakit!

– Szándékosan – mondta Juliana némi tűnődés után.

– Tudom – felelte Joe. – Hívj valakit. Az életemről van szó!

– Hívj te valakit!

– Nem tudom teljesen elszorítani – a vér átfolyt az ujjai között, le a csuklóján. Látta ezt Juliana is. A férfi vértócsában ült a földön. – Nem merek mozdulni sem. Itt kell maradnom.

Juliana felvette az új kabátját, hozzá az új retiküljét, megragadta a bőröndöt és annyi zacskót és csomagot a bevásárlásból, amennyit csak bírt. Arra azért odafigyelt, hogy ne felejtse itt a nagy dobozt a kék, olasz estélyivel. Ahogy kilépett, még egyszer visszafordult és Joe-ra nézett.

– Talán szólok majd lent a recepciónál – mondta.

– Kérlek – mondta a férfi.

– Rendben – mondta Juliana –, szólok nekik. És ne keress Canon Cityben, mert nem megyek vissza. Nálam van a köteg német bankjegy, van miből élnem. Szia. Ne haragudj rám.

Azzal becsapta maga mögött az ajtót, és olyan gyorsan sietett, ahogy csak a lába bírta, maga után vonszolva a bőröndöt és a csomagokat.

Egy idősebb jól öltözött üzletember és a felesége segítettek neki bepakolni a liftbe, és lent, a földszinten odaadták a holmit egy hordárnak.

– Köszönöm – mondta Juliana.

Miután a fiú átvitte a holmiját a hallon, ki a járdára, Juliana megszólított egy másik alkalmazottat, aki elmagyarázta neki, hol találja meg az autóját. Hamarosan ott állt a hideg betongarázsban a hotel alatt, és várta, hogy odahozzák a kocsit. A retikülje tele volt apróval, adott belőle borraivalót, és már hajtott is fel a narancs lámpákkal megvilágított emelkedőn, ki a sötét esti utcára, amit az autók reflektora és a neonhirdetések világítottak meg.

A hotel előtt az egyenruhás portás személyesen pakolta a csomagtartóba a holmiját, és olyan jószívu és biztatón mosolygott, hogy Juliana bőkezű borraivalót adott neki. Ahogy elhajtott, senki nem próbálta visszatartani, még az arcizmus sem rándult. Ezen meg is lepődött. Biztos tudják, hogy Joe majd fizet, mondta magában, de az is lehet, hogy már fizetett, amikor bejelentkeztünk.

Míg állt a pirosnál, eszébe jutott, elfelejtett szólni a recepción, hogy Joe a földön ül és orvosra van szüksége. Még mindig ott vár, gondolta, vár, míg világ a világ, de legalábbis amíg meg nem találja reggel a takarítónő. Vissza kellene mennem, gondolta, vagy legalább oda kéne szólni. Megállok egy telefonfülkénél.

Olyan furcsa, gondolta, ahogy fülkét és parkolóhelyet keresett. Ki gondolta volna akár egy órával ezelőtt is? Amikor megtaláltuk a hotelt, vagy vásárlás közben. Már majdnem egy jó estének néztünk elébe, szépen kiöltöztünk volna, hogy beüljünk valami jó kis étterembe. Még egy szórakozóhelyre is el akartunk menni utána. Megint azon kapta magát, hogy sír. Könnyek csepegtek az orráról a blúzára, ahogy vezetett. Kár, hogy nem fordultam a jóskönyvhöz, mert az látott volna mindent, és figyelmeztet. Miért is nem? Bármikor feltehettem volna a kérdést, akár az úton, akár előtte, amikor még el sem indultunk. Elkezdett nyögni, majd üvölteni, de nem tudta abbahagyni. Megrémült a hangtól, amit még maga sem hallott eddig soha, de nem tudta elfojtani, hiába szorította össze a fogait. Ijesztő jajgatás, nyöszörgés, siránkozás tört ki a torkán.

Miután leparkolt, még egy ideig ott ült berregő motorral. Remegett. A kezét a kabát zsebében próbálta melengetni. Krisztusom. Teljesen le volt törve. Gondolom ennek is meg kellett történnie, túl kellett rajta esnem. Kiszállt a kocsiból és elővette a bőröndöt a csomagtartóból, kinyitotta a hátsó ülésen, és a ruhák és cipők közül előtúrta a jóskönyv két fekete kötetét. Még a motort sem állította le, ott a hátsó ülésen kezdte el a pénzérmekeket forgatni és dobálni. Egy szomszédos kirakat világítása adott elég fényt, hogy lásson. Mit kell tennem? – tette fel a kérdést. Áru! el, mit tegyek.

A Negyvenkettes Jel jött ki, a Növekedés, a második, harmadik, negyedik, és legfelső helyen mozgó vonással, és ezzel át is alakult a Negyvenhármas Jellé. Az Áttörés. Mohón átfutotta a szöveget, a jelentését fokozatosan fogta fel, magába szívta és megpróbálta értelmezni. Jézusom, ez teljesen pontosan írja le a helyzetet! Csodára képes. Minden, ami történt, ott volt előtte, nyomtatásban, sematikusan:

Valamit el kell kezdeni. A nagy vízen át kell kelni.

Nem szabad itt maradnia. El kell mennie, feladat vár rá, máshol. És most a vonások. Az ajkait nyalogatta.

Tíz pár teknősbéka sem akadályozhatja útját. A kitartás jó szerencsét hoz. A király bemutatja őt Istennek.

Hatos a harmadik helyen. Az izgalomtól teljesen elszédült.

Szerencsétlen körülmények érnek, de lélekben gazdagodsz.

Makulátlan maradsz, ha őszinte vagy.

Járd a középső utat, és jelents pecséttel a hercegnek.

A herceg, ez Abendsen lesz. A pecsét, ez lesz az új könyv. Szerencsétlen körülmények, a jóskönyv meglátta, hogy mi történik vele: a borzalmas időt, amit Joe-val töltött, vagy bárki is volt az az alak. Elolvasta, mit ír a hatosról a negyedik helyen:

Ha a középső úton jársz és a herceget értesíted, bizton követni fog.

Fel kell keresnem, fejtette meg az üzenetet, még ha Joe utánam is jönne. Már csak egy mozgó vonal volt, a kilences a legfelső helyen:

Nem növekszik tőle senki. Bizonyára csapás is éri. Szívét nem tartja mindig szilárdan. Ez bajt okoz!

Uramisten, ez a gyilkosra utal, gondolta, a Gestapo ügynökre. Azt üzeni, hogy Joe, vagy valaki más, de hasonló céllal, odaér és megöli Abendsent. Gyorsan fellapozta a Negyvenhármas Jelet, és elolvasta az ítéletet.

Ismertetni kell az ügyet a király udvarában.

A valóságnak megfelelően kell nyilvánosságra hozni.

Veszély!

Saját városát értesítenie kell.

Nem kívánatos fegyverhez nyúlni.

De vállalkozni kell.

Tehát semmi értelme visszamenni a hotelbe és biztosra menni. Reménytelen, mert másokat küldenek majd ugyanezzel a céllal. Itt is pontosan azt tanácsolja a jóskönyv, mint korábban, de még hangsúlyosabban: menj Cheyenne-be és figyelmeztess Abendsent, bármilyen veszélyes is lesz. Meg kell tudnia az igazat.

Becsukta a könyvet.

Visszaült a volánhoz és kitolatott a forgalomba. Gyorsan kitalált Denver belvárosából, és megkereste az északi autobahnt. Olyan sebesen hajtott, ahogy csak bírta az autó, a motor hangos lüktető zajokat adott, amitől remegett a kormány, az ülés, és zörgött minden a kesztyűtartóban.

Hála Doktor Todtnak és az autobahnoknak, mondta magában, ahogy száguldott a sötétben. Nem látott mást, csak a saját fényszóróját és az útelválasztó csíkot.

Este tízre még mindig nem ért Cheyenne-be, mert valami probléma volt a kerekekkel. Nem tehetett mást, le kellett tértnie, és keresnie valami szállást az éjszakára.

Egy táblához ért: GREELEY 5 MÉRFÖLD. Holnap reggel folytatom, mondta magában, amikor néhány perc múlva már Greeley főutcáján hajtott. Több motel mellett is elhaladt, mindegyikben volt még szabad szoba a táblák szerint. Semmi gond. Még ma este fel kell hívnom Abendsent, döntötte el, hogy megmondjam, holnap megyek.

Miután leparkolt, ernyedten lépett ki a kocsiból, örült, hogy végre kinyújthatja a lábát. Meglátott egy éjjel-nappali vegyesboltot az út szélén, elindult arrafelé, keze a kabát zsebében. Belépett az üzlet melletti telefonfülkébe, és a telefonközponttól a cheyenne-i szám felől érdeklődött.

A szám, hála istennek, nem volt titkosítva. Pénzt dobott a készülékbe, és a telefonközpont kapcsolta a kért számot.

– Halló – vette fel egy élénk és kellemes női hang. Nem lehetett idősebb nála.

– Mrs. Abendsen? – mondta Juliana. – Mr. Abendsennel szeretnék beszélni.

– Ki keresi?

– Olvastam a könyvét – mondta Juliana –, és egészen Coloradóból, Canon Cityből utaztam idáig. Most Greeleyben vagyok. Azt reméltem, hogy még ma este meglátogathatom önöket, de sajnos nem jött össze, ezért azt szeretném megkérdezni, hogy tudna-e velem holnap találkozni?

– Valóban, most már túl késő van – mondta Mrs. Abendsen némi szünet után, még mindig kedvesen. – Általában korán fekszünk. Van valami különleges oka, miért akar a férjemmel találkozni? Nagyon sok a munkája.

– Beszélnem kell vele – mondta Juliana. Hallotta, hogy a saját hangja mennyire színtelen és üres. A fülke falát bámulta, és nem tudta, mit mondhat még. Az egész teste fájt, száraz és rosszízü volt a szája. A fülke ablakán keresztül figyelte a boltban az eladót a kassza mögött: éppen fagyival szolgált ki négy kamaszt. Be akart ő is menni, alig figyelt Mrs. Abendsen válaszára. Egy pohár hideg üdítőre vágyott, és mellé egy salátára vagy szendvicsre.

– Hawthorne rendszertelenül dolgozik – magyarázta Mrs. Abendsen vidám, barátságos hangon. – Ha holnap feljön, akkor se ígérhetek semmit, mert lehet, hogy egész napra bezárkózik a dolgozószobájába. De ha ezzel együtt is...

– Persze – szakította meg.

– Tudom, hogy boldogan szánna önre néhány percet, ha lenne rá ideje – folytatta Mrs. Abendsen. – De kérem, ne vegye magára, ha véletlenül nem tud elég időt szakítani, hogy beszéljen vagy találkozzon önnel.

– Olvastuk a könyvét, és nagyon tetszett – mondta Juliana. – El is hoztam magammal.

– Örülök – mondta Mrs. Abendsen jóindulattal.

– Megálltunk Denverben, és ott sok időt vesztegettünk vásárlással. – Nem, gondolta, azóta már más a képlet, máshonnan kell kezdenie. – Hallgasson meg. A jóskönyv tanácsolta, hogy keressem fel a férjét.

– Jaj-jaj – mondta Mrs. Abendsen, játékosan, mint aki már hallott a jóskönyvről, de egyáltalán nem veszi komolyan a helyzetet.

– Felolvasom a sorokat – mondta. Magával hozta a jóskönyvet is a telefonfülkébe. Most felrakta a készülék melletti polcra, és sietve lapozta fel a keresett részt. – Egy pillanat.

Megtalálta, és először az ítéletet, majd a sorokat is beolvasta Mrs. Abendsennek. Amikor a legfelső kilences vonáshoz ért, amely szerint csapás éri és baj lesz, hallotta, hogy Mrs. Abendsen motyog valamit.

– Tessék? – kérdezte Juliana és várt.

– Olvassa csak – mondta Mrs. Abendsen. A hangja, gondolta Juliana, mintha élesebb, figyelmesebb lenne.

Miután Juliana beolvasta a Negyvenhármás Jel ítéletét is, amelyben a veszély szó is szerepelt, csendben maradtak mind a ketten. Se Mrs. Abendsen, se Juliana nem mondott semmit.

– Hát, akkor holnap várjuk – mondta végül Mrs. Abendsen. – És hogy is hívják, ne haragudjon?

– Juliana Frink. Nagyon szépen köszönöm, Mrs. Abendsen.

A telefonközpontos is beleszólt, hogy lejárt az ideje. Juliana visszaakasztotta a kagylót, összeszedte a retiküljét és a jóskönyv köteteit, kísétált a telefonfülkéből, és bement az éjjel-nappaliba.

Miután rendelt egy szendvicset és egy kólát, rágyújtott, és amikor végre megpihenhetett volna, elfogta a rémület. Eszébe jutott, hogy Mrs. Abendsennek nem mondott semmit a Gestapós vagy SD-ügynökről, vagy bármi is volt az a Joe Cinnadella, akit otthagyt a denveri hotelszobában. Nem hitte el, hogy ilyen idióta tudott lenni. Elfelejtettem! Teljesen kiment a fejemből. De hát hogy lehettem ekkora hülye? Begolyóztam, teljesen elment az eszem, idióta vagyok, elmebeteg.

Egy ideig a retiküljével ügyetlenkedett, aprót keresett, hogy még egyszer odatelefonáljon. Nem, döntötte el ahogy felpattant a székről, nem hívhatom őket fel többször ma este. Nagyon késő van. A rohadt életbe. Túl késő. Fáradt vagyok, ők meg már valószínűleg rég lefeküdtek.

Megette a csirkesalátás szendvicset, megitta a kólát, és elhajtott a legközelebbi motelig, kivett egy szobát, és remegve mászott ágyba.

Nincs válasz, gondolta Mr. Nobuszuke Tagomi. Semminek semmi értelme. Még a jóskönyv is értelmetlen. Az élet mégis megy tovább.

Elindulok és felkutatom a kicsiség világát. Láthatatlanul akarok élni. Míg egyszer majd meg nem...

Elbúcsúzott a feleségétől, és kilépett otthonról. Ma reggel nem a Nippon Times Irodaházba ment, mint máskor. Talán relaxálni kellene? Elmenni a Golden Gate Parkba, megnézni az állatokat és a halakat? Olyan helyre menni, ahol a gondolkodásra képtelenek is jól érzik magukat.

Időigényes. Riksával messze van, de legalább lesz időm elmélkedni. Ennyit mondhatok.

De a fák és az állatkert személytelenek. Meg kell ragadnom az emberi életet. Ettől lettem gyerek, ami talán hasznos is. Rajtam múlik, hogy hasznos legyen.

A riksás végigtekert a Kearny Streeten, a belváros irányába. Átszállok inkább a villamosra, jutott az ötlet hirtelen Mr. Tagomi eszébe. Az ilyen utazás számomra a legtisztább, szinte könnyfakasztó boldogság, egy olyan közlekedési eszközön, amely már 1900-ban is elavult volt.

Elküldte a riksát, és elsétált a járdán a legközelebbi sínpárhoz.

Lehetséges, tűnődött, hogy soha nem tudok majd visszamenni a Nippon Times Irodaházba, mert halálszaga van? Vége a karrieremnek, és mégsem érdekel. A Kereskedelmi Kirendeltségek Központi Igazgatósága könnyen megtalálja az utódomat. De Tagomi még mozog, él, és minden részletre emlékszik. Tehát ez semmire nem vezet.

Bármi lesz is, a háború, a Pitypang Hadművelet mindannyiunkat elpusztít. Mindegy, kik leszünk és mit csinálunk majd akkor. Egykori harcostársunkból ellenség lesz. Mire volt jó az a szövetség? Ellenük kellett volna harcolnunk, nem velük. Hagyni kellett volna, hogy elveszítsék a háborút, és segíthettük volna inkább az USA-t, Angliát, Oroszországot.

Minden reménytelen, nincs kiút.

A jóskönyv titokzatos. Talán már nem érdekli a nyomorú világ, a bölcsek visszavonulnak. Mert elhagyatnak akkor mindenk.

Megkezdődött a Pillanat, melyben magunkra maradunk. Már semmi nem segíti utunkat, mint régen. Lehet, gondolta Mr. Tagomi, hogy így is jó lesz. Rajtunk múlik, hogy jó legyen, így is meg kell találnunk az Utat.

Felszállt a villamosra, és egészen a végállomásig ment. Leugrott, és még segített is átfordítani a szerelvényt a fordítókorongon. Bármit tett is bent a városban, általában ennek volt számára a legmélyebb jelentése. Most semmilyen hatása nem volt, az úrt egyre fájdalmasabban érezte, minden megromlott, még itt is.

Természetesen visszaült, és megtette az utat visszafelé is. Figyelte az utcákat, a házakat, a forgalmat, ahogy most a másik irányba utazott, és közben rájött, hogy ez is csak külsőség. Stockton közelében felállt, hogy leszálljon. A megállóban, amikor már lépett volna le, a kalauz szólt utána:

– Az aktatáskája, uram.

– Köszönöm.

Fent felejtette a szerelvényen. Felnyúlt és átvette, majd meghajolt, ahogy a villamos újra nekiindult. Nagy értéket rejt az aktatáska, gondolta. A drága 44-es Coltot hordta benne. Muzeális darab, gondolta. Most már folyton magánál tartotta, hátha az SD-s huligánok személyesen akarnak majd bosszút állni rajta. Az ember soha nem tudhatja. Mr. Tagomi mégis azt érezte, hogy ez az új szokása a történetek ellenére neurotikus tünet. Nem szabadna engednem, mondta magának, ahogy újra a járdán sétált az aktatáskával. Kényszerbetegség. Rögeszme. Fóbia. Mégis a foglya volt.

Én szorítom a fegyvert, az meg engem szorongat.

Talán végleg elvesztettem a jókedvemet? – kérdezte magától. Minden, ami eddig természetes volt, most megromlott véres tettemtől? Talán az egész gyűjteményem bemocskolódott, nem csak ez az egy darab? Kedvenc hobbim, életem gerince megroppant? Mennyi békét és boldogságot jelentett pedig a gyűjtemény egészen eddig a pillanatig.

Fogott egy riksát, és a Montgomery Streetre, Robert Childan boltjába vitette magát. Mindent el kell intéznem. Még ez az egy szál köt közvetlenül a tethhez. Talán felülkerekedhetek ezen a beteges nyugtalanságon egy csellel: becserélem a pisztolyt valami más, történelmi tárgyra. Ennek a fegyvernek túl sok szubjektív történelem jutott, kegyetlen történelem. De erről más nem tud, csak én, senki nem látja meg a pisztolyon. Csak az én fejemben létezik.

Megszabadulok tőle, gondolta teljesen izgatottan. A fegyverrel a múlt felhőjén is túladosok. Mert nem csak az én fejemben van jelen a múlt, hanem a fegyverben is, így mondta ki a történelmiség elmélete.

Megállt a bolt előtt. Mennyi üzletet kötöttem itt, gondolta, ahogy kifizette a riksást. Hivatalosat és személyeset egyaránt. Sietősen benyitott az aktatáskával a kezében. Mr. Childan a kasszájánál ült, valami kisebb tárgyat fényesített egy ronggyal.

– Mr. Tagomi – üdvözölte Mr. Childan és meghajolt.

– Mr. Childan – ő is meghajolt.

– Micsoda meglepetés! Micsoda megtiszteltetés! – Childan lerakta a tárgyat és a rongyot, megkerülte a pultot, és a szokásos szertartás következett, üdvözlés, meghajlás, egyebek. Mr. Tagominak mégis az volt a benyomása, hogy Mr. Childan nem úgy viselkedik, mint máskor. Talán, mert nem beszél olyan hangosan. Ez pozitív változás, gondolta. Régen mindig egy kicsit harsányabb volt a kelleténél. Izgatottan pattogott. Bár ez rossz előjel is lehet.

– Mr. Childan – mondta Mr. Tagomi. Aktatáskáját a pultra helyezte, és kipattintotta a zárat. – Szeretnék becserélni egy darabot, amit még évekkal ezelőtt vettem öntől. Ha jól emlékszem, erre van lehetőség.

– Természetesen – mondta Mr. Childan, éberén figyelt. – Ha jó állapotban van.

– Egy 44-es Colt – mondta Mr. Tagomi.

Mind a ketten szótlanul nézték a pisztolyt, ahogy ott feküdt a tikfa dobozban, mellette a már részben felhasznált doboz tölténnyel. Mr. Tagominak feltűnt, hogy Mr. Childan egy árnyalattal sápadtabb lett. Hát legyen.

– Nem érdekli? – kérdezte Mr. Tagomi.

– Nem, uram – felelte Mr. Childan hűvösen.

– Nem akarom magára erőltetni. – Mr. Tagomi gyengének érezte magát. – Engedek. Az alkalmazkodó és befogadó jin uralkodik felettem. Ez van.

– Bocsásson meg, Mr. Tagomi.

Mr. Tagomi meghajolt, és visszatette a pisztolyt a dobozba, a dobozt az aktatáskába.

– Ez a sorsom, meg kell tartanom a fegyvert.

– Nagyon csalódottnak tűnik – mondta Mr. Childan.

– Látszik? – Zavarba jött. Talán nem tudna már az arcán uralkodni, és így most mindenki beleláthatott? Vállat vont. Belelátnak.

– Van valami rendkívüli ok, ami miatt vissza akarta cserélni?

– Semmi – mondta, újra elrejtve belső világát, ahogy kell.

– Azon tűnődöm, hogy ez valóban az én üzletemből származik-e – mondta Mr. Childan némi töprengés után. – Én nem forgalmazom ezt a típust.

– Teljesen biztos vagyok benne – mondta Mr. Tagomi. – De nem lényeges. Elfogadom a döntését, nem veszem sértésnek.

– Uram, hadd mutassam meg az új árukat, most érkeztek. Van egy szabad perce?

– Valami rendkívüli? – Mr. Tagomit elragadta a régi izgalom.

– Jöjjön velem – Childan átvezette az üzleten.

Egy zárt üvegszekrényben fekete bársonyon különböző fémspirálok és más formák feküdtek, amelyek inkább csak sejtettek valamit, de semmit nem ábrázoltak. Mr. Tagomit bizarr érzés fogta el, ahogy lehajolva szemügyre vette a gyűjteményt.

– Megmutatom őket minden vevőmnak – magyarázta Robert Childan. – Uram, ön tudja, mik ezek?

– Ékszereknek tűnnek – állapította meg Mr. Tagomi, ahogy felismert egy brosst.

– Igazi amerikai termékek, természetesen. Ezek nem régi darabok.

Mr. Tagomi felnézett.

– Uram, ezek teljesen újak – Robert Childan sápadt, unalmas arca megtelt szenvedéllyel. – Országom új életre kel, uram. Ezek az új élet magvai, a visszafordíthatatlan kezdet. A szépség csírái.

Mr. Tagomi érdeklődve vett kézbe több darabot is, megvizsgálta őket közelebbről. Igen, van bennük valami, amitől életre kelnek, állapította meg. A tao törvénye érvényesül, ha mindenhol a jin uralkodik, a fény első sugara is életre kel a föld legsötétebb zugában. Minden olyan ismerős, hiszen megtörtént már ez, tanúi lehettünk már korábban, és most itt is látom. És mégsem több, mint ócska kacat. Engem nem ragad el úgy a lelkesedés, mint Mr. Childant. Ez mindkettőnk szempontjából sajnálatos, de hát ez van, mit lehet tenni?

– Nagyon szépek – dünnyögte, ahogy visszarakta az ékszereket.

– De uram, hagyjon egy kis időt – mondta Childan erélyesen.
– Tessék?
– Nem szeret bele az ember ezekbe az ékszerekbe ilyen gyorsan.
– Maga beleszeretett – mondta Mr. Tagomi. – Bárcsak rám is hatnának. De nem fognak.

Meghajolt.

– Majd legközelebb – mondta Mr. Childan, ahogy elkísérte a kijáratig. Meg sem kísérelte, hogy más árut ajánljon neki. Ez feltűnt Mr. Tagominak.

– A meggyőződése kétes ízlésre vall – mondta Mr. Tagomi. – Az erőszakossága nem szerencsés.

Mr. Childan nem sütötte le a szemét.

– Bocsásson meg – mondta. – De nekem van igazam. Ezekben látom a jövő csíráját.

– Hát legyen – mondta Mr. Tagomi. – De angolszász buzgósága nem tetszik nekem.

Ennek ellenére Mr. Tagomi úgy érezte, a remény született újjá. A saját reménye. Saját magába vetett hite.

– Viszontlátásra – hajolt meg Mr. Tagomi. – Majd még felkeresem. Megnézhetjük, bejött-e a jóslata.

Mr. Childan szótlánul meghajolt.

Mr. Tagomi kilépett az aktatáskával a kezében, benne a revolverrel. Úgy távozom, ahogy jöttem, gondolta. Még keresőfélben. Még mindig nem találtam meg azt, amire szükségem van, ha vissza akarok térni az életbe.

Mi lett volna, ha megveszem az egyik furcsa, formátlan ékszert? Megtartom, megvizsgálom, gondolkodom rajta. Talán ezáltal visszatalálok az életembe. Kétlem.

Neki való, nem nekem.

És mégis, ha egy ember megtalálta benne a saját útját, az azt jelenti, hogy ott valóban van Út. Még akkor is, ha nekem nem sikerül rátalálnom.

Irigylem érte.

Visszafordult, és benyitott az üzletbe. Mr. Childan a bejáratban állt és figyelt.

– Uram – mondta Mr. Tagomi. – Megveszem az egyiket. Válasszon egyet. Nem hiszek bennük, de jelenleg egy cérnaszálon függ minden.

Mr. Childan még egyszer végigvezette Mr. Tagomit az üzleten, egyenesen az üvegszekrényhez.

– Nem hiszek benne – ismételte meg. – Magammal hordom, néha-néha ránézek majd, mondjuk minden második nap. És ha két hónap után sem...

– Teljes áron visszaveszem – mondta Mr. Childan.

– Köszönöm – mondta Mr. Tagomi. Máris jobban érezte magát. Néha mindent meg kell próbálni, bármi bejöhet. Nem szégyen. Sőt, pont ellenkezőleg, ez a bölcsesség jele, hiszen felismerte a helyzetet.

– Ez majd megnyugtatja – mondta Mr. Childan. Elővett egy kis ezüst háromszöget, amelyet homorú cseppek díszítettek. Alul sötét, felül fényes volt.

– Köszönöm – mondta Mr. Tagomi.

Mr. Tagomi visszariksázott a Portsmouth Square-re, a kis parkhoz a Kearney Street feletti domboldalon, a rendőrség épületével szemben. Kiült egy padra a napon. Galambok tipegtek a lebetonozott ösvényeken eleséget keresve. Szakadt emberek újságot olvastak vagy szunyókáltak a többi padon. Mások a fűben heverték, néhányan itt-ott elaludtak.

Mr. Tagomi elővette a zsebéből a papírzacskót Mr. R. Childan üzletének a nevével, két kézzel fogta, miközben magát melengette. Aztán kinyitotta, és kiemelte újonnan szerzett tulajdonát, hogy egyedül is megvizsgálja, ebben a kis füves, öregemberes parkban.

Felemelte az ezüst tárgyat. Megcsillant rajta a déli napfény, mint a müzlis doboz tetején a nyereményjegy. Vagy egy Óm, ahogy a brahminok mondják. Összezsugorodott folt, amiben minden megtalálható. Vagy egyszerre mindkettő, legalábbis sejteti ezt is, azt is. A mérete, formája. Gondosan nézegette.

Megnyugtatja, mint Mr. Childan jósolta? Eltelt öt perc. Eltelt tíz perc. Ülök, amíg tudok. Az idő, sajnos, nem elég, meg kellene siettetni. Mi ez valójában, amit a kezemben tartok?

Bocsáss meg, mondta gondolatban Mr. Tagomi az ezüst akárminek. Valami arra kényszerít belül, hogy felkeljek és cselekedjek. Sajnálkozva visszarakta a tárgyat a zacskóba. Egy utolsó reményteli pillantást vetett rá, még egyszer utoljára jól megnézte. Mint egy gyerek, mondta magában. Eljátszom az ártatlanságot és a hitet. Mint mikor egy gyerek a tengerparton egy kagylót kap fel, és a füléhez nyomja. A morajlás zajából kiszűri a tenger bölcsességét.

Ő is ezt tette, csak a füle helyett a szemével. Magamba engedem, árulja el, mi és miért történt, és ez mit jelent. Az értelem egy véges ezüstékszerbe sűrűsödött.

Túl sokat kérek, ezért semmit nem kapok.

– Figyelj – mondta egészen halkan az ékszernek. – Sokat ígért, aki eladott. Talán ha hevesen rázom, mint egy makacs öreg órát. És elkezdte fel-le rázni.

Mint a dobókockát egy végzetes játékban. Hogy felébressze a benne rejlő istenséget. Talán alszik, vagy úton van. Illés próféta súlyos iróniája. Netán üldözőbe vett valakit. Mr. Tagomi még egyszer vadul megrázta a markában

szorongatott ezüst ékszer. Hangosabban kellene hívnia. Újból tüzetesen megvizsgálta.

Kis kacat, nincs is benned semmi, üres vagy, gondolta.

Fenyeged meg, mondta magában, ijessz rá!

– Fogytán a türelmem – mondta halkan.

És akkor mi legyen? Dobjalak a csatornába? Fújni, rázni, fújni. Meg kell nyernem a játszmat.

Felnevetett. Itt szerencsétlenkedem a meleg napfényben. Szórakoztató látvány lehetek. Szégyenlősen nézett körbe. De senki nem látta. Öregemberek szunyókáltak körülötte. Megkönnyebbült.

Mindent megpróbáltam, gondolta. Könyörögtem, elmélkedtem, fenyegetőztem, hosszan filozofáltam. Mit tehetek még?

Bárcsak itt maradhatnék. De hív a kötelesség. Talán adódik majd még lehetőség. Pedig, ahogy W. S. Gilbert is mondja, minden lehetőség csak egyszer adatik az életben, így lenne valóban? Attól tartok, igen.

Amikor gyerek voltam, úgy gondolkodtam, mint egy gyerek. Amikor pedig férfi lettem, elhagytam a gyerekes gondolkodást. Most már máshonnan nézem a dolgokat. Erről az ékszerről is máshogy kell gondolkodnom.

Tudományosan kell hozzáállnom. Minden lehetőséget szét kell boncolnom. Szisztematikusan, klasszikus Arisztotelészi módszerrel.

Az ujját a jobb fülébe dugta, hogy kizárja a forgalom zaját és minden más lármát. Az ezüst háromszöget szorosan a bal füléhez szorította, mintha kagyló lenne.

Csendes. Nem morajlik a szimulált óceán, ami valójában csak a vérkeringés hangja. Most az is néma.

Akkor milyen érzéssel lehetne felfedni ezt a rejtélyt? A hallásnak semmi haszna, mint ez kiderült. Mr. Tagomi becsukta a szemét és ujjával kezdte el kitapintani a tárgy felületének minden négyzetmilliméterét. Nem, az érintés sem segített, semmit nem árultak el az ujjai. Szaglás? Az orra alá dugta, és mélyre szívta a levegőt. Enyhe fémes szaga volt, de semmi jelentésre nem világított rá. Ízelelés? Kinyitotta a száját és bekapta gyorsan az ezüst háromszöget, mint egy rágógumit, de persze nem rágta meg. Ám jelentést így sem nyert, nem volt több egy savanykás, kemény, hideg tárgynál.

Megint a tenyerébe szorította.

Kinyitotta újra a szemét. A görögök szerint ez a legértékesebb érzékszervünk. Ide-oda forgatta az ezüst háromszöget, megvizsgálta minden egyes oldalról.

Mit látok? – tette fel magának a kérdést. Hogy ilyen fáradalmasan és türelmesen tanulmányozom. Mi segíthet az igazsághoz, amit ez a tárgy magában rejt?

Engedd át magad, mondta az ezüst háromszögnek. Add ki ősi titkodat!

Mintha a mélyből halászott volna ki egy békát, gondolta. És a tenyerében ráparancsolt volna, mondja el, mi van lent a víz végtelen mélységében. De most a béka nem is bámult vissza bamba gúnnyal, hanem némán megfulladt, és átváltozik, kő lesz, vagy agyag, vagy ásvány. Valami élettelen. Visszaszáll szilárd halmazállapotba, amit a halálból ismert.

A fém a földből származik, gondolta, ahogy a tárgyat vizsgálta. A mélyből, a legalsó, legsűrűbb rétegből. Koboldok és barlangok földjéről, ahol minden nyirkos és sötét. A jin gyászos világa. Holttestek, romok és a rohadás világa. A fekáliáé. Mindené, ami meghalt, és most csúszik vissza a mélybe, rétegről rétegre, aztán elbomlik. A démoni megváltoztathatatlanság világa, az elmúlt idők temetője.

A napfényben mégis csillogott az ezüst háromszög. Visszatükrözte a fényt.

A tüzet, gondolta Mr. Tagomi. Egyáltalán nem volt nyirkos vagy sötét. Nem volt nehéz vagy unalmas, mert lüktetett a fénytől. A felső rétegek a janghoz tartoztak: az ég és a menny. A műalkotások tartoztak oda. Igen, ez a művész feladata: kiragad egy követ a sötét, néma földből és átváltoztatja égi ragyogássá.

A halottat keltette életre. A tetemből ragyogó ékszer készített. A múlt átadta a helyét a jövőnek.

És te melyik vagy? – kérdezte az ezüst ékszer. Sötét, halott jin, vagy ragyogó, élő jang? A tenyerében táncolt az ezüst akárm, majd a csillogás elvakította Tagomit. Hunyorított, és így csak a fényt látta, olyan volt, mint egy hullámozó láng.

Jin teste, jang lelke. A fém és a tűz egysége. A külső és a belső, egy teljes mikrokozmoszt tartok a tenyeremben.

Milyen jellegű a tér, amiről tanúskodik? Függőlegesen emelkedő. A mennybe tart. Milyen jellegű időről? A változékonyság fényvilága. Igen, ebből az izéből a lelke sugárzik: a fény. Leköti a figyelmemet, nem tudok máshova nézni. Megigézett a felszín fénylő varázslatossága, amit már nem tudok irányítani. Nem tudok róla nem tudomást venni.

Beszélj hozzám, mondta az ékszernek. Most, hogy már kelepcebe csaltál. Hallani akarom a hangodat a vakító fehér fényből, amit csak a Bardol Thodolban kellett volna látnunk, a halál utáni életben. De nekem a halált sem kellett kivárnom, a szellemem felbomlását sem, ahogy új anyaméh után kutat. Megkerülünk minden rossz és jó istent, és a homályos fényt. És a szeretkező párokat is. Mindent, csak ez a fény marad velünk. Felkészültem, nyugalommal tudok vele szembenézni. Lásd, nem hátrálok meg.

Érzem, ahogy a karma forró szelei hajtanak. Ennek ellenére itt maradok. Helyesen neveltek: nem szabad megfutamodnom a tiszta, fehér fénytől. Ha

megtenném, újra vissza kellene térnem élet és halál körforgásába, és soha nem ismerném meg a szabadságot, mert soha nem hagyhatnám el. A *mája* titkainak fátyla újból leesik, ha...

A fény eltűnt.

Már csak a szürkés ezüst háromszög fityegett a kezében. Egy árnyék vágta el a napfénytől. Mr. Tagomi felnézett.

Magas, kékruhás rendőr állt a pad mellett és mosolygott.

– Mi történt? – kérdezte Mr. Tagomi megrémülve.

– Csak figyeltem, hogyan oldja meg a rejtvényt – mondta a rendőr, és továbbindult.

– Rejtvény? – visszhangozta Mr. Tagomi. – Nincs semmiféle rejtvény.

– Ez nem az a kicsi, szétszedhető játék? A fiamnak rengeteg ilyenje van.

– Néhány csak nagyon nehezen rakható ki – mondta és elsétált.

Tönkretette, gondolta Mr. Tagomi. Már majdnem a Nirvánában voltam. Ennyi volt. Félbeszakított ez a fehér neandervölgyi barbár. Az a patkány, aki azt hitte, valami hülye gyerekjátékkal babrálok.

Felkelt a padról, és tett néhány bizonytalan lépést. Le kell nyugodnom. Hogy alacsonyodhattam ilyen sovíniszta, fajgyűlölő szitkozódásig? Nem méltó hozzám.

Hihetetlen, bűnös vágyak küzdenek a mellkasomban. Átsétált a parkon. Ne állj meg, mondta magának. A katarzis a mozgásban van.

Elérte a park szélét. Járda, Kearny Street. Zajos, nagy forgalom. Mr. Tagomi megállt a sarkon.

Egy riksát se látott. Elindult a járdán a tömegben. Egy sincs, ha kell.

Istenem, az meg mi a fene? Megállt, tátott szájjal figyelt az égen egy rettenetes, formátlan valamit. Mint egy felhőkben függő hullámvasút, rémálom, eltakarja a kilátást. Hatalmas fém és beton építmény.

Mr. Tagomi egy járókelőhöz fordult, egy sovány emberhez gyűrött öltönyben.

– Ez meg mi? – kérdezte, és az égbe mutatott.

– Borzalmas, nem? – mondta az alak vigyorogva. – Az az Embarcadero autópálya. Sokak szerint tönkretette a kilátást.

– Még soha nem láttam.

– Szerencsés ember maga – mondta az alak és továbbment.

Őrült álom lehet ez, gondolta Mr. Tagomi. Fel kell ébrednem. Hol a fenében vannak ma a riksák? Kilépett. Milyen randa, füstös, kriptahangulatú ma minden. Égészszag. Fakószürkék az épületek és a járda, az emberek durvák és sietősek. És még mindig sehol egy riksa.

– Riksa! – kiáltott, ahogy egyre jobban sietett maga is.

Reménytelen. Csak buszok és autók mindenfelé. Az autók brutális zúzógépek, egyik márkájára sem ismert rá. Inkább rájuk se nézett, mindig csak előre. A látásom eltorzult, gondolta, ez rendkívüli bajt jelent. Mindenben megzavar, összekavarja a térérzéket. A horizont kigömbül a helyéről. Mintha teljesen váratlanul végzetesen elferdült volna a szemtengelyem.

Le kell pihennem. Ott egy piszkos bisztró. Fehérek vannak csak bent, zabálnak. Mr. Tagomi kitárta a lengőajtót. Kávészag. Groteszk wurlitzer üvölt a sarokban. Megrándult az arca és a pulthoz ment. A fehérek minden széket elfoglaltak. Mr. Tagomi elkiáltotta magát. Több fehér is felnézett, de senki nem adta át a helyét. Senki nem ajánlotta fel a székét. Folytatták a zabálást.

– Megkövetelem! – ordította Mr. Tagomi a hozzá legközelebb ülő fehér fülébe. A férfi lerakta a kávésbögréjét.

– Vigyázz a szádra, ferdeszemű!

Mr. Tagomi körbejárta a szemét, de minden fehér ellenséges tekintettel nézett vissza rá, egyik sem mozdult.

Ahogy a Bardo Thodolban meg van írva, gondolta. A forró szelek sodornak, magam sem tudom hova. Ez egy látomás. De akkor hol is vagyok? El tudja ezt viselni az *animus*? Igen, a Halottaskönyv felkészített: a halál után idegeneket látunk, mind ellenségesek. Az ember egyedül van, elszigetelve. Nem kap segítséget, bárkihez fordul is. Rémséges az út – szenvedés és újjászületés között kínlódik a menekülő, demoralizált lélek. Öncsalás.

Kirohant a bisztróból. Csak úgy lengett mögötte az ajtó. Újból a járdán állt.

Hol vagyok? Ez egy másik világ, másik tér és idő.

Az ezüst háromszög összezavart. Elrugaszkodtam a talajtól, és most a semmiben lógok. Ennyit a próbálkozásról. Örök tanulság. Az ember ellen akar szegülni saját érzékeinek. Miért? Csak hogy aztán teljesen elveszve bolyongjon, és se táblák, se kalauz ne vezessék.

Benyúlt a zsebébe az ezüst háromszögért. Nem volt sehol. Otthagyta a padon az aktatáskával. Katasztrófa!

Behúzta a fejét, és visszafutott a parkba.

A szunyókáló csövesek meglepetten kapták fel a fejüket, ahogy végigfutott az ösvényen. Meglátta a padot. Az aktatáska ott feküdt nekitámasztva. De az ezüst háromszögnek nyoma sem volt. Vadul kereste. Megvan! A fűbe esett, alig látszott ki. Mérgében hajíthatta ide.

Zihálva ült vissza.

Újra az ezüst háromszögre kell koncentrálnom, mondta magában, mikor végre levegőhöz jutott. Akkor erőszakkal fogom megvizsgálni, és közben számolok. Amikor a tízhez ért, meglepte valami zúgás. *Erwache*, de azonnal.

Idióta ábrándozás, gondolta, egy fuga dallama. A kamaszkor romlottságát majmolom az igazi gyerekkor józan ártatlansága helyett. Ezt érdemeltem!

Csakis az én hibám. Nem Mr. Childan, vagy az ékszerkészítők tehetnek róla. Én voltam túl önző. Az ember nem kényszerítheti a megvilágosodást.

Lassan és hangosan számolt, majd felpattant.

– Istenverte hülyeség! – mondta éles hangon. Szertefoszlott a köd?

Körbenézett. Összeszedte magát, a káosz leülepedett. Vagy legalábbis remélte. Ilyenkor tudja az ember értékelni Szent Pál szavait.

A “tükör által homályosan” nem metafora, hanem költői utalás az eltorzult látásra. Valóban asztigmatikusan látunk: a tér és az idő, amelyben élünk, a saját lelkünk szüleménye, és amikor ezek ideiglenesen megbillenek... Az pontosan olyan, mint amikor az ember középfüle fáj.

Néha szeszélyesen megingunk, elveszítjük egyensúlyérzékünket.

Visszaült, elrakta az ezüst ékszert a kabátzsebébe, és az aktatáskáját az ölébe fektette. Most el kell mennem, mondta magának, és meg kell néznem, hogy az a vészterhes építmény... Mi is a neve? Embarcadero autópálya. Hogy az ott van-e még.

De félelem fogta el.

Mégis, gondolta, nem ülhetek csak itt. Taposnom kell a malmot, ahogy a szólás is mondja. Vár a munka.

Dilemma.

Két kis kínai kölyök szökdécselt hangosan az ösvényen. Egy galambraj szállt fel nagy szárnycsapkodással. A fiúk megálltak.

– Ti ott, srácok! – szólt nekik Mr. Tagomi és a zsebébe nyúlt. – Gyertek csak ide!

A két fiú óvatosan odament.

– Itt egy tízes – dobta oda nekik az aprópénzt, a fiúk utánaugrottak. – Menjetek le a Kearney Streetre, és nézzétek meg, hogy van-e szabad riksa. Aztán gyertek vissza.

– Ad még egy tízest – kérdezte az egyik fiú –, amikor visszatértünk?

– Persze – mondta Mr. Tagomi. – De csak ha igazat mondtok.

A fiúk elfutottak az ösvényen. Ha nem találnának egyet sem, gondolta Mr. Tagomi, ajánlatos lenne egy félreeső helyre elvonulnom, és megölni magamat. Megragadta az aktatáskáját. Még nálam a fegyver, ez nem lesz nehéz.

A fiúk már vágattak is vissza.

– Hatot! – kiáltotta az egyik. – Én hatot számoltam.

– Én ötöt – nyögte ki a másik, alig kapott levegőt.

– Biztos riksat láttatok? – kérdezte Mr. Tagomi. – Láttátok, hogy pedálozik a vezetőjük?

– Igen, uram – mondta a két fiú egyszerre.

Mindkét fiúnak adott egy-egy tízest. Megköszönték, és azonnal elrohantak. A hivatalban, a munkámnál a helyem, gondolta Mr. Tagomi. Felállt és

megmarkolta az aktatáska fülét. Hív a kötelesség. A mindennapok rendje. Újból lesétált az ösvényen az utcára.

– Riksa! – kiáltotta.

A forgalomból kivált egy riksa, és megállt a járdaszélnél.

– Uram – mondta a riksás lihegve. Sötét arca ragyogott az izzadságtól.

– Vigyen el a Nippon Times Irodaházba – parancsolta Mr. Tagomi. Beszállt, és kényelembe helyezte magát.

A riksás vadul pedálozva visszahajtott a forgalomba az autók és a többi riksa közé.

Mr. Tagomi valamivel dél előtt ért be a Nippon Times Irodaházba. Az aulában megkérte a telefonost, hogy kapcsolja fel Mr. Ramsey-hez.

– Tagomi – mondta, amikor a kapcsolat létrejött.

– Jó reggelt, uram. Micsoda megkönnyebbülés, hogy előkerült. Úgy aggódtam! Még a feleségét is felhívtam. Közölte velem, hogy reggel tízkor ön már ismeretlen helyre távozott.

– Rendet raktak már?

– Semmi nyom nem maradt.

– Egyáltalán semmi?

– Semmi, uram.

Mr. Tagomi elégedetten lerakta a kagylót és elment a lifthez.

Az emeleten, ahogy belépett az irodába, gyorsan átfuttatta minden a szemét. Semmi nyom, ahogy mondta. Megkönnyebbült. Senki nem jön rá, aki nem látta. A történelmiség beszívódott a linóleum padlóba.

Mr. Ramsey bent várta.

– Uram, a bátorságáról dicshimnuszokat zengenek odalent a Times szerkesztőségében – mondta Mr. Ramsey. – Egy cikk leírja...

Felmérve Mr. Tagomi arckifejezését, inkább nem folytatta.

– Számoljon be a sürgős ügyekről – mondta Mr. Tagomi. – Tedeki tábornok? Azaz az egykori Mr. Jatabe?

– Úton van haza, Tokióba. Titkos repülőúton. Reméljük, nem jönnek rá – kopogta le Mr. Ramsey.

– És mi a helyzet Mr. Baynesszel?

– Nincs róla információ. Az ön távollétében beugrott, szinte lopva, de nem mondott semmit. – Mr. Ramsey habozott. – Valószínűleg visszatért Németországba.

– A Hazai-szigetekre kellett volna mennie – mondta Mr. Tagomi, inkább magának. Különben kettőjük ügye volt, az öreg generális és Baynesé, bármekkora súlya is legyen. Nem tartozik a hatáskörömbe, gondolta Mr. Tagomi. Én az irodámmal csak kellék voltam, amivel persze semmi bajom. Én

csak a látszathoz kellettem, velem álcázták a találkozót. Én vagyok a maszk, ami elrejtí a valóságot. Mögöttem rejtve zajlik le, biztonságban.

Különös, gondolta. Néha szükséges egyszerű ponyvának lenni, ami mindent eltakar. Ebben van némi satori. A látszat fogalmának is célja van, amit legfeljebb csak megérezzük. A gazdaságosság törvénye: semmi nem pazarlás. Még a valótlanság sem. Milyen fenséges ez az egész!

Miss Ephreikian nyugtalanul lépett be a szobába.

– Mr. Tagomi, a telefonos küldött.

– Nyugodjon meg, kisasszony – mondta Mr. Tagomi. Az idő kerekai hajtának minket előre, gondolta.

– Uram, itt a német konzul. Önnel akar beszélni – ránézett, majd egy pillanatra Mr. Ramsey-re, az arca szokatlanul sápadt volt. – Állítólag már korábban is járt az épületben.

Mr. Tagomi csendre intette.

– Mr. Ramsey, hogy is hívják a konzult?

– Freiherr Hugo Reiss, uram.

– Persze, emlékszem. – Úgy néz ki, Mr. Childan mégiscsak szívességet tett, amikor nem vette vissza a pisztolyt.

Kilépett az irodából a folyosóra, kezében az aktatáskával.

Ott állt magas fővel egy törékeny, elegáns fehér férfi. Rövidre nyírt narancsszínű hajjal, fekete, fényes, európai bőrcipőben. Nőies elefántcsont cigarettatárcát tartott a kezében.

– Herr Hugo Reiss? – mondta Mr. Tagomi. A német meghajolt.

– A múltban már sokszor kerültünk kapcsolatba levélben és telefonon – mondta Mr. Tagomi. – De személyesen még nem volt szerencsém megismerni.

– Megtisztel – mondta Herr Reiss, ahogy közelebb lépett. – Még a felettébb nyomasztó körülmények ellenére is.

– Kíváncsi vagyok – mondta Mr. Tagomi. A német felhúzta a szemöldökét.

– Bocsásson meg – mondta Mr. Tagomi. – Teljesen elhomályosodott az agyam az említett körülmények eredményeként. Törékeny az emberi porhüvely, mondhatnám.

– Rettenetes – mondta Herr Reiss. Megrázta a fejét. – Amikor először...

– Mielőtt elkezdené a litániát, el kell mondanom valamit.

– Mi lenne az?

– Én lőttem le az önök embereit, a két SD-ügynököt.

– Behívtak a San Franciscó-i Rendőr-főkapitányságra – mondta Herr Reiss, és kellemetlen szagú cigarettafüstöt fújt kettőjük köré. – Órákat töltöttem az őrsön és a hullaházban. Utána az ön embereinek a beszámolóját is

elolvastam, amit a rendőrnnyomozóknak adtak. Rettenetes ügy az elejétől a végéig.

Mr. Tagomi nem mondott semmit.

– De fel kell hívnom a figyelmüket – folytatta Herr Reiss –, miszerint a feltételezés, hogy a huligánok kapcsolatban álltak a Birodalommal, nem nyert bizonyítást. Ami engem illet, az egészet bolondságnak tartom. Teljesen biztos vagyok benne, hogy ön, Mr. Tagori, helyesen járt el.

– Tagomi.

– Borítsunk fátylat az ügyre – mondta a konzul, és kezét nyújtott. – Kössünk becsületbeli egyezséget. Nem éri meg a fáradságot az ellenségeskedés. Főleg ebben a kritikus időben, amikor a legkisebb buta publicitás is fellázíthatja a csöcseléket, mindkét nemzet kárára.

– A büntudat az én lelkemet terheli – mondta Mr. Tagomi. – A vér nem szárad fel olyan könnyen, Herr Reiss, mint a tinta.

A konzul tanáctalannak tűnt.

– Feloldozásra van szükségem – mondta Mr. Tagomi. – De ezt öntől nem kaphatom meg, sajnos. Valószínűleg senkitől sem. El szeretném olvasni Goodman C. Mather egykori lelkész Massachussettsben írt naplóját, amelyben állítólag ilyen kérdésekkel foglalkozik. A bűnnel és a pokol tűzével.

A konzul gyorsan szívta a cigarettáját, és közben Mr. Tagomit figyelte.

– Hadd tájékoztassam arról – mondta Mr. Tagomi –, hogy az ön hazája minden korábbinál nagyobb hitványságra készül. Ismeri az őskáosz jelét? Persze, most mint magánember beszélek önnel, és nem Japánt képviselem. Kijelentem: rosszul vagyok a borzalomtól. Minden korábbinál nagyobb vérfürdő közeleg. Önök még most is valami apró, de annál önzőbb előretörés vagy cél után hajtanak. Legalább ezt sikerült a konkurens csoport, az SD nyakába varrni, nem? S míg Herr Kreuz vom Meere szarban van... – nem tudta folytatni. Összeszorult a tüdeje. Mint gyerekkoromban, gondolta. Mindig előjött az asztmám, amikor mérges voltam arra a banyára.

– Szenvedek – jött ki Mr. Tagomi száján. Herr Reiss elnyomta a cigarettát. – Ettől a betegségtől, ami már évek óta bennem lappang, de csak azon a napon lett virulens, amikor az önök vezetőiről hallgattam egy beszámolót, tehetetlenül. Már a terápiának sincs semmi esélye. Önön sem fog már segíteni, uram. Ahogy Goodman C. Mather mondja, ha jól emlékszem: vezekelj!

– Jól emlékszik – mondta a német konzul rekedtes hangon, bólintott, és remegő ujjakkal gyújtott rá újból.

Mr. Ramsey kilépett az irodából. Egy papírköteget hozott.

– Amíg a konzul úr itt van – mondta Mr. Tagominak, aki némán állt és alig jutott levegőhöz. – Csak a szokásos.

Mr. Tagomi automatikusan átvette az életartott köteget. Rápillantott. Ügyszám 20-50. Birodalmi kérvény egy a San Franciscó-i rendőrség által letartóztatott bűnöző átadására. A birodalmat a Csendes-óceáni Államok konzulja, Freiherr Hugo Reiss képviseli az ügyben. A zsidó neve Frank Frink, a Birodalom törvényei szerint német állampolgár, visszamenő hatállyal 1960 júniusa óta. Satöbbi. Átfutott rajta.

– A toll – mondta Mr. Ramsey. – Ezzel minden folyamatban lévő ügyünk a német kormányval lezárul.

Undorral nézett a konzulra, ahogy átadta a tollat Mr. Tagominak.

– Nem – adta vissza Mr. Tagomi az aktát Mr. Ramsey-nek. Aztán mégis elvette, és az aljára firkált: Felmentve. Császári Kereskedelmi Kirendeltség, S.F. Igazgatóság. Lásd: Katonai Megállapodás, 1947. Tagomi. Adott egy másolatot a német konzulnak, a többi az eredetivel együtt meg visszaadta Mr. Ramsey-nek.

– Viziontlátásra, Herr Reiss – hajolt meg Mr. Tagomi. A német konzul is meghajolt. Bele se nézett a papírba.

– Kérem, hogy a jövőben az üzleti ügyeket levélben és telefonon intézze – szólt utána Mr. Tagomi. – Ne pedig személyesen.

– Ön olyan általános állapotokért von engem felelősségre, amelyek nem tartoznak a hatáskörömbe – felelte a konzul.

– Lőszart – mondta Mr. Tagomi. – Ez a véleményem.

– Kulturált emberek nem ilyen hangon intézik el hivatalos ügyeiket – felelte a konzul. – Ne keserítse meg az embert ezzel a bosszúsággal. Ennek nem szabadna többnek lenni merő formalitásnál. A személyes érzelmeit ne keverje bele.

Elhajította a cigarettáját a folyosón, megfordult és elsietett.

– Vigye csak magával azt a rohadt cigarettát! – mondta Mr. Tagomi elgyengülő hangon, de a konzul már befordult a sarkon. – Gyerekesen viselkedtem – mondta Mr. Ramsey-nek. – Gusztustalanul, gyerekesen viselkedtem.

Bizonytalanul visszasétált az irodájába. Nem kapott levegőt. A bal karját fájdalom járta át, és egyszerre egy hatalmas kéz megszorította és összenyomta a bordáit. Jaj, mondta. Eltűnt előle a szőnyeg, és minden szikrázott, mintha csillagszórók vették volna körül, aztán minden vörössé vált.

Segítség, Mr. Ramsey, mondta. De egy hang sem jött ki a száján. Kérem. Kinyúlt és elesett. Nem volt mibe megkapaszkodni.

Esés közben megmarkolta kabátzsebében az ezüst háromszöget, amit Mr. Childan vetetett meg vele. Nem mentett meg, gondolta. Nem segített. Hiába próbálkoztam.

A teste a földhöz vágódott. Keze és térdé lebénult, a szőnyegbe nyomódott az orra, lihegett. Mr. Ramsey zavarodottan futkosott. Egyensúlyban kell maradnom, gondolta Mr. Tagomi.

– Kisebb szívrohamom lehet – nyögte ki végre Mr. Tagomi. Több ember is ott termett, és a szófára emelték.

– Nyugodjon meg, uram – mondta az egyik.

– Szóljanak a feleségemnek – mondta Mr. Tagomi.

Mentőautók szirénázását hallotta. Üvöltöttek az utcán. Nyüzsgés. Emberek jöttek-mentek. Betakarták a hónaljáig egy pokróccal. Levették a nyakkendőjét. Lazítottak a gallérján.

– Most már jobb – mondta Mr. Tagomi. Kényelmesen feküdt, nem próbált mozogni. A karrieremnek vége, gondolta. A német konzul biztos szóvá teszi a vitánkat magasabb szinten is. Panaszt tesz udvariatlan viselkedésemre. És talán igaza is lesz. De legalább a feladat megvan. Az én részem. Amennyit én tehettem. A többi Tokión és a német csoportokon múlik. A küzdelem tőlem független.

Én különben is csak azt hittem, hogy műanyagokról van szó. Injekciós tégelyekről. A jóskönyv rátapintott, és meg is sejtette, de...

– Vegyék le az ingét – mondta egy hang. Kétségkívül az irodaház orvosa. Nagyon határozott hangon mondta. Mr. Tagomi elmosolyodott. A hangon múlik minden.

Lehet ez a válasz? – tűnődött Mr. Tagomi. Az élő szervezet rejtélye, saját tudása. Itt az idő, hogy felmondjak. Legalábbis részben itt az idő, hogy felmondjak. Bele kell nyugodnom.

Mit tanácsolt legutoljára a jóskönyv? Amikor az a kettő, a haldokló és a halott ott feküdt az irodájában. Hatvanegyes. A Belső Igazság. A disznók és halak minden lény között a legbutábbak. Én lennék. A könyv rám utalt. Soha nem fogom rendesen megérteni. Vagy ez lenne maga a belső igazság, ami most történik velem?

Várni fogok. Meglátom, mi is az valójában.

Talán mindkettő.

Aznap este, rögtön vacsora után, egy rendőr jött Frank Frink cellájához, kinyitotta az ajtaját, és beszólt, hogy szedje össze a holmiját az irodában.

Frink hamarosan már kint is volt a Kearny Streeten, a rendőrőrs előtt, a rohanó járókelők, dudáló autók és üvöltő riksások között. Hideg volt. Az épületek előtt hosszan elnyúltak már az árnyékok. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd automatikusan átsétált a zebrán a tömeggel.

Semmi valós okuk nem volt, hogy letartóztassanak, gondolta. Semmi értelme nem volt. Most meg ugyanúgy engedtek el.

Semmiről nem tájékoztatták, csak visszaadták a holmiját egy zsákban: a ruháját, pénztárcáját, óráját, szemüvegét, személyes dolgait, és már fordultak is a következő elintézendő ügghöz, egy részeges vénemberhez, akit az utcáról hoztak be.

Csoda, gondolta, hogy csak így elengedtek. Vakszerencse. Egy Németországba tartó gépen kellene ülnöm, úton a gázkamrák felé.

Még mindig nem hitte el az egészet, sem a letartóztatást, sem pedig ezt most. Valótlanság. Elsétált a bezárt üzletek mentén, kerülgetve a szemetet, amit ide-oda hordott a szél.

Új élet, gondolta. Mintha újjászülettem volna. Haláli.

Kinek köszönjem meg? Talán imádkozzam?

Mihez imádkozzam?

Bárcsak megérteném, mondta magában, ahogy egyre sétált a zsúfolt járdán, a neonfények alatt, a Grant Avenue-n, a zajos kapualjak előtt. Meg akarom érteni. Meg kell értenem.

De tudta, hogy soha nem fogja.

Örülj neki, gondolta, és ne állj meg.

Ki kell szellőztetnem kicsit a fejemet, aztán vissza Edhez. Vissza kell találnom a pincébe, a műhelyhez. Folytatni, ahol abbahagytam, készíteni az ékszereket. Dolgozni, nem gondolkodni. Nem szabad felnézni a munkából, nem szabad értelmet keresni. Le kell kötni magamat. El kell készülnöm minél többel.

Tömbről tömbre sietett az egyre sötétebb város utcáin. Ott akart már lenni minél gyorsabban a biztonságos, megszokott helyen, ahol mindenben volt valami logika.

Amikor visszaért, Ed McCarthy a padnál ült és vacsorázott. Két szendvics, egy termosz forró tea, banán, több süti. Frank Frink megállt az ajtóban, alig jutott levegőhöz.

Ed végre meghallotta és hátrafordult.

– Azt hittem, meghaltál – mondta. Ütemesen rágott és nyelt, majd harapott még egyet a szendvicsből.

A pad mellett be volt kapcsolva a kis hőszűrő. Frank odament és leguggolt, melengette a kezét.

– Örülök, hogy visszajöttél – mondta Ed, és kétszer a hátára csapott, majd visszaült a vacsorájához. Mást nem mondott, csak a hőszűrő bugását lehetett hallani és Ed csámcsogását.

Frank a kabátját egy szék támlájára dobta, és egy maroknyi félkész ezüst-ékszert vitt a helyéhez. Felcsavarta a gépre a csiszolókorongot, beindította a

motort, felrakta a maszkot, ami a szemét védte, leült a székre, és egyesével kézbe vette a darabokat.

Rudolf Wegener kapitány, aki éppen Conrad Goltz álnéven utazott, és hivatalosan egészségügyi berendezésekkel üzletelt, kinézett a Lufthansa ME9-E jelzésű rakéta ablakán. Európa terült el előtte. Milyen gyorsan ideértek, gondolta. Körülbelül hét perc múlva le is szállunk a Tempelhofon.

Kíváncsi vagyok, mit értem el, gondolta, ahogy egyre nőtt a földszív. Most már minden Tedeki tábornokon múlik. Azon, mit tud ő elérni a Hazaiszigeteken. Legalább az információt sikerült eljuttatnom. Megtettünk minden tőlünk telhetőt.

Optimizmusra viszont nincs okom, gondolta. Valószínűleg a japánok nem tehetnek semmit annak érdekében, hogy befolyásolják a német belpolitikai helyzetet. A Goebbels-kormány van hatalmon, és valószínűleg ott is marad. Ha megerősödik a pozíciója, Goebbels újra a Pitypang-tervhez fog nyúlni. És a Földnek egy újabb, jelentős része pusztul el, végül a teljes lakosság kihal egy örült, fanatikus eszményért.

Mi lesz, ha ezek a náciak egyszer az egészet elpusztítják? Csak hamu marad? Megtehetik, hiszen van hidrogénbombájuk. Valószínűleg meg is tennék, hiszen a logikájuk hajlik a Götterdämmerungra. Lehet, hogy kívánják is, dolgoznak rajta, hogy a végső megoldás az egész emberi faj holokausztja legyen.

És akkor mi marad? Mi marad a téboly után? Csak így véget érhet mindenhol minden élet? És kihalhat a bolygó az ember saját keze által?

Nem tudta elhinni. Ha a Földön véget is érne az élet, valahol máshol kell még lennie, amiről nem tudunk. Az lehetetlen, hogy csak itt legyen élet. Még több ismeretlen világnak is léteznie kell olyan távol, vagy olyan dimenziókban, amikről semmit nem tudunk.

Bár ezt nem tudom bebizonyítani, és nem is logikus, de én hiszek benne, mondta magában.

– Meine Damen und Herren. Achtung bitte – szólt a hangosbemondó.

Mindjárt leszállunk, jegyezte meg magában Wegener kapitány. Biztos vagyok benne, hogy lent a Sicherheitsdienst vár. A kérdés csak annyi, a politika melyik irányát képviselik. A Goebbels-féle vonalat? Vagy Heydrich pártján állnak? Ha egyáltalán Heydrich tábornok él még. Míg repültem, lecsukhatták és ki is végezhatték. Gyorsan változik a helyzet egy totalitárius társadalomban az átmeneti időszakban. Hány névlistát olvastak már eddig is ronggyá a náci Németországban?

Néhány perccel később, miután leszállt a rakéta, felállt, és már indult is a kijárat felé, kabátjával a karján. Előtte és mögötte izgatott utasok siettek. Ezúttal egy fiatal náci művész sem akaszkodott rám, gondolta. Nincs Lotze, hogy buta nézeteivel zaklasson az utolsó percben is.

A légitársaság egyenruhás tisztviselője, aki úgy öltözött, mint maga a birodalmi marsall, levezette őket a lépcsőn, és egyesével elbúcsúzott tőlük. Ott, a találkozópontra várt egy maroknyi feketeinges. Értem jöttek? Wegener lelassította lépteit. Egy kicsit arrébb nők és férfiak álltak, integettek, ismerőseik nevét kiáltották, még gyerekek is voltak közöttük.

Az egyik feketeinges, laposképű, merev tekintetű, szőke férfi, vállán Waffen-SS jelvénnel, rögtön odalépett Wegenerhez, összeverte katonai csizmájának sarkát, és szalutált.

– Ich bitte mich zu entschuldigen. Sind Sie nicht Kapitän Rudolf Wegener, von der Abwehr?

– Elnézést – felelte Wegener. – Conrad Goltz vagyok. Az A.G. Chemikalien képviselője, egészségügyi berendezésekkel foglalkozom.

És továbblépett. Két másik feketeinges, szintén a Waffen-SS-től, lépett oda hozzájuk. Hárman körbevették, és bár Wegener sétált tovább, elég nyilvánvaló volt, hogy már őrizetbe vették. Két Waffen-SS ügynök is pisztolyt rejtegetett a kabátjában.

– Maga Wegener – mondta az egyik, ahogy beléptek az épületbe. Nem felelt.

– Autóval vagyunk – folytatta a Waffen-SS ügynök. – Utasítást kaptunk, hogy jöjünk a rakéta elé, vegyük fel, és vigyük rögtön Heydrich tábornokhoz, aki jelenleg Sepp Dietrich társaságában a Leibstandarte hadosztály parancsnokságán tartózkodik. Parancsunk van, hogy megvédjük a Wehrmacht és a Párt embereitől.

Akkor mégsem lönek fejbe, mondta magában Wegener. Heydrich él, biztonságban van, és megpróbál teret nyerni Goebbels kormányával szemben.

Talán Goebbels mégiscsak meg fog bukni, gondolta, ahogy elkísérték a várakozó SS Daimler szedánhoz. Egy Waffen-SS osztagot váratlanul mozgósítanak az éjszaka folyamán, a Reichskanzlei őreit leváltják. A berlini rendőrörsökből SD-fegyveresek özönlének minden irányba, abbamarad a rádióadás és az áramszolgáltatás, és lezárják a Tempelhofot. A sötétségben gépfegyverek dübörögnek majd az utcákon.

Mit számít? Még ha le is váltják Doktor Goebbelst, és végleg le is fűjják a Pitypang Hadműveletet, minden marad a régiben: a feketeingesek, a Párt, a tervek, még ha nem is a Távol-Keleten, de valahol máshol kitalálnak egy másik hadműveletet. A Marson vagy a Vénuszon.

Nem csoda, hogy Mr. Tagomi nem bírta tovább, gondolta. Életünk elviselhetetlen dilemmája. Bármilyen történet is, az kegyetlen és végzetes lesz. Minek akkor küzdeni ellene? Minek választani, ha minden lehetőség ugyanoda vezet?

De mi mást tehetnénk? Az élet megy tovább. Nap jön nap után. Ebben a pillanatban a Pitypang Hadművelet leállításáért küzdünk, egy másikban viszont lehet, hogy a rendőrség ellen. Nem lehet mindent egyszerre, mindennek megvan a saját ideje. Az élet fokozatossága. Csak úgy jutunk a végcélhoz, ha minden lépésnél jól döntünk.

Csak reménykedni lehet, gondolta, és mindent megpróbálni.

Talán egy másik világban minden jobb. Talán vannak tisztán elkülöníthető jó és rossz választási lehetőségek. Nem ezek a zavaros egyvelegek, amelyekben jó és rossz keveredik, amelyekben minden relatív, és a jobbik választás is csak a kisebbik rossz. Itt nem lehet rendesen semmin sem kiigazodni.

Ez nem az az ideális világ, amiben élni szeretnénk, ahol az ember lehet erkölcsös, mert van erkölcs. Ahol az ember könnyen tud jót cselekedni, mert nyilvánvaló, mi a jó.

A Daimler elindult. Wegener kapitány a hátsó ülésen ült, mindkét oldalán egy-egy feketeinges, ölükben gépfegyverrel.

Talán most is átverték, gondolta Wegener, ahogy a szedán gyorsan keresztülhajtott Berlin utcáin. Nem is Heydrich tábornokhoz visznek a Leibstandarte hadosztály parancsnokságára, hanem a Párt egy börtönébe, hogy megcsonkítsanak és megöljenek. De ez az én választásom volt. Én döntöttem úgy, hogy visszatérek Németországba, és vállaltam a kockázatot, hogy elfognak, mielőtt elérném az Abwehr védelmét.

Minden pillanatban meghalhatunk, ez a kapu nyitva áll mindannyiunk előtt. Végül bemegyünk rajta, észre sem vesszük. Vagy feladjuk, és szándékosan lépünk át a küszöbén. Figyelte a berlini házakat. A saját népem, gondolta. Én és a nép, újra együtt vagyunk.

– Hogy állnak a dolgok? – kérdezte a három SS-est. – Változott a napokban a politikai helyzet? Több hete utaztam el, még Bormann halála előtt.

– A csőcselék egy része természetesen hisztérikusan támogatja a kis dokit – felelte az ember a jobbján. – A csőcselék jutatta hatalomra. De kétséges, hogy ha a józanabb elemek szóhoz jutnak, akkor ők támogatnák ezt a demagóg kriptit, aki csak ahhoz ért, hogy hazudozással és szemfényvesztéssel hisztériát keltsen a tömegekben.

– Értem – mondta Wegener.

És minden megy tovább, gondolta. Az önpusztító gyűlölet. A magok talán el vannak vetve. Végre felzabálják egymást, minket pedig meghagynak ebben

a világban, és talán életben maradunk. Leszünk még elegenden, hogy újra felépítsük otthonainkat, hogy reménykedjünk és egyszerű tervekbe fogjunk.

Juliana Frink délután egykor ért Cheyenne-be. A belvárosi iroda-negyedben, a szép nagy vasútállomással szemben beugrott egy trafikba, és vett két délutáni újságot. Leült egy padra és addig lapozgatta, míg megtalálta a hírt, amit keresett.

HALÁLOS VÁGÁSSAL VÉGZŐDÖTT A NYARALÁS Férje meggyilkolásának alapos gyanúja miatt körözik Mrs. Joe Cinnadellát, Canon City-i lakost, aki rögtön távozott a halálos kimenetelű veszekedés után a denveri President Garner Hotelben bérelt elegáns szobájukból, mondták el a hotel alkalmazottai. A férfi nyaki ütőerét a szobában megtalált pengével vágták el, amellyel, ironikus módon, maga a hotel látja el vendégeit. Mrs. Cinadella sötét hajú, vonzó, jól öltözött és karcsú, harminc körüli nő. A holttestre a hotel alkalmazottja, Theodore Ferris bukkant rá, aki egy fél órával korábban Cinadella ingeit vitte el tisztítani, és éppen a megrendelésnek megfelelően azokat visszahozva akadt a tragikus helyzetre. A rendőrség tájékoztatása szerint a lakosztályban dulakodás nyomára bukkantak...

Szóval meghalt, gondolta Juliana, ahogy becsukta az újságot. Ráadásul még a nevemet se tudják, semmit se tudnak rólam.

Ez megnyugtató. Továbbhajtott, míg egy normális motelra nem talált. Ott foglalt egy szobát, és bevitte a csomagjait az autóból. Most már nem kell rohannom, mondta magában. Még estig is várhatok Abendsenék felkeresésével. Akkor még az új ruhámat is felvehetem. Hogy nézne ki, ha nappal mennék ilyen estélyiben?

És még a könyvet is befejezhetem.

Kényelembe helyezte magát a motelszobában, bekapcsolta a rádiót, készített egy csésze kávé a konyhában, a párnákat egymásra rakta, hogy kitámassza magát az ágyon, és elővette a *Sáska új* példányát, amit még a denveri hotelben vett.

Este negyed hétkor fejezte be a könyvet. Vajon Joe végigolvasta? – tűnődött. Mennyivel több van benne, mint amennyit Joe felfogott belőle. Mit is akart Abendsen mondani? A könyv igazából nem is arról a kitalált világról szólt. Csak én látom ezt? Fogadok, hogy csak én. Senki más nem érti igazán ezt a könyvet, egyedül én. Mások legfeljebb csak azt hiszik, hogy értik.

Egy kicsit még mindig aggódva rakta vissza a könyvet a bőröndbe. Kabátba bújt, és elment egy éttermet keresni, ahol megvacsorázhat. Jó szagok keringtek a levegőben, és Cheyenne fényei és színei izgalommal töltötték el.

Egy bár előtt két csinos, fekete szemű indián utcalány veszekedett. Juliana lelassított, hogy megfigyelje a jelenetet. Számos fényes autó körözött lassan az utcákon, az egész látványnak reményteljes és derűs aurája volt. Úgy érezte, hogy valami vidám és fontos esemény áll előtte, nem olyanok, mint az elmúlt poshadt és sivár napok, a felhasznált és eldobható idő.

Egy drága francia étterembe ült be, ahol fehér öltönyös férfi parkolta le a vendégek autóját. Minden asztalon gyertya égett régi kelyhekben, és a vaját nem kis téglákban tálták fel, hanem golyóvá gyúrva. A vacsora nagyon ízlett neki, majd, mivel rengeteg ideje maradt még, lassan visszasétált a motelbe. A német pénzjegyek fogytán voltak, de nem érdekelte, nem számított. A saját világunkról ír, amiben élünk, gondolta, ahogy kinyitotta a motelszoba ajtaját. A szobában megint bekapcsolta a rádiót. Azt akarja, hogy mélyen belelássunk. Minden percben egyre több mindent veszek észre benne.

A kék olasz ruhát kivette a dobozból, és gondosan az ágyra terítette. Semmi baja nem lett, legfeljebb egy jó ruhakefére volt szüksége, hogy eltávolítsa a szöszöket. Miután Juliana átkutatott minden csomagot, tudomásul kellett vennie, hogy nem hozta el a melltartókat Denverből.

– A fene egye meg! – mondta, ahogy egy székbe süllyedt. Rágyújtott, és csak ült egy ideig cigarettával a kézben.

Talán rendes melltartóval is elmegy. Levetette a blúzáját és a szoknyáját, aztán felpróbálta a ruhát. De a melltartó pántjai kilógtak, és a kosarak teteje is. Ez így nem stimmel. Talán ne is vegyek melltartót, tűnődött. Igaz, hogy évekkkel ezelőtt ment ki az utcára utoljára melltartó nélkül. Gimnáziumi éveire emlékeztette, amikor még nagyon kicsik voltak a mellei. Aggódott is miattuk. Aztán nővé érett, és a cselgáncs is jót tett, és 85-ös mellei mára már szépen kigömbölyödtek. Felpróbálta melltartó nélkül is, majd felállt egy székre a fürdőben, hogy jól megnézhesse magát a fürdőszobaszekrény tükrében.

A ruha gyönyörűen mutatott rajta, de ez így azért túl kockázatos. Csak le kell hajolnia, hogy elnyomjon egy cigarettát vagy felvegye a poharát, és máris kész a baj.

Egy bross kellene! Hordhatná melltartó nélkül is, ha összehúzza az elejét. Kiöntötte az ékszeres ládikáját az ágyra, és egymás mellé rakta a brossokat. Relikviák voltak, amelyek már évek óta elkísérték mindenhova. Néhányat Franktól kapott, néhányat más férfitől még a házassága előtt, és köztük volt az új is, amit Joe vett neki Denverben. Igen, ez a kis ló alakú mexikói ezüst bross megteszi, és rögtön keresni kezdte, hol lenne a legmegfelelőbb helye. Mégis felveheti a ruhát!

Örülök, ha bármi bejön, gondolta magában, hiszen annyi minden sül el balul. Valamicske azért még megmaradt a csodálatos tervekből.

Olyan hosszan kefélt a haját, hogy végül szikrázott és fénylett, így most már csak egy szép pár cipőt és fülbevalót kellett választania. Felvette az új kabátját, átrakta a holmiját az új bőr retikülbe, és elindult.

Nem a saját, régi kocsijával ment, hanem hívatott a motel portásával egy taxit. Míg az irodában várt, az az ötlete támadt, hogy felhívja Franket. Hogy miért döntött így, arról halvány fogalma nem volt. Miért ne? – tette fel magában a kérdést. Még az ő költségére is felhívhatná: Frank annyira örülne neki, hogy szívesen fizetné a beszélgetést.

Ahogy az asztal mögött állt az irodában és az interurbán hívásra várt, a kagylót a füléhez szorította, és elragadtatva hallgatta a telefonközpontosokat, ahogy egymással beszélgetnek. Hallotta, ahogy a San Franciscó-i központ a távolban megszerzi a számhoz az adatokat, aztán pattogott és recsegett a vonal, míg végül ki nem csöngött. Ahogy várt, az utcát figyelte, hogy lássa, amikor befut a taxi. Bármikor itt lehet, gondolta. De biztos megvár.

– A hívott fél nem fogadja a hívást – szólt bele végül a cheyenne-i központos. – Később újból megpróbáljuk...

– Köszönöm, de nem szükséges – mondta Juliana és a fejét rázta. Különben is csak egy kósza ötlet volt. – Nem leszek itt.

Lerakta. A motel tulajdonosa ott állt és figyelte, nehogy az ő számlájára írják a hívást. Juliana kísétált az irodából a hűvös, árnyékos utcára, hogy ott várjon.

A forgalomból kivált egy vadonatúj taxi, és a járdához gurult. Megállt, kinyílt az ajtó, és a sofőr kiszállt, hogy Julianát besegítse. Egy pillanattal később Juliana már úton is volt, kényelmesen utazott a hátsó ülésen Cheyenne-en keresztül Abendsenékhez.

Abendsenék házában minden szoba fényes volt; zene és hangok szűrődtek ki az utcára. Földszintes, stukkókkal díszített ház volt, bokrok és egy nagy kert vette körbe, tele futórózsákkal. Valóban itt lennék, tette fel magának a kérdést, ahogy elindult a kockaköveken. Ez lenne a Fellegvár? De az a sok történet és pletyka... Teljesen közönséges, jól karbantartott ház volt, gondozott kerttel. Még egy gyerek triciklije is ott állt a kocsifelhajtón.

Lehet, hogy ez nem is az az Abendsen? A címet a Cheyenne-i telefonkönyvben kereste ki. És a cím ahhoz a számhoz tartozott, amit tegnap este hívott Greenleyből.

Fellépett a verandára, melynek szép kovácsoltvas korlátai voltak, és becsöngetett. A félig kitárt ajtón át belátott a nappaliba, ahol több ember is álldogált. A nappali ablakain redőny volt, látott egy zongorát is, kandallót, könyvespolcokat. Stílusosan van berendezve, gondolta. Vendégségbe csöppentem volna? De senki nem volt kiöltözve.

Egy tizenhárom éves forma kócos kisfiú farmerban és pólóban kitárta az ajtót.

– Igen? – kérdezte a gyerek.

– Itthon van... Mr. Abendsen? – kérdezte Juliana. – Ha nem zavarom.

– Anya, valaki apát keresi! – kiáltott a fiú a házba.

Egy vörösesbarna nő állt a gyerek mellé, úgy harmincöt lehetett, szürke szemével keményen és egyenesen nézett, és mosolya annyira szigorú volt, hogy Juliana rögtön rájött: csakis Caroline Abendsen állhat vele szemben.

– Én telefonáltam tegnap este – mondta Juliana.

– Hát persze – a nő mosolya barátságosabb lett. Hibátlan fehér fogsora volt. ír, gondolta Juliana. Csak az ír nőknek ilyen nőies az állkapcsa. – Hadd vegyem el a táskáját és a kabátját. Nagyon jókor jött, itt vannak a barátaink is. Milyen szép a ruhája! Cherubini, nem?

Átvezette Julianát a házban egy hálósobáig, ahol a holmiját az ágyra fektette a többi közé.

– Valahol itt van a férjem. Egy magas, szemüveges embert keressen. Whiskyt iszik – szeméből áradt az értelem fénye. Juliana ajka megremegett: mennyire megértjük egymást, döbrent rá, hát nem csodálatos?

– Messziről jöttem – mondta Juliana.

– Tudom. Nézze, ő az – Caroline Abendsen elvezette a nappaliba. – Édesem – szólt a férjének –, gyere csak ide. Hadd mutassalak be egy olvasódnak, nagyon szeretne veled beszélni.

A férfiak közül az egyik odalépett, kezében koktéllal. Nagyon magas volt, fekete, göndör hajjal, a bőre is sötét volt, a szemüveg mögött a szeme világos lilásbarna. Kézével szabott, drága, festetlen angol gyapjúöltönyt viselt, amely kiemelte széles, izmos vállát. Juliana egész életében nem látott még ilyen szép öltönyt, azon kapta magát, hogy csodálattal bámulja.

– Mrs. Frink egyenesen Canon Cityből vezetett ideig – mondta Caroline. – Csak azért, hogy a *Sáskáról* beszélgessek.

– Azt hittem, egy erődben él, a Fellegvárban – mondta Juliana. Hawthorne Abendsen közelebb hajolt és elgondolkodva mosolygott.

– Igen, egy erődben éltünk. De liften kellett feljárni, és egy idő után szorongtam benne. Nagyon részeg voltam, amikor először rohamszerűen elfogott a szorongás. Ha jól emlékszem – és mások is ezt mondják –, nem voltam hajlandó a liftben felállni, mert azt mondtam, hogy Jézus Krisztus húzza a magasba, és egészen a mennybe visz. Én pedig nem állok fel.

Juliana nem értette.

– Hawth azt hangoztatja, amióta ismerem – magyarázta Caroline –, hogy ha végre meglátja Jézus Krisztust, le fog ülni, és nem hajlandó felállni.

– Feladta hát a Fellegvárat, és beköltözött a városba?

– Mit tölthetek, Mrs. Frink? – kérdezte Hawthorne.

– Köszönöm. Szólítson csak Julianának.

– Én meg Hawth vagyok. Mit iszol?

Juliana rápillantott a bárpultra: több üveg whisky állt rajta, sós mogyoró, poharak, jég, mixer, egy tál cseresznye és narancsgerezdek. Odasétált Abendsennel.

– Egy I. W. Harpert jéggel – mondta Juliana. – Az mindig jól csúszik. Ismered a jóskönyvet?

– Nem – felelte Hawthorne, ahogy elkészítette az italt.

– A Ji Kinget? – kérdezte Juliana teljesen megdöbbenve.

– Nem, nem ismerem – ismételte, és odaadta az italt.

– Ne szekáld – mondta Caroline.

– Olvastam a könyvedet – mondta Juliana. – Most este fejeztem be. Honnan tudtad mindazt arról a másik világról, amit leírtál?

Hawthorne nem válaszolt, az ajkához nyomta az öklét, átnézett Julianán és összeráncolta a homlokát.

– A jóskönyvet használtad?

Hawthorne ránézett.

– Kérlek, ne viccelj, ne ugrass – mondta Juliana. – Mondd meg anélkül, hogy valami szellemességgel akarnád elütni.

Hawthorne az ajkát harapdálta és a földre bámult. Összekulcsolta a karját, és előre-hátra dülöngélt a sarkán. A többi ember a nappaliban elcsendesedett, és Julianának az is feltűnt, hogy még a viselkedésük is megváltozott. Már nem voltak olyan vidámak és felszabadultak, mert hallhatták, amit mondott. Mégse próbálta meg visszaszívni, témát sem próbált váltani, nem akart színlelni. Túl fontos volt, és túl hosszú utat tett már meg túl sok kockázattal, hogy beérje bármivel, ami nem a teljes igazság.

– Nehéz erre válaszolni – mondta végül Abendsen.

– Nem lehet olyan nehéz – mondta Juliana.

Erre mindenki elnémult a szobában, Julianát figyelték, ahogy ott állt Caroline és Hawthorne Abendsen között.

– Ne haragudj – mondta Abendsen –, de erre nem felelhetek rögtön. Ezt el kell fogadnod.

– Akkor meg minek írtad meg ezt a könyvet? – kérdezte Juliana.

– Mire való a bross a ruhádon? – kérdezte Abendsen, és a poharával rábökött. – Távol tartja a veszélyes szellemeket? Vagy csak egyszerűen össze kell fognia a ruhát?

– Miért tereled el a szót? – kérdezte Juliana. – Kitérsz a válasz elől és értelmetlenséget beszélsz. Ez olyan gyerekes.

– Mindenkinek megvannak a maga titkai – felelte Hawthorne Abendsen. – Neked is, nekem is. A könyvemnek annak kell olvasni, ami. Ahogy én is mindent elfogadok annak, ami – megint rábökött a poharával. – Ahogy én sem kérdezem meg, hogy ami a ruhád alatt van, valódi-e, vagy drótokkal és pálcákkal és szivacspárnákkal van megoldva. A világnak nem arról kellene szólnia inkább, hogy megbízunk az emberekben és általában mindabban, amit látunk?

Hawthorne idegesnek és zavartnak tűnt, gondolta Juliana, már nem az udvarias vendéglátó beszélt belőle. És Caroline is, vette észre Juliana a szeme sarkából, nagyon feszült lett: összeszorította az ajkát és nyoma sem volt az arcán a mosolynak.

– A könyveddel – mondta Juliana – azt állítod, hogy van kiút. Nem ez volt a célod?

– Kiút – ismételte meg Hawthorne ironikusan.

– Sokat segített rajtam – mondta Juliana. – Most már látom, hogy nincs mitől félnem. Semmit nem kell akarni vagy utálni, vagy kerülni, semmi elől nem kell menekülni.

Hawthorne a poharával játszott, és Juliana arcába nézett.

– Véleményem szerint sok minden van ebben a világban, amiért érdemes élni.

– Tudom, mi jár a fejedben – mondta Juliana. Ismerte ezt a tekintetet. Hawthorne a férfiak szokásos, ősi, jellegzetes arckifejezésével nézett rá. De nem zavarta. Már nem érezte magát úgy, mint egykor. – A Gestapo dossziéjából tudom, hogy vonzódik az olyan nőkhöz, mint én – mondta.

– A Gestapo 1947-ben megszűnt – mondta Abendsen, és szinte mit sem változott az arckifejezése.

– Akkor az SD, vagy minek hívják.

– Megmagyaráznád, miről beszélsz? – vágott közbe Caroline élénk hangon.

– Éppen azt akartam – mondta Juliana. – Az egyikkel jöttem Denverig. Végül ide is elérnek majd. El kellene rejtőznötök, hogy ne találjanak rátok. Itt szabadon ki-be járnak az emberek. Bárki bejöhet a partitokra, ahogy én is csak úgy besétáltam. A következőnél már nem leszek itt, hogy megállítsam.

– Azt mondd, következő – mondta Abendsen egy kis szünet után. – Mi lett azzal, akivel Denverig jöttél? Ő már nem jön?

– Elvágтам a torkát.

– Ez nem semmi – mondta Hawthorne. – Hogy ilyet egy lány mondjon, egy lány, akit most látsz először.

– Nem hiszed el?

– Már miért ne hinném? – bólogatott, és kedvesen, félénken, szinte aggódva mosolygott rá. Valójában fel sem merült benne, hogy ne higgye el. – Köszönöm.

– Rejtőzz el előlük, kérlek.

– Már megpróbáltuk, mint tudod. Ahogy a könyv borítóján is olvasható. Fegyverekkel meg villanykerítéssel. Azért is akartam, hogy ez rajta legyen a borító hátoldalán: tűnjön úgy, mintha még mindig ilyen védettségben élénk.

A hangja fáradt volt és száraz.

– Legalább fegyver lehetne nálad – mondta a felesége. – Már előre látom, hogy valaki egyszer, akit beengedsz beszélgetni, fejből, valami náci, bosszúból, és akkor is ugyanígy fogsz majd filozofálgatni. Már előre látom.

– Úgyis utolérnek – mondta Hawthorne. – Ha akarnak. Akár a Fellegvárban élsz villanykerítéssel, akár nem.

Olyan fatalista vagy, gondolta Juliana. Beletörődtél a saját pusztulásodba. Ezt is látod, ahogy azt a világot is, amiről a könyvedben írtál?

– A jóskönyv írta a könyvedet, nem? – kérdezte Juliana.

– Tudni akarod az igazságot? – kérdezte Hawthorne.

– Igen, tudni akarom. Sőt jogom van hozzá. Azok után, amit megtettem. Te is tudod, hogy ez így van.

– A jóskönyv – mondta Abendsen – végigaludta azt az időt, amíg a regényt írtam. Mélyen aludt az irodám sarkában.

Szeméből nem sugárzott a jókedv. Az arca hosszabbnak és komorabbnak tűnt, mint korábban.

– Mondd el neki – mondta Caroline. – Joga van hozzá, azok után, amit érted tett – mondta, majd Julianához fordult. – Elmesélem akkor én. Hawth mindenről a vonásokkal döntött. Több ezer dologról. Történelmi korról, témáról, szereplőkről, történetről. Évekbe tellett. Hawth még azt is megkérdezte a jóskönyvtől, mekkora lesz a sikere. És meg is tudta, hogy hatalmas siker lesz, egész pályafutása során az első. Jó volt a meglátásod. Te is gyakran használhatod a jóskönyvet, ha ezt így ki tudtad olvasni.

– Vajon miért írt a jóskönyv egy regényt? – tűnődött Juliana. – Gondoltál már arra, hogy ezt megkérdezd? És miért pont arról szól, hogy a németek és a japánok vesztik el a háborút? Miért éppen erről szól, és nem másról? Mi az, amit nem mondhat el ugyanúgy közvetlenül, mint ahogyan azt korábban tette? Ez most más, nem gondoljátok?

Se Hawthorne, se Caroline nem mondtak semmit.

– A könyv és én – mondta Hawthorne –, már régen kettéosztottuk a szerepeket. Ha megkérdezném, miért írta a *Sáskát*, a saját részemről mondanék le. Hiszen a kérdésben az rejlik, hogy én semmit nem tettem a gépelésen kívül. És ez nem igaz, nem is illene...

– Megkérdezem én – mondta Caroline. – Ha te nem akarsz.

– Nem a te kérdésed – mondta Hawthorne. – Kérdezze meg ő maga – majd Julianához fordult. – A gondolkodásod természetellenes. Ezt tudtad?

– Ide tudod adni a jóskönyved? – mondta Juliana. – Az enyém az autóban van, a motelnél. Elmegyek érte, ha a tiedet nem használhatom.

Hawthorne elindult a sajátjáért, Juliana és Caroline követték. Átmentek a népes szobán, majd a férfi belépett egy ajtón. A nők megvárták az ajtón kívül. Amikor visszajött, kezében volt a két fekete borítójú kötet.

– Nem a cickafarkkórókat használom – magyarázta Julianának. – Nem tudom megszokni őket, mindig kiesnek a kezemből.

Juliana leült a sarokban a dohányzóasztalhoz.

– Adjatok egy ceruzát és egy darab papírt – mondta.

Az egyik vendég adott neki egy ceruzát és egy darab papírt. A szobában az emberek körbeállták őket, Julianát és Abendsenét, és érdeklődve figyeltek.

– Mondd ki hangosan a kérdést – mondta Hawthorne. – Itt nem kell, hogy titkaid legyenek.

– Jóskönyv, miért írtad meg a *Nehezen vonszolja magát a sáskát?* – kérdezte Juliana. – Mit kell belőle megtanulnunk?

– Meghökkenően babonásán tetted fel ezt a kérdést – mondta Hawthorne, és leguggolt, hogy láthassa az érméket. – Csináld csak. Én ezeket használom – mondta, és átadott Julianának három lyukas kínai rézpénzt.

Juliana elvetette az érméket. Nyugodt volt és magabiztos. Hawthorne lejegyezte neki a vonásokat. Mikor a nő a hatodik vetést is befejezte, ránézett a lapra.

– Fent Szun, lent Tuj. Középen üres – mondta Hawthorne.

– Tudod melyik Jel az? – kérdezte Juliana. – A könyv nélkül?

– Persze.

– A Csüng Fű – mondta Juliana. – A Belső Igazság. Én is felismerem könyv nélkül. Tudom, ez mit jelent.

Hawthorne felnézett, és a nőt figyelte, szinte állatiassá változott az arca.

– Ez akkor most azt jelenti,... hogy a könyvem igaz?

– Igen – mondta a lány.

– Németország és Japán elvesztette a háborút? – kérdezte mérgesen.

– Igen.

Hawthorne lerakta a könyvet, és szótlanul felállt.

– Még te sem vagy hajlandó elfogadni – mondta Juliana.

Egy ideig a férfi eltöprengett ezen. Juliana látta, ahogy kiürül a tekintete. Befelé fordul, állapította meg. Magával van elfoglalva. Majd megint kitisztult a szeme. Felmordult.

– Már nem vagyok biztos semmiben – mondta.

– Akkor higgy – mondta Juliana. Hawthorne megrázta a fejét.
– Nem tudsz? – kérdezte Juliana. – Biztos vagy benne?
– Nem akarod, hogy dedikáljam neked a *Sáska* egyik kötetét? – kérdezte Hawthorne.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy elmenjek – mondta Juliana, és felállt. – Köszönöm a vendéglátást. Ne haragudjatok, ha megzavartam volna az estét.

Elsétált Hawthorne és Caroline mellett, át a vendégek gyűrűjén, ki a nappaliból. A hálósobában összeszedte a kabátját és a táskáját. Ahogy bebújt a kabátba, Hawthorne alakja tűnt fel mögötte.

– Tudod, mi vagy? – kérdezte, és Caroline-hoz fordult, aki ott állt mellette.
– Ez a lány egy démon. Egy kis alvilági szellem.

Hawthorne felemelte a kezét, és megdörgölte a szemöldökét, majdnem leverve a szemüvegét is a mozdulattal.

– Nyughatatlanul kóborol a világ minden táján – folytatta és visszaigazította a szemüvegét. – Egyszerűen csak megy az ösztönei után, minden cselekedete intuitív. Ezzel fejezi ki, hogy létezik. Nem azért jött ide, hogy valami rosszat tegyen, ez csak így alakult, ahogy az időjárás is magától alakul. Örülök, hogy eljött. Nem bánom, hogy megtette ezt a felfedezést, amihez a könyv segítette. Nem tudta, mit fog itt tenni, mit fog felfedezni. Mindnyájan szerencsések vagyunk. Úgyhogy ne haragudjunk rá.

– Nagyon, nagyon zavaró ez a nő.

– A valóság is az – mondta Hawthorne. Odanyújtotta a kezét Julianának. – Köszönöm, amit Denverben tett.

Kezet ráztak.

– Jó éjt – búcsúzott Juliana. – Hallgass a feleségedre, legalább egy pisztoly legyen nálad mindig.

– Nem, ezt már régen eldöntöttem – mondta Hawthorne. – Nem akarok emiatt aggódni. A jóskönyvre mindig számíthatok, ha idegeskedem, főleg késő éjszaka. Abban az esetben mindig jól jön. – Elmosolyodott. – Az egyetlen dolog, ami miatt aggódom, hogy ezek az alakok, akik itt lődörögnek, mindent hallanak és mindent megjegyeznek. Ráadásul a végén kiisznak minden italból, míg mi itt csevegünk.

Hátat fordított, és visszament a társaságba, vissza a bárpulthoz, hogy jeget tegyen a whiskyjébe.

– És most hova mész, hogy itt befejezted a dolgod? – kérdezte Caroline.

– Még nem tudom – mondta Juliana. Nem nagyon izgatta ez a probléma. Biztos egy kicsit olyan vagyok, mint a férje, gondolta, nem aggódom bizonyos dolgok miatt, bármilyen fontosak lehetnek is. – Talán visszamegyek a férjemhez, Frankhez. Megpróbáltam ma felhívni, talán megpróbálom máskor is. Majd meglátom, mihez van kedvem.

– Annak ellenére, amit értünk tettél, vagy amiről azt állítod, hogy tetted...
– Azt kívánod, bár csak soha ne léptem volna át ennek a háznak a küszöbét.
– Ha valóban megmentetted Hawthorne életét, akkor, bár nem szép dolog ezt mondani, de feldúltak érzem magam. Sok nekem egy estére, amit te és Hawthorne mondtatok.

– Különös – mondta Juliana. – Soha nem gondoltam volna, hogy az igazság titeket feldühít. – Az igazság, gondolta. Borzalmas, mint a halál. Csak nehezebb megtalálni. Szerencsém volt. – Azt hittem, ugyanolyan elégedettek és izgatottak lesztek, mint én. Csak egy kis félreértés, nem igaz? – Elmosolyodott, és egy kis idő után Mrs. Abendsennek is sikerült visszamosolyognia. – Mindenesetre, jó éjszakát!

Egy pillanattal később Juliana ugyanazon az úton ment ki a kertből, ahol bejött, a kockaköves ösvényen. Átment a nappaliból áradó fénycsíkokon, majd át a ház árnyékos gyepén, ki a koromsötét utcára.

Vissza se nézett Abendsenék házára, úgy ment el, séta közben körbetekintve, hátha meglát egy taxit vagy autót, amelyik fényt és életet hoz, és talán visszaviszi a motelba.